

Tôi Thích Cô

Contents

Tôi Thích Cô	2
1.	2
2. 1.	2
3. 2. Tôi Có Một Ước Ao, Tôi Có Một Khát Khao	6
4. 3. Tôi Thì Thế, Còn Hấn Thì Sao?	7
5. 4. , Hãy Làm Bạn Gái Tôi	8
6. 4. (tiếp)	10
7. 4. (tiếp 2)	15
8. Chap 4. (tiếp 3)	21
9. Chap 4. (tiếp)	25
10. Chap 4 (tiếp)	27
11. Hết Chap 4.	32
12. Chap 5. , Hãy Làm Vợ Tôi	34
13. Chap 5.1	36
14. Chap 5.2	40
15. Chap 5.3	44
16. Chap 5.4	48
17. Hết Chap 5.	54
18. Hết Chap 5.	62
19. Chap 6.1	70
20. 6.2 (, Hãy Làm Người Yêu Tôi)	80
21. Chap 6.3	86
22. Chap 7. Tôi Yêu Cô Và Tôi Vẫn Đang Đợi	89
23. 7.1 Tôi Yêu Cô Và Tôi Vẫn Đang Đợi (tiếp)	92
24. Thông Báo	95
25. Chap 7.2	95
26. Chap 7.3	98
27. Hết Chap 7. Tôi Yêu Cô Và Tôi Vẫn Đang Đợi	102
28. Chap 8. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!	105
29. Chap 8.1. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!	111
30. Chap 8.2. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!	114
31. Hết Chap 8. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!	117
32. 9. Tôi Sẽ Chứng Minh	120
33. Chap 9.1. Tôi Sẽ Chứng Minh	123
34. Hết Chap 9. Tôi Sẽ Chứng Minh	127
35. [final Chapter] Chap 10. Tôi Cũng Yêu Anh	130
36. [final Chapter] Chap 10.1 Tôi Cũng Yêu Anh	133
37. [final Chapter] Hết Chap 10. Tôi Cũng Yêu Anh	135
38. Lời Tôi Muốn Nói	138

Tôi Thích Cô

Giới thiệu

Một câu chuyện đơn giản, vô cùng hài hước bởi tính cách nhân vật quá bá đạo (sở dĩ tác giả của nó c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-thich-co>

1.

Tôi thích cô

Ken_Love_Hemi@yahoo.com

Ngô Hoàng Dương

D.K đẹp trai !

* * * * *

1. Tôi thích cô.
2. Tôi có một ước ao, tôi có một khát khao.
3. Tôi thì thế, còn hấn thì sao?
4. Tôi thích cô, hãy làm bạn gái tôi.
5. Tôi thích cô, hãy làm vợ tôi.
6. Tôi thích cô, hãy làm người yêu tôi.
7. Tôi yêu cô và tôi vẫn đợi.
8. Tôi ghét cô, đừng có yêu tôi.
9. Tôi sẽ chứng minh.
10. Tôi cũng yêu anh.

2. 1.

Gã đó xuất hiện tự nhiên lớp học trở nên sôi động hơn hẳn. Lợi hại thật.

Cả lũ con gái cứ rầm rộ lên và nhìn theo gã.

Kể ra xài từ gã với hần cũng không mấy đành lòng.

Hần ta đang tiến về phía ai nhỉ?

Ha, chính con nhỏ như tôi đây cũng đang nhìn theo hần về tò mò.

Hần nhìn tôi à? Phải không đây?

Một thế giới màu hồng, những cánh hoa rớt từ trên trời xuống, tuy không mấy ưa hần nhưng vẫn thấy cảnh này thật đẹp.

Chàng hoàng tử đẹp trai không coi ai ra gì nắm lấy tay cô công chúa xinh đẹp một cách bất nhẹ nhàng. Đồ vũ phu. Có chàng hoàng tử nào vũ phu thế không ta?

Mà...hần nắm tay tôi. Gì chứ?

-Đi theo tôi.

-Anh làm gì thế?

Thật may nàng công chúa đã kịp tỉnh giấc sau cơn mơ màng.

Có tiếng hò reo còn khùng hoảng thảm hại hơn lúc hần xuất hiện, điệu bộ âm hưởng của tiếng hò reo như...khóc đám ma tôi vậy. +_+

Chàng hoàng tử lôi nàng công chúa ra khỏi lớp học trước ánh nhìn của biết bao nhiêu người và tất nhiên ngay cả giảng viên cũng phải...há hốc miệng nhìn theo không biết làm chi.

Chàng hoàng tử sẽ đưa công chúa đi đâu đây?

Cut!

Thật vớ vẩn, thứ nhất hần không phải hoàng tử có thể là có với những người khác nhưng tôi thì không, thứ hai dù tôi có là công chúa thật đấy nhưng cũng phải là công chúa của hần. Nghĩ sao chứ? Cái cảnh lãng mạn này mà lại được diễn cùng với hần ấy hả? Hạ bệ bốn cô nương quá à.

-Nè, cái anh này, anh tính đưa tôi đi đâu hả?

Tôi khựng lại và hất tay hần ra. Chứ sao tôi lại phải đi theo hần?

-Thì cứ đi theo đi, có ai làm gì cô đâu?

-Ai mà biết anh đưa tôi đi đâu, bộ tôi là con nít ngu lắm sao để anh đưa đi mà không phản kháng gì? Mà con nít cũng không ngu đến nỗi để người lạ tự tiện đưa đi.

-Tôi và cô mà là người lạ sao?

-Ồ, thế là người quen? Tôi có họ hàng thân thích gì với anh à? Em gái, chị gái, em họ, chị họ hay...

-Nhiều lời.

ACKK! +_+

Thả tôi xuống mau.

Các bạn sẽ nghĩ gì khi tôi nói thế?

Hay thật, thay vì bé tôi như những anh chàng vẫn làm (chứ chẳng nói gì đến những chàng hoàng tử làm thế với các nàng công chúa) thì hần...rất là...phá vỡ không khí, hần vác tôi lên vai như vác một cái bao tải đựng...rác.

-Thả tôi xuống, anh tính làm gì tôi hả?

Hần lẳng tôi lên chiếc xe mui trần lác mắt của hần, ôi zời, giờ này ai thèm quan tâm đến chiếc xe mui trần rất xịn và đáng mơ ước của hần chứ. Tôi đang bị bắt cóc nè.

Điều này có thể hiểu được, vì tôi xinh đẹp mà, ai chẳng muốn bắt cóc không ngoại trừ cả một kẻ như hần. Nhưng khổ nỗi sự thật là tôi không xinh đẹp gì (hơi tự ti chút chứ thực ra tôi cũng xinh lắm chứ bộ, chỉ là

không ăn chơi hay sành điệu được như những cô gái bám theo hần), gia cảnh thì...thôi khỏi nói, trẻ mồ côi thì có gì mà khoe.

Tại sao? Sao lại bắt cóc tôi hả? Anh tính làm gì tôi? Tôi còn trong trắng lắm...

-Anh đưa tôi đi đâu?

-Cô hỏi hoài không thấy chán hả?

-Chán sao được, tính mạng tôi đang bị đe dọa, bộ điên sao không lo?

-Tôi không giết cô đâu.

-Không giết thì anh tính làm gì?

-Cải thiện cho cô.

-Cải thiện cái chi?

-Sắc đẹp.

-Gì? O_o O_o O_o

-Muốn đủ tư cách bước chân vô nhà họ Trương thì phải có sắc đẹp trước hết.

Nhà họ Trương, là nhà hần hả?

-Tôi bước chân vô nhà anh chi?

-Con dâu không bước chân vô nhà chồng thì đi đâu?

-Con dâu nào?

-Không hiểu à?

Con dâu? Tôi ấy hả? Con dâu nhà họ Trương. Tôi? Me??? O_O

-Hiểu rồi hả?

-Hôm nay anh bị bệnh hả? Mới điên dậy sao?

-Phiền thật.

-Áhhhhhhhhh!!!

Hần đột nhiên tăng tốc xe, bộ tính đua xe hả? Tôi không muốn chết cả trong tay anh hay là chết tai nạn. Tôi không muốn chết. Không hiểu hả?

Anh ta kéo tôi vô một tiệm Spa. Tên này có vấn đề thiệt rồi.

Không kịp để tôi phản kháng tôi đã bị trao ấy cô phục vụ ở đó.

Có ai cho tôi biết gã này đang bị gì không?

Áhhhhhhh!!!

Sao các người dám lột lông tôi hả? Ôi những sợi lông chân yêu quý của tôi, một phần cơ thể của tôi. Sao các người...áhhhhh!!! #_#

-Xin quý khách hãy cởi đồ ra ạ.

-Gì???

Massage. Kể ra thì cũng thoải mái. Nhưng mà một buổi học của tôi...

-Xong rồi hả?

-Nè, rút cuộc chuyện này là...

Không để tôi nói hết câu hả? Anh là ai mà thích ngắt lời người ta hoài vậy hả? Thả tôi xuống mau, anh tưởng ở trước mặt tôi thì anh vẫn là công tử nhà giàu chắc.

-Lại định đi đâu?

-Đi khách sạn. Chịu không? ^-^

Bộ anh chán sống rồi hả?

-Còn hỏi nữa tôi đưa cô đến khách sạn thiệt thì đừng có trách.

-Thách tôi hả? Tôi không phải kẻ nhát gan sợ mấy trò vợ vắn của mấy lũ con trai các anh. Có giỏi thì đưa tôi đến khách sạn thử coi.

-Hôm nay tôi không có mang theo nhiều tiền, để lần sau vậy?

#_#

Anh nghĩ còn lần sau à? Anh nghĩ lần sau tôi sẽ ngoan ngoãn để anh bắt cóc thế này sao, chẳng qua lần này tôi không có chuẩn bị trước nên mới bị đưa đi dễ dàng thế. Chứ các bạn nghĩ coi có bao giờ bị bắt cóc mà biết trước để chuẩn bị.

Không mang theo nhiều tiền???

-Anh có nhiều thẻ lắm mà, nghe nói anh có cả chục cái thẻ Bạch Kim làm đồ chơi còn không hết.

-Cô lục ví tôi sao biết?

-Nghe nói thế.

-OK, thích đến khách sạn, tôi chiều. Khách sạn nào đây?

-Tùy anh thôi.

Tôi đã nói là không sợ, hấn ta thì có thể làm gì được tôi, tôi là cao thủ đai đen lận. Mà thực ra cũng chưa hẳn là đai đen, hôm đó tôi đến muộn nên bị cắt luôn đai, nhưng dù nào thì cái đai đen cũng vốn là của tôi. Hấn mà dám làm gì tôi cho gia đình hấn tuyệt tự luôn, cho hấn cáo tội với cả dòng họ Trương danh giá của hấn.

Một shop thời trang. ^o^

-Đây là khách sạn sao? Sao tôi không biết nhỉ?

-Vô đi.

Tôi ngoan ngoãn đi theo hấn vô trong, vì theo như tính toán thì nếu đến đây chắc hấn sẽ mua gì đó cho tôi, mà mua cho tôi có lợi chứ không có hại, đỡ mất tiền, xài tiền của những kẻ như hấn là đang làm phúc cho xã hội đấy.

-Chọn tùy ý những gì cô thích. Bao nhiêu cũng được.

-Cả shop luôn cũng được hả?

-Nếu cô muốn.

-OK.

Thế là tôi lựa thật nhiều, thật nhiều, quần áo thì tôi không mấy quan trọng, cái mà tôi thích nhất chính là những đôi giày cao gót, tôi có niềm đam mê với những đôi giày cao gót, và tâm đắc nhất chính là giày đế đỏ – loại giày mà đến ngay cả các ngôi sao Hollywood cũng luôn săn tìm. Rất tiếc ở cái shop nhỏ bé này không có nổi loại giày cao cấp đó, chứ nếu không tôi sẽ mua cho bằng hết, mà đảm bảo sẽ khiến hấn xài hết cả mấy chục cái thẻ Bạch Kim của mình.

-Cô mua chi nhiều giày cao gót thế hả? Không biết thương tiếc chân mình à?

Lí do hay đấy, đang xót xa cho chân tôi sao, trong khi cái loại con trai như anh lúc nào chẳng thích mấy em chân dài đi giày cao gót 20 phân lận. Tiếc tiền thì nói thẳng ra đây còn biết mà chắt chiu dùm.

-Thích thì mua nhiều.
 -Thích giày cao gót lắm hả?
 -Thích thì sao? Việc của anh à?
 -Quan tâm không được à?
 -Mắc mớ gì mà anh phải quan tâm?
 -Thích thì quan tâm.
 -Không phải cứ thích quan tâm là quan tâm được đâu.
 -Không, cô hiểu sai ý tôi rồi.
 -Sai gì?
 -Thích cô nên mới quan tâm cô thôi.
 -Gi? O_o O_o O_o O_o ???
 Đại sứng sớt.
 -Tôi thích cô.
 *
 * *

3. 2. Tôi Có Một Ước Ao, Tôi Có Một Khát Khao

Ngày xưa khi còn là một đứa trẻ tôi luôn mong mình sẽ gặp được một chàng trai giàu có sẽ yêu tôi và lấy tôi để tôi thoát khỏi cuộc sống của một đứa trẻ mồ côi nghèo khổ, tôi muốn giàu có để không phải chịu khổ cực đến nỗi phải bỏ con mình như ba mẹ tôi đã từng làm.

Chỉ cần là một người giàu có yêu tôi và muốn lấy tôi dù tôi có không yêu người đó. Thật là một ước ao ngớ ngẩn và lệch lạc, nhưng đó phải là một người con trai đối xử tốt với tôi và tôi phải được hạnh phúc.

Nhưng chẳng có cuộc sống nào hạnh phúc khi không có tình yêu cả.

Tôi không quan tâm. Tôi đã từng chứng kiến cảnh trại trẻ của tôi suýt mấy lần bị phá bỏ, cảnh lo lắng của những người luôn yêu thương chăm sóc chúng tôi, phải chịu đựng bị tụi bạn cùng lứa trêu chọc là không có ba mẹ, là bị bỏ rơi. Tôi chán ghét bị như thế lắm rồi.

Bằng khả năng của mình để xây dựng một cuộc sống hạnh phúc là chưa đủ, tôi cần có sự giúp đỡ và hỗ trợ, nhưng cái xã hội này chẳng khi nào có thể hỗ trợ cho chúng tôi ngoài những người yêu chúng tôi. Chỉ khi nào yêu tôi thì người đó mới có thể cho tôi tất cả kể cả là tài sản của người đó.

Không hẳn là tôi chỉ cần tài sản của ai đó yêu tôi, mà tôi còn cần một cuộc sống yên ổn, không bị mọi người dè bĩu coi thường.

Một ước mơ có vẻ hơi xa vời và...đáng khinh, nhưng đó là ước mơ của tôi.

Nhưng cái ước mơ đó lại có vẻ như đang tránh xa tôi, từ nhỏ đến giờ, chưa một ai để ý đến tôi cả. Những tên con trai nhà giàu chỉ có điên mới để ý đến một kẻ chẳng có gì đáng chú ý như tôi.

Ngày cả hiện giờ đã là năm hai ĐH rồi mà tôi vẫn chưa có gì cả.

Tôi có một ước ao, tôi có một khát khao.

Nhưng đến bao giờ tôi mới đạt được ước ao đó, và đến bao giờ khát khao mới thành sự thật?

Mặc kệ, tôi vẫn cứ ước ao, vẫn cứ khát khao.

Vì tôi là Bảo An.

*

* *

4. 3. Tôi Thì Thế, Còn Hấn Thì Sao?

Như tôi đã nói, hấn thuộc dòng họ Trương danh giá, đại thiếu gia của nhà họ Trương, và tất nhiên là đại thiếu gia duy nhất của dòng họ Trương (thì thế mới nói nếu tôi cho hấn mất “khả năng vốn có” thì cả dòng họ danh giá sẽ tàn đời).

Trương Hoàng Nam.

Không chỉ là đại thiếu gia của dòng họ Trương mà còn là đại công tử trong ngành ăn chơi chác tán.

Gia đình hấn...là một đầu hời cực lớn.

-Nghe nói gia đình hấn rất giàu có nhưng lại không nhờ kinh doanh hay bất kì một ngành nghề nào khác.

Bảo Chi – bạn thân chí cốt của tôi – phát biểu ý kiến trong hội buôn đưa vào cái ngày hấn xuất hiện, à không, vào cái

ngày chúng tôi vô trường.

-Giàu có mà không nhờ kinh doanh? Vậy là làm ăn phi pháp rồi.

-Đúng thế. Nghe nói nữa là gia đình hấn toàn là dân xã hội đen.

-Xã hội đen?

-Ông nội hấn là trùm xã hội đen ở bên Trung Quốc còn ba hấn thì là trùm bên phụ trách cai quản tất cả các casino trong nước.

-Ôi, tởm, tởm. – Tôi gật gù.

-Còn mẹ hấn...đoán coi.

-Ai biết. Lại là trùm xã hội đen ở đâu nữa hả?

-Không, mẹ hấn là tay sát thủ số một cả nước và có khi cả Trung Quốc ấy chứ?

-Sát thủ? Ặck! Phải người không vậy?

-Chị gái hấn...

-Lại có cả chị gái nữa à?

-Chị gái hấn là chủ của tất cả các quán bar tại HN, còn hấn là chủ của tất cả các quán bar tại SG này. Cả gia đình uy thế vô cùng, đến cảnh sát còn phải kiêng nể không dám động vô.

-Sao lại thế?

-Móc xích với quá nhiều trùm nhỏ to bên Trung Quốc, với lại cũng chẳng có bằng chứng gì, bề ngoài bọn họ cứ làm ăn hết sức trong sạch, đào đâu ra chứng cứ xử lí họ.

-Nhìn hấn cũng được đấy chứ?

-Thôi cái ước ao của mày đi, với ai thì được chứ tên này thì đừng có dại.

-Nhưng có chắc gia đình hấn như thế đâu.

-Không chắc cũng không đến lượt mày chạm được đến hắn, hắn nổi tiếng là tay ăn chơi thứ thiệt, tụi con gái biết hắn thế nên cứ xếp hàng dài bám theo, mày đâu bằng một phần của tụi đó.

-Có cần hạ thấp bạn bè thế không?

-Nghĩ sao mà hắn để ý đến mày, mơ tưởng thằng khác đi, nếu có trường hợp mày với hắn thật thì cũng không thể dây dưa với hắn được, làm bạn với xã hội đen không tắt đèn thì cũng mất điện.

-Là sao?

-Tức là nguy hiểm đó.

-Chế đâu ra câu đó mày?

-Biết mốc gì.

Nói chung là hắn...là một kẻ...không thể dây dưa.

Nhưng suy đi nghĩ lại thấy hắn cũng được lắm, đẹp trai có thừa, nhà thì giàu khỏi nói, hơn nữa bạn với xã hội đen cũng không đến nỗi, không bao giờ sợ gặp nguy hiểm. Ít nhất nếu tắt đèn hay mất điện thì cũng có máy phát điện mà.

Nhưng mà cũng đúng thật, nghĩ sao mà một người như tôi có thể hấp dẫn được dân ăn chơi như hắn, chỉ có thằng nào ngu mới yêu tôi – vừa nghèo vừa chán.

Với lại tôi cũng không có hứng thú với hắn như hồi đầu nữa rồi (từ hứng thú không hợp với tôi thì phải) vì càng dần dà càng thấy hắn rất chi là đáng ghét, hắn nghĩ mình là ai mà chẳng coi người khác ra gì, kiêu căng, hống hách, ngang ngược, khó chịu.

Lại nghe đồn hồi Cao trung hắn là khách quen của thầy phụ trách học sinh trường hắn với tụi làm xáo trộn giới nữ sinh vì...tụi con gái lúc nào cũng bám theo hắn gây mất trật tự an ninh. Các bạn có biết hắn đã nói gì với thầy phụ trách không? “Thầy đang ghen tỵ với khả năng đàn ông của em đấy hả?”. Hết nói. +_+

*

* *

5. 4. , Hãy Làm Bạn Gái Tôi

-Tôi thích cô, hãy làm bạn gái tôi.

Hình như lúc này tôi đánh rớt mấy câu sau từ “tôi thích cô”.

Tên này, bày trò gì với tôi đây?

Đầu tiên là tự nhiên như ruồi xông vô lớp học của người khác và lòi xồng xộc tôi đi như lòi một con nhỏ vừa bị bắt quả tang đang móc túi, sau đó thì vác tôi như vác một cái bao tải đựng rác, tiếp đó lẳng tôi lên xe, rồi lại đưa tôi đến Spa, và rồi lại đưa tôi đi mua đồ, cuối cùng thì nói “tôi thích cô, hãy làm bạn gái tôi”.

Nghĩ sao mà tôi tin hả?

Ấy thế mà tôi cũng ngờ ngác ra rồi mất thì...chẳng khác nào có người để quên hai cái đèn pha xe tải trong mắt tôi. =_ =

Lấy lại tinh thần cái nào.

-Xin lỗi anh, nhưng hình như anh chưa tìm hiểu về tôi thì phải, tôi không phải là con nhóc ăn chơi, chân cũng không có dài gì, gia đình thì chẳng có, nghèo và xấu, đơn giản như thế, có gì hợp với anh nhỉ?

Hắn từ nãy đến giờ vẫn cứ nhìn tôi với nụ cười rất dễ gây ức chế cho người khác.

-Với một người như tôi đâu cần một cô bồ giàu có làm gì nữa.

Là sao? Hắn thích tôi thật hả? Không, hắn điên sao?

-Tôi thích cô từ năm nhất cơ.

Gì? Hắn đang dài bày tâm sự đấy à?

Từ năm nhất sao? Tôi cũng có cảm nắng hắn một chút hồi năm nhất. Mới gặp thấy hắn thật giống người trong mộng của mình, và tôi đã biến thành một trong những fan thầm yêu trộm nhớ hắn. Nhưng tất nhiên như tôi đã nói, hắn là một kẻ đáng ghét, không coi ai ra gì kể cả con trai, con gái hay giáo viên rồi người trên, người dưới. Một kẻ khó ưa, khó chịu và khó tiếp cận.

Thế mà bây giờ cái kẻ cái gì cũng khó ấy lại nói đã thích tôi từ năm nhất. Lại càng khó tin, thích từ năm nhất sao đến đây giờ mới chịu hành động.

-Sao không nói gì?

-Nghĩ coi anh nói thế này có ý đồ gì? Tôi chẳng có gì để anh phải biến mình thành thằng điên thế cả. Lại thiệt!

-Đừng có nói là cô không thích tôi?

-Sao tôi lại phải thích anh?

-Thích tôi cô được lợi quá còn gì?

-Tôi có điên mới đi xông xáo với đám con gái thích anh.

-Thì thế tôi mới phải làm thế này.

-Làm gì?

-Cải thiện sắc đẹp cho cô.

-Làm thế thì được gì?

-Cô sẽ có đủ tự tin để làm bạn gái tôi.

-Tôi có gì để anh thích chứ?

-Nếu biết thì tôi đã chẳng thích.

-Là sao?

-Thấy thích cô nên thích thôi.

Tên này thật vớ vẩn.

-Thôi được rồi, tôi sẽ nói thật, lúc trước tôi có thích anh một chút, nhưng chỉ vì gia thế và vẻ đẹp trai của anh thôi, nhưng sau đó tôi lại ghét anh vì anh chẳng coi ai ra gì cả. Vì thế nếu bây giờ anh cứ kiên quyết muốn tôi làm bạn gái anh thì anh phải biết tôi làm thế chỉ vì lợi ích cá nhân thôi.

-Thế thì cô hãy làm bạn gái của tôi, vì điều gì cũng được, chỉ cần tôi có thể có được con người cô.

Anh ta thích tôi vì cái gì thế nhỉ? Có được con người tôi? Tốt thôi, thế thì trái tim tôi sẽ để dành ột anh chàng nhà giàu đẹp trai khác.

-OK.

-Giờ thì phải làm một việc mà bạn trai hay làm với bạn gái chứ nhỉ?

-Làm gì?

-Hôn.

Gì? Không đùa đấy chứ?

Hắn ta tiến sát lại chỗ tôi, tôi thì đành phải lùi lại thôi, thế không lẽ đứng yên?

Ngõ cụt rồi, lưng tôi có cảm giác như va vô tường, hấn thì cứ tiến tới mà tôi thì không thể lùi được nữa. Làm sao giờ? Dù biết là cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm (chỉ là môi chạm môi thôi mà) nhưng tôi cũng không thể, ít nhất tôi còn biết dành nụ hôn của mình cho người tôi yêu.

Tôi đang tính thoát ra thì hấn đã dùng hai tay chặn tôi lại. Không lẽ lại chui qua tay hấn, cũng không đến nỗi nhục lắm.

Hấn bắt đầu rút ngắn khoảng cách với tôi hơn.

Không sao, không sao hết, cứ coi như là lệ phí cho những thứ hôm nay hấn đã cho

tôi và những thứ sau này hấn sẽ cho tôi, dẫu sao tôi cũng từng thích hấn mà.

Thế là tôi đành nhắm mắt lại và phó mặc cho số phận. Nhận nụ hôn từ một người như hấn cũng không đến nỗi tồi.

Tôi dường như có thể cảm nhận được hơi thở của hấn cứ mỗi lúc một gần.

Môi tôi...không có cảm giác gì cả.

???

Tôi mở mắt ra, hấn đang dừng lại đứng ở khoảng cách tưởng như không còn gì gần hơn được nữa, môi tôi và môi hấn gần như đã chạm nhau.

Hấn buông tay ra khỏi bức tường và đứng thẳng dậy. Ôi không, chắc hấn sẽ cười vô cái bản mặt háo sắc hám tiền của tôi mất. TT_____TT

-Tôi sẽ đợi cho tới khi chính cô là người chủ động hôn tôi vì tình yêu.

-Sao?

Không cười nhạo, không báng bổ, giọng nói nhẹ như gió.

-Tôi không chỉ muốn có được con người cô, tôi ẹn muốn có được cả trái tim cô. Cô hãy nhớ, tôi thích cô, và tôi sẽ đợi.

Thật không phải là Hoàng Nam mà tôi biết mà.

.....

6. 4. (tiếp)

-Hấn đưa mày đi đâu vậy? Tao nghe thấy tiếng ô tô, hấn đưa mày về à? Hấn có làm gì mày không?

-Tao vừa về thôi mà, có nhất thiết phải bóp cổ tao thể không?

-Ồ, con nhỏ này, xạo hoài, tao bóp cổ mày hồi nào?

-Mày bóp cổ bằng tinh thần đó mày.

-Oh, sorry. Được rồi nói đi, không chỉ có tao mà còn hàng đống những người khác ở trường tò mò và shock khi hấn đưa mày tẩu tán khỏi trường.

-Cái gì mà tẩu tán?

-Nói mau đi còn xía xối. Mà ủa mày có chi vậy?

Bảo Chi hướng ánh nhìn về phía những chiếc túi tôi đang xách vẻ nửa tò mò nửa thích thú.

Tôi liền lẳng mấy chiếc túi lên giường, chẳng hiểu sao mấy lời hấn nói khiến tôi thấy không còn chút hưng phấn gì cả.

-Wa, hần dẫn mày đi mua đồ hả? Mà hình như là mày xinh hơn khi về với hần thì phải.

-Thì hần đưa tao đi Spa mà.

Thật hết nói nổi con nhỏ này, nhìn thấy cái bản mặt đã thay đổi của tôi đầu tiên mà không có phản ứng gì, đến tận bây giờ mới phát hiện ra. =__=

-Sao lại thế nhỉ?

Bảo Chi nhăn mặt khó hiểu, nhưng chưa để tôi nói gì nó đã chăm chăm vô mấy cái túi xách, và lôi tất cả ra xem xét mặt hàng.

-Toàn đồ hiệu thôi à? Cho mày hết hả?

-Bộ tao ăn cướp về mày?

-Đúng là đại thiếu gia nhà họ Trương. Ồ...nhưng mà...sao sexy thế mày?

Bảo Chi giơ lên một chiếc váy đỏ vừa ngắn vừa thiếu vải, chắc lúc may chiếc váy này lượng vải trên thị trường đang cạn kiệt. +__+

-Mấy cái đó là hần chọn cho tao đó.

-Hần chọn hả? Thế hần có thử luôn ày không?

-Không.

Tôi ngây thơ trả lời mà không hiểu ý con nhỏ đó đang nói.

-Aaaa, cái con này, thích chết hả?

Nó cười sặc sụa như một tên điên, mắt tôi căng ra. Muốn làm thịt con này quá.

-Tất cả ày đó.

-Sao? Cho tao tất cả?

-Ừ.

-Bộ không sợ hần mắng hả?

-Thách hần dám.

-Thế còn mày?

-Mày quên là tao thích cái gì rồi sao?

-Ah...giày cao gót.

Tôi lấy một túi xách và lôi từ trong đó ra một đồng những đôi giày cao gót nhìn lác mắt. Và quả thực nhỏ Bảo Chi lác mắt thật.

-Nhiều dữ mày.

-Hần nói thích tao.

-Chó nó tin.

>”

-Không còn từ nào văn minh hơn sao mày?

Không những không sững sốt thì thôi lại còn bóp ngay một câu thật chói tai.

-Bộ hần điên hay sao mà nói thích mày, đẹp trai, gia thế, phong lưu, không đui,

không mù, sao lại thích mày chứ?

>”

-Không còn cách nhìn nhận nào khả quan hơn sao mày?

-Hắn nói thẳng ra là hắn thích mày?

-Đúng thế.

-Diễn tả lại thử coi.

-Tôi thích cô, hãy làm bạn gái tôi.

-Lạnh giá thế hả?

-Chứ mày còn muốn ấm sao nữa?

-Ít nhất nếu hắn thật lòng thì cũng phải nói “Anh thích em, làm bạn gái anh nhé!”

-Oẹ, muốn ới quá mày.

-Chắc hắn chỉ muốn trêu đùa mày chơi thôi, thú vui của bọn con trai nhà giàu mà.

-Hắn nói thích tao từ hồi năm nhất.

-Năm nhất? Hồi đó đến tiếp xúc với
mày còn chưa nói gì đến để ý với chả thích.

-Thế tại sao hắn lại đưa tao đi làm mấy việc này?

-Mánh khoé thế thôi.

-Lại còn nói không chỉ là lấy được con người tao mà còn phải là cả trái tim, hắn nói sẽ đợi cho tới khi chính tao là người chủ động hôn hắn vì tình yêu.

-Thì...mà ý mày là gì? Mày vẫn còn thích hắn à?

-Không, bộ tao điên sao thích hắn, loại người đó mà xứng với tao à?

-Mày nói ngược rồi.

>”

Thật ức chế với con này, miệng thì lúc nào cũng nói hắn là kẻ đáng ghét thế nào, đáng vứt đi ra sao, thế mà mỗi lần nói về tôi với hắn thì lại không ngớt đề cao hắn và lăng tôi từ trên mây xuống đáy rãnh Mariana.

-Thôi thì tùy mày, tao biết cái ước ao khát khao của mày rồi.

Nhỏ Bảo Chi bỏ đi đâu đó. Một mình tôi trong căn phòng.

Một điều mà con bạn tôi không biết... đó là tôi và hắn không phải là chưa tiếp xúc bao giờ...

“-Anh rất thích cưng!

Một giọng nói nghe rộn tóc gáy vang lên ở đâu đó...tại thư viện yên lặng vào buổi trưa vắng tanh này.

Tiếp đó tôi nghe thấy những âm thanh hết sức là sồn gai ốc từ người con gái.

May sao bây giờ đang là ban ngày, nếu không tôi xỉu quá.

Mà cũng chính vì là ban ngày nên tôi mới nhìn rõ những thứ nên để ban đêm nhìn thấy thì hơn.

Cảnh hôn nhau rất...kinh hoàng giữa một người con gái và... hắn.

Tôi muốn hét lên. Không phải vì tôi thấy cái cảnh này ớn quá mà vì...sao hắn dám làm thế tại nơi vắng mình trong sách này, đây là thư viện trường, là nơi tôn vinh văn hoá đọc và tri thức, vậy mà hắn lại làm cái chuyện đồi bại này tại đây.

Tôi muốn tổng cổ hắn và cái con nhỏ không biết tự trọng kia ra ngoài, nhưng tôi lại sợ, vì hắn là dân xã hội đen mà, nhìn thế thôi chứ tôi cũng nhất lắm.

Thực ra thì cũng chỉ là hôn nhau thôi không có gì quá đáng cả (chứ chẳng lẽ hắn dám làm thế ở đây) nhưng dù là hôn cũng không được, không được.

Một phần khiến tôi mất bình tĩnh như thế là vì...lúc đó tôi vẫn thích hắn, thấy hắn vô tư làm thế với một cô gái khác thấy...khó chịu sao ấy. +__+

Kể ra tôi cũng bất lịch sự khi cứ đứng đó, trong tay ôm một đồng sách và nhìn hắn đang tích cực (...). Mà bất lịch sự gì chứ? Tôi làm thế là đúng, không thể để hai người họ phá vỡ vẻ đẹp nơi đây.

Thấy tôi, hắn đẩy cô gái kia ra và nhìn tôi rất lâu.

Có gì để nhìn, bộ chưa thấy người đẹp mà không vì lựa bao giờ hả?

Hắn đứng lên (thực ra khi hắn và cô gái kia hôn nhau thì họ ngồi trên sàn).

-Xin lỗi cưng nhé, người yêu anh đến rồi.

-Người yêu? Con nhỏ này hả?

Chỉ tay về phía tôi điệu bộ coi thường. Thái độ gì đấy? >”

-Nhỏ gì? Hơn chừng ba tuổi lận đó. Được rồi, anh với cưng hết nhé, nụ hôn vừa rồi coi như quà chia tay. Bye.

Con nhỏ kia đứng lên chỉnh lại quần áo (+__+) nhìn hắn với ánh mắt bức bối. Ăn mặc sexy gớm.

-Gái già mà đòi.

Và rồi cô ta bỏ đi.

Nãy giờ hai người đó nói về ai vậy?

Tôi quay ra sau coi có ai không? Hơn ba tuổi lận, tôi là sinh viên năm nhất mà.

Nhưng mà đằng sau chẳng có ai sất.

Thế không lẽ nãy giờ hai người đó nói về tôi???

-Nói cô đó, có ai đâu mà quay sau nhìn.

Nói tôi à? Tôi là người yêu anh???

-Nè, thứ nhất, sao anh dám làm cái trò đòi bại đó tại đây hả? Thứ hai, sao tôi lại là người yêu của anh?

-Không thích à? Biết tôi là ai không?

-Ai biết.

-Đúng là ngu.

Hắn ta lẩm bẩm cho tôi nghe. >__

-Anh nói ai ngu?

Hắn bỏ đi mà không nói gì nữa. Tên khốn, đúng là tôi ngu thật, ngu nên mới thích anh và vừa nãy còn khó chịu khi anh hôn cô gái khác cơ đấy.”

Kể từ đó tôi quay ra ghét hắn, vì thái độ coi thường mọi người của hắn, vì cái cách hắn hôn những cô gái khác và đá bọn họ như không có gì, vì cái cách hắn dễ dàng nhận vợ một ai đó là người yêu hắn, và vì cái cách hắn mắng người khác là ngu. >”

Vậy mà hôm nay thì sao, sau một năm học cùng trường với hắn, sau cái lần tiếp xúc duy nhất với hắn đó thì đột nhiên hắn nói hắn thích tôi và mua cho tôi một đồng hồ, lại còn nói những lời mà chưa khi nào tôi nghĩ sẽ là của hắn, từ miệng hắn chui ra.

Nhưng thôi, như tôi đã nói, vì ước ao, và vì khát khao của tôi, tôi sẽ làm như hắn mong muốn, dù hắn thích tôi là thật hay giả thì cũng chẳng sao cả, miễn là tôi sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tôi tin tưởng vào bản thân mình, tôi đã có thể thích hắn nhưng lại quay ra ghét hắn một cách dễ dàng thì tôi cũng có đủ khả năng để không bị hắn hấp dẫn, huống chi hắn còn nói sẽ không làm gì tôi cho tới khi tôi chủ động làm thế với hắn. Mà cho dù tôi có không may bị hắn hấp mất hồn thì cũng chẳng sao hết, tôi sẽ giăng bẫy lại để hắn không thể thoát ra nổi, lấy một người giàu có thế là ước ao của tôi mà.

Tiến thoái lưỡng tiện. ^o^

Suy tính rất kĩ càng.

Ha, tên kia, anh luôn lừa tình các cô gái cả tin thì bây giờ chính tôi sẽ lừa lại anh. Thử cái cảm giác bị lừa lại coi nào. Come on!

.....

Tôi không nghĩ làm bồ của hắn mọi chuyện lại thành ra thế này.

Tuy là không ai biết là tôi đã là bạn gái của tên Trương Hoàng Nam đó, nhưng cái hành động rất khác thường của hắn hôm qua với tôi đã khiến cho dư luận xôn xào xì xào ồn ào đủ chuyện.

Không những thế bọn họ còn tưởng tượng ra cách thức mới của tên Nam kia là...hắn ghi tên tất cả những nữ sinh trong trường ra giấy hay một cái gì đó sau đó nhắm mắt bắt bừa được tên ai thì sẽ cặp với người đó, không ngoại trừ những người béo xấu hay ra sao. Chính vì thế gần như tất cả nữ sinh đều đang hò reo ầm ĩ việc sẽ có ngày đến lượt họ làm bồ với hắn. OMG!!!

Nếu theo như cách thức mà bọn họ nói thì có khác nào tôi chỉ là một con tốt mua vui trong hàng trăm con tốt khác, và tôi chỉ may mắn là con tốt đầu tiên thực thi kế hoạch nhắm mắt tìm người yêu của công tử Hoàng Nam.

Sao các người có thể sỉ nhục tôi như thế?

-Thế mà còn muốn sao nữa, mà nghĩ hắn thích mà thật hả?

Lại cái giọng khó nghe của nhỏ Bảo Chi.

-Tao nghĩ thế hồi nào?

-Cái bản mặt đầy lửa của mà nói thế nè.

Thật quá đáng. Sao lúc nào nó cũng...nói đúng thế nhỉ? +__+

Mà đúng là tôi có đang phân vân việc hắn có thích tôi thật không, vì cách nói thích tôi của hắn lần này với tôi không giống với cái lần tôi bắt gặp hắn một năm trước. Lần đó hắn nói với cô gái kia là “anh rất thích cưng” rất ngọt ngào nhưng với tôi thì “tôi thích cô, hãy làm bạn gái tôi”, đúng là cách nói có hơi lạnh và chẳng có chút cảm xúc gì.

Không lẽ không thích thì nói ngọt ngào còn thích thì lại nói một cách lạnh như băng thế?

Đang đi thì gặp hắn. Lập tức vây xung quanh tôi và hắn và Bảo Chi là một hàng rào nữ sinh, đa phần là những con nhỏ ăn mặc rất bắt mắt.

Hắn nhìn tôi một lượt rồi nhìn sang Bảo Chi.

-Cô tên gì nhỉ?

-Tôi á? Tôi là Bảo Chi.

-Không, tôi hỏi cô gái đứng cạnh cô cơ.

Gì??? >”

Gã này, đang làm trò hề trước mặt tôi đấy à?

Hắn đang giả bộ không biết tôi sao?

Không biết tên tôi mà nói thích tôi à, không biết tên tôi mà kêu tôi làm bạn gái hắn à, không biết tên tôi mà...>”< càng=“” nói=“” càng=“” càng=“”>

Ngay cả nhỏ Bảo Chi cũng phải nhìn tôi với ánh mắt đèn pha.

À, thì ra là tính sĩ nhục tôi đây mà.

-Tôi là Bảo An.

Đã thế đây sẽ đấu với anh cho tới cùng, đừng tưởng có thể hạ nhục tôi.

-Hôm qua tôi với cô đã gặp nhau đúng không nhỉ?

-Tôi không nhớ, mà anh là ai vậy?

Bắt đầu tấn công.

-Cô bạn kia, hãy đi trước đi, còn những người còn lại giải thể trước khi tôi dùng đến biện pháp mạnh.

Ha, hình như hần đang thua. ^o^

Bảo Chi thì nghe theo lời hần bỏ tôi mà đi, sao lại nghe theo hần chứ?

Còn những người xúm quanh thì có vẻ không muốn di dời địa điểm tập kết, sao không nghe theo hần hả?

Hần giơ một tay lên, lập tức từ đâu chui ra một đội quân áo đen hùng hậu trông thấy ớn. Những tên áo đen xua đuổi những nữ sinh đang tò mò nhiều chuyện, xong xuôi bọn họ cũng biến mất tăm hơi.

Hớ...chỉ còn tôi với hần. Sợ gì, tôi là ai nào? Hần không phải đối thủ của tôi nếu hần chỉ có một tấm thân gầy gò mỏng manh đó.

-Sao cô không mặc đồ tôi mua cho hả?

-Đồ nào, có sao, tôi với anh quen nhau hả?

-Thôi cái điệu bộ ngây ngô giả ngốc đó đi.

-Còn anh thì sao? Hỏi tôi tên gì à? Bộ anh thì hơn chắc?

-Đúng là ngu.

-Cái gì? >”

Lại cái câu mắng tôi ngu đó, bộ tôi ngu lắm sao hả, tên khốn kia?

-Tôi mua đồ cho cô không phải để cô vứt cho ai đó.

-Anh mua cho tôi?

-Không mua cho tôi?

7. 4. (tiếp 2)

-Thì đúng rồi, anh mua cho tôi thì là của tôi, tôi muốn cho ai là quyền của tôi, mắc mớ gì tới anh nữa?

-Còn cứng đầu à?

-Nè, thả tôi xuống tên khốn này...

Anh ta thích vác tôi đến vậy à?

Lần này biết là mình sẽ lại bị bắt cóc nên tôi kiên quyết giãy giụa cho tới bến.

-Thả tôi xuống mau, anh lại tính làm gì tôi nữa, tôi phải học...

Hần vừa lẳng tôi lên xe như lần trước vừa nói một câu rất...tục một câu là rất chó.

-Vậy thì học làm bạn gái tôi trước đi.

Học làm bạn gái anh? Có cái khổ gì mà phải học, làm bạn gái anh khó lắm sao mà phải học, anh nghĩ mình là thái tử Lee Shin và tôi là thái tử phi Shin Chae Yeong hay sao mà học.

Tôi đang định tháo đai an toàn và xuống xe thì hắn đã phóng xe cái nhào khiến tôi suýt đập đầu chết tươi. Tôi mà chết thì tôi sẽ giết anh.

Lại là một shop. Sao cứ thích đưa tôi đến đây thế hả? Bộ anh thừa tiền sao? Nếu thừa thì thả bớt cho tôi nè, một cái thẻ Bạch Kim là được rồi.

-Lại định mua gì sao?

-Mua đồ chứ còn sao? Mua để cô mặc không được thì tự tôi sẽ mặc cho cô.

-Gi? O_O

-Ngạc nhiên lắm sao?

-Tôi có xài mà, tôi đi giày anh mua cho nè...

Tôi giờ một chân lên để hắn nhìn thấy đôi giày mà hôm qua hắn đã sắm cho tôi. Mà sao tôi phải sốt sắng như thế? Hắn ta dám?

Nhưng chẳng thèm để ý đến điệu bộ của tôi, hắn đi xem xét những chiếc váy và lấy cho tôi một đồng bảo mẫu cô phục vụ gói vô.

Đích thân hắn chọn thì...chắc chẳng cần mặc đồ quá.

Sau đó thì hắn đưa cho tôi một chiếc váy đỏ (tên này có vẻ thích màu đỏ nhỉ?). Không sexy là mấy, chỉ là ngắn không còn gì ngắn hơn được nữa thôi. ++

Nhưng rất may nó là loại váy liền, quần thì ngắn gang tay, chiếc đai đen thì lớn tổ chẳng chiều rộng gần bằng chiều dài của phần quần. Các bạn có liên tưởng nổi ko? Mặc cái thứ này vô chắc tôi đi tiếp khách ở quán bar cũng được.

-Mặc vô đi.

-Không, sao tôi phải mặc chứ? Anh không thấy nó quá sexy à? Tôi không giống mấy cô gái của anh.

-Thứ nhất đó là quy tắc đầu tiên để là bạn gái tôi, thứ hai nếu cô không mặc thì cô biết là sẽ được mặc cho rồi đấy.

-Thứ nhất tôi không biết muốn làm bạn gái anh thì phải có bao nhiêu quy tắc và tại sao tôi lại phải làm theo trong khi chính anh mới là người muốn tôi làm bạn gái anh chứ không phải tôi, thứ hai tôi nói không mặc là không...

Hắn ta dám kéo tôi vô phòng thay đồ khi tôi còn đang phát biểu ý kiến của mình. Thật khốn kiếp!!!

Căn phòng nhỏ tối om, cũng không tối lắm, có ánh đèn mờ mờ làm hắt lên khuôn mặt hắn. Dưới ánh đèn thế này trông hắn rất bắt mắt. Ôi, tôi sao thế chứ? Đúng là cáo chín đuôi, anh ta có vẻ bề ngoài thật dễ khiến người khác chơi với, đồ cáo chín đuôi.

-Mặc đi!

Tiếng nạt của hắn khiến tôi như tỉnh ngộ.

-Không mặc.

Tôi sao thế này, sao giọng nói chẳng có sức mạnh chi vậy? Tôi phải hét vô mặt hắn chứ, sao lại chỉ nói một cách bình thản là không mặc?

-Cô sao thế? Thấy tôi cuốn hút quá rồi hả?

May quá, câu nói của hắn đã khiến tôi trở lại là mình. Nghĩ sao mà nói với tôi thế? Mặc nôn, mặc ối, mặc...tè.

Hắn lại tiến gần về phía tôi, lại định làm gì? Lần này thì trong căn phòng nhỏ thế này tôi có muốn lùi lại cũng chẳng được.

-Anh...làm gì...không phải là anh nói...sẽ đợi đến khi tôi...chủ động à?

-Không đợi được.

ACKK!

Một câu nói rất vô trách nhiệm. Không đợi được thì làm bừa à?

Tôi phải làm gì nhỉ? Đẩy hắn ra và giáng cho hắn một chiêu “ngũ độc thần chưởng” hay là để yên như lần đầu hắn làm thế. Thực ra hiện giờ tôi đang bị hắn làm cho get lost.

Tôi vẫn còn thích hắn, ôi không. Chắc không phải đâu, chỉ là tôi bị ảnh hưởng bởi bộ mặt của hắn thôi, mục đích của tôi là gì, chính tôi đã nói với hắn rồi tôi đến với hắn chỉ vì tiền thôi, mục đích của tôi là vì tiền, là vì muốn lừa hắn như hắn đã lừa những cô gái khác, tôi chỉ chủ động khi tôi chắc chắn hắn thích tôi thật lòng. Thế đấy? Hiểu chưa hả? Không được phép để hắn lừa mình. Không đưưưưưưưưưưưưcccccc!!!

Không được mà lại nhắm mắt à, con nhỏ này? >__

Không thấy có hiện tượng gì. Không lẽ hắn giữ đúng lời thật.

Tôi mở mắt ra, cũng là khoảng cách lúc trước nhưng có vẻ không gần như thế. Hắn lại đứng thẳng và quay đi.

-Anh lại đợi hả?

-Đúng thế, vì thế nên cô hãy mặc vô đi, tôi không muốn tự mình lột đồ của cô ở đây để làm tổn hại đến danh dự của mình.

-Gì?

-Vì tôi đã nói là sẽ đợi cô nên tôi không muốn mình làm những việc trái với lời đã nói, như thế là tổn hại danh dự đấy, hiểu chưa?

-À, ra thế.

Tôi cười điệu bộ xem thường hắn, nhưng hắn cũng không để ý nhiều.

-Vì thế nên anh không thể ép tôi mặc cái thứ này.

-Tôi nói thế không có nghĩa là tôi không dám lột đồ cô đâu.

-Là sao?

-Chỉ là mặc đồ cho cô thôi, không làm gì là được, vẫn là giữ lời.

-...>”

-Tôi chỉ nói là sẽ đợi đến khi cô chủ động hôn tôi không có nói là đợi cô chủ động cởi đồ trước mặt tôi.

-...>”

-Thế nên cởi đồ thì không có sao, chỉ sợ cởi đồ cho cô rồi thì tôi không kiềm chế được thôi.

-Thôi đi, buồn nôn quá!

Tôi quát lên, cái nụ cười của hắn...dù tôi công nhận là mặt tôi rất dày nhưng tôi không ngờ mặt hắn còn dày hơn.

-Giờ thì có mặc không đây?

-Không mặc đấy, thách anh động đến tôi. Đừng tưởng anh nói thế mà tôi sợ.

Tôi trừng mắt lên nhìn hắn. Tên này mặt dày, nói đến thế mà vẫn trơ cái bản mặt đó ra nhìn tôi cười. Mà nụ cười thì mùi kinh. Mùi gì ấy à? Mùi là dê đó.

Tay hấn bắt đầu chạm đến cúc áo tôi. Làm thật đấy hả?

Đã thế thì cho anh biết thế nào là sự lợi hại của Bảo An này.

Haizzzzz!!!

Opss!

Tôi vừa giương cú đánh sấm sét mang âm hưởng tia chớp và lốc vòi rồng, cùng sóng thần và động đất, rồi đại hồng thủy rồi...thôi mệt quá, nói chung là tôi vừa giương cú đánh tuyệt kỹ của mình ra thì nhanh như chớp mạnh như sấm sét và...cái gì gì đó, hấn đã chớp lấy tay tôi trước khi nó kịp đáp lên mặt hấn mà chính xác là trúng mũi hấn.

Gì vậy cả? Sao hấn lại có thể đỡ được chứ? Tại sao?

Tôi là Bảo An, là cao thủ đai đen karate, hấn lí ai mớ lại có thể đỡ được cú đánh của tôi một cách nhanh chóng gọn nhẹ như fast food thế chứ?

-Cô quên tôi là ai rồi à?

Anh là Hoàng Nam. Đúng rồi, hấn là Trương Hoàng Nam, sinh trưởng trong một gia đình sắc mùi xã hội đen, mẹ là sát thủ, ông và ba là trùm, có lí do gì để một đại thiếu gia như hấn không biết võ chứ.

Tai hại, tai hại thật rồi, thật là không tự biết lượng sức mình, tôi đang nói tôi ấy, đấu với hấn thì tôi toi.

Cái đà này chắc hấn sẽ...thay đồ cho tôi thật mất.

Oh nooooooooo!!!

Hấn dùng cả hai tay để giữ lấy tay tôi. Haha...các bạn hiểu không, dùng cả hai tay như thế hấn sẽ lấy gì để thay đồ cho tôi, chân chắc. ^o^ Tôi đã thắng. I win!!!

Ở trong này lâu quá, không biết mấy cô phục vụ sẽ nghĩ gì về tôi đây, tôi không phải kẻ tự tiện dễ dãi với con trai như thế đâu, đừng hiểu lầm, mấy chị ơi!

-Anh sẽ lấy gì thay đồ cho tôi giờ?

Tôi cũng dành tặng hấn một nụ cười hàng khủng cho hấn sợ luôn, đừng tưởng chỉ có hấn mới cười được như thế.

-Dùng gì à? Răng thì sao nhỉ? ^-^

O__o O__o O__o O__o ???

-Thử tưởng tượng cảnh tôi dùng răng cổi đồ cho cô coi.

Và hấn cúi người xuống...

-OK, tôi...tôi sẽ mặc...tôi mặc là được chứ gì?

Bảo An ơi là Bảo An, mày lại chịu thua trong tay tên này sao, thua bởi thủ đoạn bẩn thỉu của hấn ấy à? Thật không cam chịu, cuộc đời này có chết cũng không rửa sạch được danh dự.

Mà tại sao tôi lại phải làm theo lời hấn, tôi không làm bạn gái của hấn nữa coi hấn sẽ ép buộc và dọa nạt tôi kiểu gì, cùng lắm là thả cho con mồi này đi, quãng cần câu con khác lớn hơn là được, ko lẽ trên đời này chỉ có hấn là công tử nhà giàu nói thích tôi.

Hấn cười một cách *****, đau lòng thay! TT_____TT

-Tôi không làm bạn gái anh nữa, anh đi mà bốc tên cô gái khác.

-Cô nghĩ nói không là được à?

-Thế tôi đã nói có khi nào?

-Với lại những tờ giấy khác cũng chỉ toàn là tên cô thôi, dù có bốc đến cuối đời thì cũng chỉ là cái tên Bảo An.

Sao nghe giống tỏ tình thế này? Giống như là “trong trái tim tôi chỉ có một hình ảnh duy nhất của cô, dù đến cuối đời thì trong đó cũng chỉ có hình ảnh của cô mà thôi, cũng giống như tôi sẽ mãi mãi thích cô, không bao giờ thay đổi”. Thật là lãng mạn.

Cut!

Lại liên tưởng linh tinh, câu đó không thể dùng giữa tôi và hấn được.

-Còn cô?

-Tôi sao?

-Trong những tờ giấy của cô, có bao nhiêu ghi tên của tôi?

-Tôi không có ghi giấy.

-Không hiểu ý tôi à?

Ý anh là gì? Không lẽ...lại như ý nghĩ của tôi??? Diên sao mà lại thế.

-Nếu tôi có ghi giấy thì tất cả các tờ giấy đều trắng, dù có bóc đến cuối đời thì cũng không bao giờ thấy cái tên Hoàng Nam.

Nếu của hấn là tỏ tình thì của tôi là tuyệt tình. Giống như là “trái tim tôi là trái tim tôi, không bao giờ có hình ảnh của ai cả, dù đến cuối đời thì cũng không thể có chỗ cho hình ảnh của anh lọt vô, cũng giống như tôi sẽ mãi mãi không thích anh, không bao giờ thay đổi”. Thật là thẳng thừng.

Không liên tưởng linh tinh, ngược lại câu nói đó rất hợp với anh.

-Giấy trắng à? Vậy thì tôi lại phải đợi đến khi cô viết lên tất cả các tờ giấy đó tên của tôi.

-Không phải giấy trắng nhưng cũng không phải tên anh.

Hấn chỉ cười. Nụ cười này thật khác. Nó nhẹ nhẹ...

-Mặc vô đi, tôi ra ngoài đây, trong này thật khó thở.

Đành thế vậy. Nếu hấn cứ nhẹ nhàng thế này có phải đỡ mất thời gian không.

Nhưng mà...chiếc váy này...thật sexy quá chừng.

Tôi hé đầu ra ngoài. Mấy cô phục vụ cứ xì xào gì đó. Thật là xúi quẩy.

-Ê, tên kia!

Hấn quay lại nhìn tôi.

-Tôi không có tên hả?

-Trương Hoàng Nam...

-Cô hơn tuổi tôi sao mà gọi thế hả?

-Thế gọi là gì? >”

-Gọi là anh Nam đi.

Oẹ!

-Không thì Nam Nam cũng được.

Ồi zời ơi, tôi mà ới ra đây thì chỉ khổ mấy cô phục vụ thôi.

Nhắc đến thì mới thấy, mấy cô ấy đang tủm tỉm cười một lũ với nhau.

Hấn ta đúng là một tên hề.

-Trương – Hoàng – Nam, có bộ nào khác không đổi cho tôi đi.

Hắn tiến lại chỗ tôi.

-KHÔNG!

Và đóng cửa cái rầm. Tôi mà không thụt đầu vô chắc thành ma không đầu mắt.

Đồ con trai bất lịch sự.

Có lẽ nào tôi lại “diện” lên mình chiếc váy này? Không thể như thế. T_____T

Mặc xong, tôi không dám ra ngoài luôn, tôi không thể ra ngoài với tình trạng trên người chỉ có một mẫu thể này được, đến ở nhà tôi còn hồng dám mặc quần soóc cao hơn đầu gối một chút, vậy mà bây giờ tôi lại phải mặc chiếc váy quần cao hơn đầu gối cả gang rưỡi thế này ra ngoài. Sao tôi đổ đốn ra thế? Chỉ vì tiền mà thế à? T_____T

Hở trên hở dưới. Bê bối, đại bê bối.

Tôi vừa định dừng cảm bước ra ngoài thì cánh cửa bỗng nhiên cũng mở.

Chàng hoàng tử ngơ ngác đứng nhìn nàng công chúa đang mặc trên mình chiếc áo mà chàng cất công may tặng...

Cut!

Nói bao nhiêu lần rồi, hắn không phải hoàng tử dù tôi có là công chúa, hơn cả cái dạng công tử bột như hắn đến kim chỉ chắc còn không biết lấy đâu ra may áo cho công chúa. Hơn cả, hắn đang nhìn tôi không phải là ngơ ngác mà là...rất mùi.

Hắn đưa tay lên vai tôi. Làm gì thế hả?

-Tính sàm sỡ tôi hả?

-Muốn lắm nhưng không được.

Hắn tuổi gì chứ không phải khi? Hắn mà sinh sớm chút nữa thì đúng là dê thiệt.

-Sao chui trong đó không ra hả?

-Ra sao được với cái bộ dạng này hả?

Tôi nạt lại hắn.

-Đó là tiêu chuẩn để làm bạn gái tôi, cô thấy sợ rồi à?

-Lúc này thì tôi có thể bỏ cuộc nhưng bây giờ thì không. Cũng chỉ là ăn mặc hơi... một chút, có gì to tát chứ?

-OK, cứ thế thì tốt.

Tôi thấy lạnh quá.

-Chân cô cũng dài đấy, vòng một cũng đẹp.

- >”

Nghĩ sao mà tôi không nổi khùng cho được.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn vì tương lai con em chúng ta.

.....

8. Chap 4. (tiếp 3)

-Anh phóng chậm thôi, tôi thấy lạnh đó.

Hắn chỉ cười một cái mà khiến cho lượng đường huyết trong tôi tăng cao đến nỗi có thể thu hút cả bầy kiến.
+_+

-Bắt tôi ăn mặc thế này đi đâu hả?

-Cô muốn đi đâu?

-Tôi thấy đói.

-+_+

-Tôi đói anh hỏi thì tôi nói thế. >_

-Khi cô nổi cáu hay bối rối rất hấp dẫn.

ACKK!!!

Anh uống lộn thuốc mới thấy một người như tôi khi nổi cáu hấp dẫn. Khi bối rối thì chắc trông tôi rất đáng yêu. ^-^

-Đi ăn vậy.

Oh yeah!

Nhà hàng TQ, đúng là gia đình hắn có quan hệ với TQ rồi, ngay cả thói quen cũng gần với TQ. Tôi đang dây dưa với đại thiếu gia của dòng họ mafia.

Phục vụ ở đây đều là người TQ à, thấy ghê. Lại còn mặc áo truyền thống nữa.

Hắn nói tiếng Trung một cách trôi chảy, càng chắc chắn về gia thế nhà hắn.

Nói một hồi với cô phục vụ xinh đẹp, cả hai cứ vừa nói vừa nhìn tôi và cười, ý gì?

Họ nói gì thì họ hiểu. Tò mò.

Lát sau, cô phục vụ đi, tôi mới hỏi hắn.

-Hai người nói cái gì mà cứ nhìn tôi thế hả? Đừng tưởng biết tiếng Trung mà muốn nói xấu gì tôi thì nói nhé.

-Nói xấu gì? Cô ấy hỏi sao ban ngày mà cô cũng làm việc.

-Làm việc gì?

Hắn lại cười. Hình như tôi đã hiểu ý hắn.

>"<>

-Thế anh nói sao hả?

-Tôi nói là cô yêu tôi quá nên không thể đợi đến giờ hành chính.

->"

-Rất hấp dẫn! ^_

-Đồ dê non kia, sao dê non mà anh dê thế hả? Dám sỉ nhục tôi trước mặt người khác hả?

-Cô càng thế tôi càng thấy cô rất hấp dẫn đấy, hay là cô đang cố tình như thế hả?

-Đúng thế, tôi đang hấp dẫn anh đấy.

Tôi quyết định không nên nổi cáu nữa, chỉ khiến cho chỉ số DE của hắn tăng lên mà thôi.

Đồ ăn được mang lên, cô phục vụ khi nãy cứ nhìn tôi cười. Trời ơi, cô không nghĩ xấu gì về tôi đấy chứ? Tôi không như tên khốn kia nói đâu. T_____T

Hai người họ lại nói tiếng Trung với nhau, nhưng lần này rất nhanh và cô phục vụ đó khom người rồi bước ra khỏi phòng.

Tôi khá là đói, vì phải tranh cãi và chiến đấu với hắn suốt một buổi sáng nay rồi.

Món TQ kể ra cũng rất ngon, mặc dù tôi chưa khi nào được ăn những món đó.

Đang ăn thấy mắc tè quá à.

-Tôi phải đi vệ sinh, WC ở đâu vậy nhỉ?

-Cuối hành lang này.

-OK, thế anh cứ ăn đi nhé.

-Không ăn thế chẳng lẽ đợi cô?

Thế không lẽ anh ăn mà không đợi tôi, cái gọi là gallant của con trai của anh đi đâu hết vậy?

Tôi vô WC, lúc đi tất cả cứ nhìn tôi không ngừng. Tất cả là tại cái váy kinh tởm của hắn ta.

Vừa vô WC đã thấy cô phục vụ khi nãy của bàn chúng tôi, à mà chúng tôi gì chứ, bàn tôi và hắn.

-Quý khách thật may mắn. ^__^

-Vâng. ^__^

Mà ớ, cô ấy nói tiếng Việt, lại còn may mắn gì?

-Thiếu gia Hoàng Nam đã kêu tôi nói tiếng Trung để quý khách tò mò về cuộc nói chuyện giữa tôi và thiếu gia.

-Để làm gì? Mà cô với hắn ta đã nói gì thế?

-Tôi hỏi quý khách có phải bạn gái mới của thiếu gia.

-Thế hắn ta nói sao?

-Có lẽ tôi không nên nói ra.

-Cứ nói ra đi.

-Thiếu gia nói...quý khách...cũng giống như bộ đồ quý khách đang mặc vậy.

Không còn một từ nào có thể diễn tả được tâm trạng tôi lúc này.

Giống bộ đồ mà tôi đang mặc, không phải có ư nói tôi là gái (...) sao?

Anh ta là loại gì chứ? Đồ đáng ghét, thì ra tôi cũng vẫn chỉ là con tốt cho trò chơi của anh.

Tốt thôi, vậy thì chơi, tôi sẽ lừa lại anh.

Hey, love me and I will tease you.

-Sao lâu thế hả?

-Thì cũng phải trang điểm lại chứ.

- O_o ???

-Anh không thích bạn gái mình xinh đẹp à?

-Tôi không nghĩ là trong WC cũng có thuốc để cô uống lộn đâu.

-Có chứ.

Tôi cười nửa miệng, nụ cười mà luôn là tâm điểm của sự bí hiểm.

Tôi tiếp tục ăn tiếp một cách ngon lành, phải ăn mà lấy sức chiến đấu tiếp với hấn và tease hấn chứ. Không thể vì chuyện vừa nãy mà đánh rần động rùng rùng được. Ít nhất là bây giờ tôi đã biết hấn không hề thích tôi, vì thế phải đề cao cảnh giác, không để bị hấn quyến rũ. Coi như kế hoạch tôi và hấn yêu nhau sống hạnh phúc với tiền bạc lúc trước đã phá sản, giờ thì tập trung vào chuyện môn lừa đảo tình yêu.

-À quên, cho tôi số phone đi.

-Làm chi?

-Bạn trai mà không có số phone của bạn gái, coi được không?

Hấn móc ra phone của mình, wa, Iphone à? Bắt mắt thế.

-Đọc đi.

-Không có.

-Gi? O_O ???

-Không có.

-Cô bao nhiêu tuổi rồi mà không có phone.

-Xin lỗi, tôi là trẻ mồ côi, tiền học còn không có lấy đâu ra tiền mua phone và nuôi dưỡng nó.

-OK, ăn xong đi mua phone cho cô.

Tôi cười vẻ cảm kích.

Sau đây là thời kì đào mỏ. ^o^

.....

-Lấy cho tôi loại mới nhất hiện nay, giá cả không thành vấn đề.

-Vâng thưa quý khách.

Nhân viên mang ra một chiếc Iphone đời mới nhất hiện nay, ha, nó sẽ là của ta.

-Thể nào?

-Thể nào là thể nào?

-Cưng có thích cái này không?

Cưng??? Được lắm anh dám hạ nhục tôi tại nơi công cộng hả?

-Rất đẹp ạ. ^_^

Cái anh nhân viên kia từ nãy nhìn tôi hoài, chắc vì chiếc váy này đây, lại là bộ váy, sự hạ nhục tăng gấp đôi.
>”

Hấn lấy ví ra và rút ra một chiếc thẻ đưa cho anh nhân viên.

Đã đến lúc đào mỏ và hạ nhục hấn luôn đây. Chính giọng cái đã.

-Nam Nam à, cho em một cái thẻ Bạch Kim đi, em còn phải nuôi dế của mình mà.

Anh nhân viên suýt chết sặc, còn hấn thì...lừa trào đến tận màng mắt.

Kế hoạch đã thành công một nửa.

-Cưng à, còn gọi thẻ lát nữa ra ngoài cô biết tay.

Hấn nghiêng răng nói nhỏ với tôi, không quên giữ trên môi một nụ cười ảm áp. Anh thích cười lắm mà. Hahaha!!!

-Nam Nam à, cho em đi, anh nhiều lắm mà, Nam Nam...

Có cảm giác như lúc này hấn không còn gì nhục hơn nổi nữa, vì bây giờ tất cả những người mua hàng quanh đó đều nhìn hai đứa tôi, mà thực ra là nhìn hấn nhiều hơn, và cười một cách...^o^

-Nam...

-OK, OK, đừng gọi anh như thế nữa.

-Nam Nam, nghe đáng yêu mà, đúng không anh?

Tôi quay sang phía anh nhân viên hỏi. Anh ta nhìn tôi và hấn cười cười gật đầu.

Nhìn bản mặt tên Nam Nam lúc này thật là thú vị.

Kế hoạch đã thành công.

Tôi cầm lấy cái thẻ Bạch Kim và lấy hết lòng tự trọng vứt tạm ở đâu đó để hôn lên má hấn. Hấn quay sang nhìn tôi như không dám tin.

Nhìn gì, chỉ là hôn vào má thôi mà, ý nghĩa của nụ hôn lên má là...tôi chỉ coi anh là em trai thôi. ^0^

Ra ngoài xe, hấn mới bối bèo ra bộ, à mà không tôi đâu thể là bộ được, hấn bối lông tìm vết, mà không tôi cũng không thể là vết được, lông gì thì lông chứ vẫn sẽ có rạn, tóm lại là hấn xử tội tôi.

-Sao cô dám làm thế với tôi tại nơi công cộng hả?

-Câu đó tôi phải hỏi anh trước mới đúng.

-Đưa thẻ cho tôi.

-Gì?

-Đưa thẻ cho tôi, bộ cô điếc hả?

-Bộ anh điên hả? Sao cho rồi đòi lấy lại? Hèn thế hả?

-Đây là tôi cho cứng của tôi, đâu có cho cô, muốn lấy nó thì ngoan ngoãn làm cứng của tôi đi.

-OK. Dù nào thì tôi cũng chủ động hôn anh rồi đấy.

-Đó là hôn hả? Cô có hôn vì yêu tôi không?

-Thế anh thì yêu tôi chắc.

-Không, tôi chỉ thích cô thôi.

Thích tôi à? Đồ lừa đảo, có ngu thì tin anh.

-Giờ về nhà tôi.

-Về làm gì?

-Ngủ.

- O_O ???

-Bộ cô không ngủ trưa bao giờ hả?

Tôi mới là người hỏi câu đó.

.....

9. Chap 4. (tiếp)

Waa, một villa. Đẹp, hoành tráng, rất được. Nhưng nếu là villa của cả gia đình hần thì có đôi phần khiêm tốn và không đạt đẳng cấp.

-Nè, có hơi quá không?

-Sao?

-Chưa gì đã đưa tôi về nhà anh, lẽ ra anh chỉ nên dẫn người anh yêu thật lòng về nhà ra mắt gia đình, chứ tôi...chỉ là một trò chơi, hơi quá rồi.

-Cái gì?

Hần hơi ngạc nhiên, rồi sau cái nhiên đó là một nụ cười, không phải là nụ cười nửa miệng tâm điểm sự bí hiểm, cũng không phải là nụ cười gây ức chế đến tận cựa mà là một nụ cười tan tành xác pháo. Tức là hần cười phá lên.

Nụ cười này lạ hen.

-Cười cái gì?

-Cô nghĩ tôi đưa cô về nhà ra mắt gia đình tôi?

-...? (Nghĩ thế thì sao? Đáng cười thế hả?)

-Nhà tôi lại nhỏ thế này sao?

-...? (Đúng là nhỏ thiệt).

-Nghĩ sao mà tôi lại sống chung với gia

đình?

-...? (Ồ, thì đúng rồi, ở riêng vẫn thuận lợi hơn ột kẻ như anh mà).

-Tôi không yêu cô thật lòng? Một trò chơi?

-...? (Bộ không phải?)

-Không biết nói à?

-...? (Biết chứ sao không. Mà cái gì?) Anh nói ai thế hả?

-Vô nhà đi.

Cứ cái kiểu ăn nói không mất tiền đó có ngày anh biết tay.

Một mình tên đó sở hữu căn biệt thự to đùng, bán căn biệt thự này đi cũng khỏi tiền nhỉ? Mà quên, giờ mình đã có trong tay một thứ vô giá, thẻ Bạch Kim. Mình sắp giàu to rồi, giờ nhiệm vụ là đánh sập tên này vô lưới.

-Cô có cần tắm không?

Làm như đây là nhà tôi sao mà tự nhiên đến nỗi đi tắm. Mà sao tôi lại đến đây cùng hần, như vậy có khác nào đến khách sạn. Mà chắc không sao, hần nói sẽ giữ lời không động đến tôi. Với lại tôi đã chắc chắn hần không hề thật lòng nên chẳng ngu gì hần động đến tôi để rước họa vào thân.

-Tắm? Nghĩ sao mà tôi lại tắm ở nhà anh?

-Không dám à?

-Tôi không có thói quen tắm buổi trưa.

-Tốt thôi, vậy thì tôi đi tắm.

Phòng hần khá ngăn nắp và sạch sẽ, không có giúp việc không lẽ lại là hần tự thu dọn. Ấyza, nghĩ sao mà một đại thiếu gia như hần lại phải tự mình thu dọn phòng?

Không biết tên này có bí mật gì hay ho không ta?

Mà để sau đi, trước hết tôi phải thay ngay bộ váy đáng ghét này đã, vì nó mà tôi... bỏ qua. Túi đồ hần để đâu nhỉ?

Ồi trời, sao toàn những bộ kinh khủng thế này? Đồ dơ xồm hạng nặng.

Không được rồi, tôi không thể mặc bộ

này được.

Không biết trong tủ đồ của hần có quần áo con gái không ta, nếu như tôi nghĩ thì chắc hần hần rất hay đưa bạn gái tạm thời của hần về đây, nên chắc phải có vài bộ để mấy em đó thay chứ.

Mà tủ đồ của hần ở đâu?

Nhìn quanh khắp khắp nơi, chỉ thấy một cánh cửa, chắc là nó rồi.

Mở ra coi.

Wa, vĩ đại y như villa này vậy. Không phải là một tủ đồ mà là cả một căn phòng. Có rất nhiều thứ trang phục phụ kiện của hần, rất rất nhiều. Và...có cả một dãy những bộ váy màu sắc và kiểu dáng rất trong sáng, nó khác hần, mà không đối ngược hoàn toàn với mấy thứ hần mua cho tôi và mấy thứ mà những cô gái từng là bồ của hần mặc. Sao nhiều dữ ta? Có cô gái nào hiền thực từng là bồ của hần à? Sao không biết nhỉ?

Lấy tạm một bộ, những chiếc váy là thật là đáng yêu và dễ thương, mặc như thế có phải đẹp không, hần nghĩ đâu ra cái kiểu chỉ thích sexy thế không biết?

Nhưng thay đồ sao giờ? WC không thấy. Mà hình như thiết kế của các căn biệt thự hiện nay là phòng tắm thông với WC. Hay là thay luôn trong “tủ đồ” này. Lỡ hần vô thì sao? Thôi kệ, hần còn lâu mới ra.

Ha, bộ này rất hợp với tôi thì phải, nhìn tôi có giống tiểu thư đài các không?

Giờ thì ra xem xét coi hần có bí mật gì không nào.

Mặc bộ này thật thoải mái không chịu được.

Bàn làm việc của hần, mà không phải là bàn học chứ (^o^) chẳng có gì sát. Ai đời đem bí mật của mình ra khoe chứ? Chắc chắn là nếu có thì cũng phải được cất giấu ở đâu đó, mà sao tự nhiên tôi lại tò mò về đời tư của hần chứ? Thật là vớ vẩn.

Kêu vớ vẩn sao còn mở ngăn kéo bàn hần ra chi? +__+

Ha, có một khung ảnh được úp xuống, là ảnh ai đây, ảnh chị gái chẳng hạn, àyza, người như hần mà lại để ảnh chị sao, không thì là người hần yêu nhất, có lí đấy.

Muốn biết là ai cách nhanh nhất là lật ảnh lên coi, có gì mà phải tò mò đấu tranh nội tâm chi ệt. Đúng là ngốc.

Để coi người đẹp nào trong ảnh nào.

O__O O__o O__o O__o O__o O__O ???

Đúng là người đẹp thật, nhưng đẹp đến nỗi khó tin luôn.

-Cô...

Tôi ngược nhìn hần vừa bước ra khỏi phòng tắm với chiếc quần đùi, đó không phải là vấn đề lúc này, mà vấn đề là tôi đang mặc một bộ váy của ai đó trong tủ đồ của hần tức là tôi xông vô tủ đồ của hần bất hợp pháp, sử dụng đồ đạc không phải của tôi cũng bất hợp pháp, tay thì đang cầm bức ảnh của một cô gái xinh đẹp tức là tự tiện lục lọi đồ của hần như một tên trộm.

Nụ cười trên môi hần tắt ngấm, ánh mắt thì...tức giận. Cháy thấy hần nổi giận bao giờ. Thấy sợ.

-Cô đang làm gì thế hả?

-Tôi...

-Sao cô mặc bộ đó?

-Tôi...

-Thay ra mau.

-Tôi thích bộ này hơn, mặc tạm có được...

-THAY RA!

-Biết rồi, đâu cần quát lên thế.

Hắn giận dữ trông thật đáng sợ.

Thế là tôi quay trở lại “tủ đồ” của hắn để thay lại bộ đồ đáng khùng khiếp kia.

Vừa bước được vài bước thì có bàn tay giữ tôi lại.

Gì thế? Giống như “Anh yêu em, xin em đừng bỏ anh” vậy. Thật mắc cười.

-Anh yêu em, đừng bỏ anh.

O__O O__o O__o O__o O__o O__O ???

Sững sốt, sững sốt vô cùng.

10. Chap 4 (tiếp)

Rồi sau đó không kịp để tôi phản ứng gì hắn đã hôn tôi. Hôn tôi? Hôn tôi? Kiss me???

Sao anh ta dám, không phải nói sẽ đợi tôi sao? Lại còn câu “Anh yêu em, đừng bỏ anh” là gì? Tắm xong trúng gió hả?

Nụ hôn của hắn khiến tôi không cưỡng lại được, không phải vì nó ngọt ngào hay sao sao đó mà tôi không cưỡng lại được mà vì hắn hôn khiến tôi không sao thoát ra được, hắn giữ chặt lấy vai tôi đến mức đau lên, môi tôi thì bị...nói chung hắn hôn tôi, là hôn, chứ không phải là môi chạm môi nữa rồi.

Nhưng rồi, dường như tôi bị hắn quyến rũ thật rồi, vì bức ảnh, vì câu nói và vì nụ hôn rất (...) của hắn. Tôi bị cuốn theo hắn...

“-Thiếu gia nói...quý khách...cũng giống như bộ đồ quý khách đang mặc vậy.”

Tôi chỉ đáng thế thôi, tôi chỉ là gái (...) thôi, hắn đang lừa tôi, không thể để hắn lừa được, hắn đang cố dùng cách này để lừa tôi, hắn chỉ muốn trêu chọc tôi.

Tôi cố gắng sức để đẩy hắn ra, càng đẩy càng không được.

Mục đích của tôi là tiền và tease hắn.

1, 2, 3...đẩy hắn ra.

OK, quả nhiên tiền có sức mạnh ghê gớm thật.

-Sao anh làm thế với tôi hả? Anh nói là sẽ đợi tôi, sẽ giữ lời vì danh dự mà thế à? Sao anh dám làm thế?

Hắn đơ ra một lúc rồi nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

-Tôi...vừa làm gì cô à?

-Câu hỏi hay đấy, làm gì à? Làm gì? Theo anh thì làm gì?

-Tôi đã làm gì cô chứ?

Hắn cũng quát lên. Tên này được, giả nai cũng không phải loại vừa.

-Anh vừa hôn tôi chưa đầy một phút trước mà bây giờ giả bộ như vô tội hả?

-Tôi? Hôn cô?

-Anh bị mất trí à?

-Cô mau thay ngay bộ đồ đó ra.

-Bộ đồ thì có liên quan gì đến việc này?

-Đó là đồ của người chết đó.

-Gi???

Người – chết?

Ha, tôi ngu sao mà tin, người chết mà hắn lại treo đầy trong tủ, bộ hắn không sợ ma chắc. Mà người chết ở đâu chứ? Vớ vẩn, dọa con nít sao?

-Vì nó mà có thể lúc này tôi đã làm những việc quá đáng với cô.

Đúng không ta?

-Vậy anh có nhớ lúc này khi anh hôn tôi có gì xảy ra không?

-Có gì? Tôi còn không biết là mình vừa ngu đi làm thế đấy.

>”

Hơi bức mình chút nhưng không sao. Nếu hắn đúng là không nhớ gì hết thật mặc dù rất khó tin nhưng cũng tốt vì hắn sẽ không biết là tôi cũng vừa cuốn theo nụ hôn của hắn, hắn sẽ không biết là tôi sắp bị hắn hạ gục. Với cả nếu đúng là hắn không nhớ gì thật thì bộ váy này đúng là của người chết và...tôi phải thay nó ra ngay. Áaaaaaa...!!!

Thà mặc bộ váy thiếu vải kia còn hơn là mặc bộ của người chết.

Mà có thật là hắn không nhớ đã làm gì với tôi? Thiệt không? Không nhớ là tốt nhất. ^-^

Tôi quyết định không nhắc đến vấn đề chiếc váy hay nụ hôn của hắn nữa.

-Bức ảnh đó là sao?

-Sao là sao? Là ảnh.

-Nhưng là ảnh tôi.

-Ai nói là ảnh cô?

-Hình tôi rõ như ban ngày thế mà còn nói là không phải sao?

-Tôi ngu sao mà để ảnh cô trong phòng?

-Đúng là ngu thiệt.

-Đấy không phải ảnh cô.

Còn già miệng, cãi gì thì cũng phải cãi cho có lí chút, nói thế ai tin. Tuy bức ảnh đó thấy không quen lắm vì trông khung cảnh có vẻ xa lạ nhưng hình thì đúng là của tôi. Thời nay thiếu gì kĩ thuật photoshop. Ảnh của tôi mà. Nhưng sao lại để ảnh tôi trong phòng hắn chứ, lẽ nào đúng là hắn thích tôi từ năm nhất thật? Không, không bao giờ, tôi quên những lời cô phục vụ nhà hàng nói rồi sao?

-Đi ngủ đi.

Hắn nằm lăn ra giường như chẳng biết gì cả. Tên này thật khó hiểu.

-Không ngủ hả? Đừng nói không có thói quen ngủ trưa luôn nhé.

-Ngủ đâu?

-Trên giường chứ sao?

-Giường nào?

-Cô bị đui hả?

-Giường anh đang nằm ấy hả? Tôi không phải loại dễ dãi với con trai.

-Về đến nhà con trai rồi còn làm bộ giữ mình. Thế cô làm bồ tôi vì lợi ích cá nhân không phải dễ dãi thì là gì?

-Đấy chỉ là làm bồ thôi, còn việc giữ mình lại là một chuyện khác, nếu mà tôi dễ dãi thì đi làm gái bao kiếm tiền còn dễ hơn.

-Lấy một con Bạch Kim của tôi rồi còn chê hả?

-Đồ keo kiệt.

-Nằm xuống đi.

Nằm thì nằm, đây đã thế rồi cóc còn sợ cái gì nữa.

-Tôi đã hôn cô thật hả?

-Còn hỏi được.

-Mùi vị thế nào?

-Buồn nôn.

-Nụ hôn đó không tính, vì tôi không có cố ý làm thế. Tôi vẫn sẽ đợi cô đấy.

-Chắc anh cũng không nhớ luôn là đã nói gì?

-Nói gì?

Hừ hấn một phen.

-Anh yêu em, đừng bỏ anh.

-Gì?

Hấn bật dậy. Biết ngay mà. Như vậy nó mới shock.

Rồi hấn lại nằm xuống không nói gì. Sao không nói gì?

.....

-Tối rồi, anh tính không đưa tôi về hả?

-Về đâu?

-Về nhà trọ của tôi. (Sao lúc nào anh cũng hỏi những ngớ ngẩn thế hả?).

-Có ai như cô ko nhỉ? Từ chối ở một villa để về ở một căn phòng nhỏ bé tồi tàn.

-Tôi thế đấy.

Tôi bực mình, tôi ghét nhất là bị người khác tỏ vẻ coi khinh hoàn cảnh của tôi. Tôi đâu có thể có được cuộc sống giàu sang như của hắn.

-Giận hả?

-Giận cái gì? Quan hệ của tôi và anh đâu đáng để tôi giận.

-Người yêu với nhau mà không giận được sao?

-Ai người yêu với anh?

-Không người yêu là gì?

-Tôi chỉ là bạn gái anh thôi.

-OK, bạn gái, giờ thì bạn gái cùng tôi thực hiện tiếp bài học sáng nay làm gì.

Bài học sáng nay làm gì? Học làm bạn gái hần hả?

-Học tiếp ở đâu đây?

-Cô chọn đi, quán bar hay vũ trường?

Nơi nào cũng ổn.

-Hết cái để chọn rồi hả?

Hần không nói gì. Làm bạn gái hần sao lại khốn khổ thế này?

-Quán bar.

-Biết ngay là cô sẽ nói thế mà.

Sao tôi lại thành ra thế này? Chỉ vì lợi ích cá nhân mà tôi hi sinh cả tình yêu của mình để chạy theo một kẻ chỉ coi tôi như một chiếc váy, để rồi đến những nơi mà chưa một lần tôi nghĩ mình sẽ đặt chân tới. Đồ đốn, đồ đốn quá rồi.

-Quán bar gì mà lại thế này?

Quán bar mà tôi nghĩ đâu đến nổi nhạc xập xình như vũ trường thế này.

-Cô không biết sao, quán bar của tôi khác với những nơi khác ở chỗ...giống vũ trường. Lai tạo vũ trường và quán bar đấy. ^-^

Lại cái nụ cười gây ức chế đó.

-Hey, anh Nam.

Tiếng của một tên con trai len lỏi trong tiếng nhạc.

Anh ta và hần lại thì thầm và hướng ánh nhìn về phía tôi cùng những nụ cười... còn cười nữa tôi nhớ rằng mấy người, mặc dù cả hai cười không có nhe răng ra chi, nhưng vẫn thấy khó chịu, nó khiến tôi nhớ đến lúc ở nhà hàng trưa nay.

Rồi hần cầm hai ly rượu đưa về phía tôi.

-Uống chứ?

-Sợ gì mà không uống, chắc là tửu lượng tốt cũng là một tiêu chuẩn để làm bạn gái anh?

-Biết thế thì hãy uống hết chai rượu này đi, nếu...cô muốn có thêm một chiếc thẻ Bạch Kim.

Hần thì thầm vô tai tôi về sau. Thú vị đấy, thách thức với một chiếc thẻ Bạch Kim sao? Nếu tôi có hai chiếc thì...chắc tôi khỏi cần làm bồ của hần luôn.

-OK.

Thế là hần giơ một tay lên và lập tức tên bồi bàn nói chuyện với hần khi nãy mang đến chỗ tôi một chai rượu, nhìn cũng biết là loại mạnh.

Tính sao đây, một bên là một chai rượu với một chiếc thẻ giá trị mơ ước, một bên là không gì cả, cũng không hần là không gì cả, chỉ là tiếp tục làm bồ của hần một cách mệt

nhọc và vất vả thôi. Nhanh chóng gọn nhẹ hay chậm mà chắc.

Thực ra là...tôi chưa uống rượu bao giờ. +__+

Thẻ Bạch Kim, rượu, không gì cả.

Thẻ Bạch Kim.

Uống rượu vô, say cũng không đến nỗi chết người, hấn cũng dám làm gì tôi, hấn đã hứa với danh dự của một kẻ ăn chơi.

-Uống đi.

Thế là tôi đã dốc ngược chai rượu lên và uống cho bằng hết.

Rượu gì mà mùi vị ghê thế, đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng, nóng ran khắp cơ thể, có tiếng hò của những người nào đó. Tôi cũng chẳng kịp nhìn phản ứng của hấn trước khi lớn mật nốc chai rượu.

Ồi chắc tôi kiệt sức trước khi kịp uống hết chai rượu mất. Không được, tuyệt đối không được. Tôi phải uống hết rồi muốn ra sao thì ra, không thể bỏ cuộc giữa chừng được, công sức của tôi không thể đổ xuống sông xuống bể như vậy được.

Hình như sắp cạn rồi thì phải. Uống xong, tôi có xỉu đi thì lúc tỉnh dậy cũng phải đòi bằng được cho hấn nôn cái thẻ Bạch Kim ra.

-Thẻ Bạch Kim...

Rồi hình như tôi xỉu liền khi vừa đặt chai rượu xuống.

Mơ hồ, mơ hồ...

Trong giấc mơ tôi thấy hấn...tại sao lại là hấn? Hấn đang hôn tôi và tôi...cũng đang hôn hấn, tôi và hấn đang hôn nhau??? Thật chẳng ra sao? Những giấc mơ buồn thiu và đen tối, hấn đang gieo rắc trong tôi những điều trụy lạc. Tôi vốn là một người trong sáng và thuần khiết vô cùng, chỉ ỷ cái gọi là tiền mà tôi thế này đây.

Đau đầu...

ACKK!

Cái gì thế hả?

Âm thanh sôi động, nhạc xập xình không dứt, toàn thân nóng ran nhưng da mặt

lại lạnh toát như có gì đó vừa tạt vô.

Tôi lơ lơ mở mắt ra. Hình ảnh hấn...sao lại là hấn?

Hình như tôi nhận ra là mình vừa bị tên khốn đó tạt nước vô mặt. Hấn dám làm thế? Đúng là chán sống rồi.

Tôi túm lấy cổ áo hấn và trừng mắt lên.

-Sao anh tát nước vô mặt tôi hả?

-Để đánh thức cô chứ còn sao?

-Bộ hết cách đánh thức người khác dậy rồi hả?

-Thường thường là tôi sẽ hôn nhưng với cô thì chỉ còn cách là tạt nước thôi.

-Sao không hôn?

-Không muốn bị cô ối vô cái bản mặt đẹp trai này.

-Anh cũng biết là nụ hôn của anh rất buồn nôn à?

-Thôi đi.

-Hey, ra nhảy nào.

Chắc là còn dư chân của rượu nên tôi xông ra nhảy như trúng thuốc lắc.

Tất cả lại hô hào kinh khủng. Tôi đã không ra tay thì thôi chứ nếu đã húng lên thì cả vũ trường cũng phải nổ tung.

Chợt có bàn tay kéo tôi đi. Bàn tay đó, chỉ có thể là của hắn.

Tiếng nhạc cứ xa dần.

-Sao lại đi hả? Đang vui, bộ anh không thấy à?

-Cô là cô gái của tôi cô hiểu không hả?

-Vớ vẩn, chính anh đưa tôi đến đây để làm tiếp bài học làm bạn gái của anh giờ còn kêu hả?

-Cô chỉ được phép như thế trước tôi, tôi đưa cô đến đây không phải để cô nhảy như một con điên trong đó trước mặt bao nhiêu thằng.

-Anh đang ghen à?

-Bộ điên sao không ghen?

-Gi?

11. Hết Chap 4.

?

-Cô làm thiệt hả?

-Thì anh nói thế.

-OK, vậy thì cứ thế, mai tỉnh dậy tôi sẽ thanh toán tất.

-OK. Về nhà thôi...

Xiu!"

Ôi trời, may sao mà hắn không làm gì tôi.

-Nằm xuống.

-Áh!

Hắn dùng một tay vừa ôm tôi đẩy tôi nằm xuống, trong khi mắt hắn vẫn nhắm lại Tôi lại tưởng "bộ điên sao ghen?"

-Tôi thích cô, có thằng nào không nổi điên khi người con gái hắn yêu làm loạn tại vũ trường trước mặt biết bao nhiêu thằng khác không hả?

Hắn ghen thật.

Không phải, hắn không thật lòng, hắn chỉ coi tôi là gái bao thôi, một trò chơi, một con tốt...

.....

Tôi đang ở đâu thế này? Đầu đầu như ai đó lấy búa bổ vô.

Là nhà hắn. Tối qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Tôi...quần áo vẫn vẹn nguyên, hắn vẫn giữ lời không làm gì tôi cả.

Thế thì cái gì trên eo tôi đây???

Tôi là gói ôm của anh à?

Tôi bật dậy, nhớ lại chuyện tối qua coi...

“-Sao lại đi hả? Đang vui, bộ anh không thấy à?”

-Cô là cô gái của tôi cô hiểu không hả?

-Vớ vẩn, chính anh đưa tôi đến đây để làm tiếp bài học làm bạn gái của anh giờ còn kêu hả?

-Cô chỉ được phép như thế trước tôi, tôi đưa cô đến đây không phải để cô nhảy như một con điên trong đó trước mặt bao nhiêu thằng.

-Anh đang ghen à?

-Bộ điên sao không ghen?

-Gi?

-Tôi thích cô, có thằng nào không nổi điên khi người con gái hấn yêu làm loạn tại vũ trường trước mặt biết bao nhiêu thằng khác không hả?

-Anh thích tôi, từ đó nghe nhiều thấy chán quá rồi, thích tôi mà nói với cô phục vụ nhà hàng thế nào hả? Tôi chỉ như chiếc váy này thôi sao? Rút cuộc thì với anh tôi cũng chỉ là một con tốt cho trò chơi của anh, chỉ là một đứa con gái yêu vì tiền...

-Không phải sao?

-Tôi không phải gái bao. >”

-Nghe cô phục vụ nói rồi à?

-Anh nghĩ là lừa được tôi à?

-Trúng bẫy rồi. ^-^

-Trúng cái đầu anh.

-Muốn chơi cô vậy thôi, lúc từ WC ra không thấy có gì lạ tưởng là không tin, ai dè để bụng thiệt hả? ^-^

-Đừng có cười cái kiểu đó, tôi móc mắt anh ra đó.

-Cô say rồi.

-Tại ai hả?

-Cô nhất thiết phải có được chiếc thẻ đó à, kể cả lấy tôi mà không yêu tôi?

-Đúng thế, giờ thì trả thẻ cho tôi đi, tôi phải ngốn cả một chai rượu sắp chết rồi nè, đưa thẻ cho tôi đi.

-Qua đêm với tôi rồi tôi sẽ cho cô chục cái thẻ lận.

-Thiệt không ngon lành.

-Anh thật tôi chưa hả?

-Nhìn mình mà không biết hả? Tôi chẳng hơi đâu thật xong còn mặc đồ lại cho cô làm gì.

Có lẽ vì tôi cũng là một kẻ rất “bẩn” nên nghe mấy lời hấn nói chẳng có cảm giác khó chịu gì cả. Hơn nữa lại còn cảm kích vì tên này rất biết giữ lời, hấn cứ đợi đến ngày tôi chủ động ấy à, ngày đó còn xa lắm.

-Tại sao không thật tôi hả? Lúc tôi uống rượu say tốt thế còn gì, tôi lại còn OK nữa.

-Có đứa con gái nào như cô không hả? Một tên con trai như tôi đã phải kiềm chế ham muốn vốn có của mình để có thể giữ lời với cô thế mà lúc tỉnh dậy cô lại trách tôi không làm thật cô hả?

-Ai trách anh chi?

-Thế ý cô là gì đấy?

-Cảm ơn anh, vì đã bảo vệ tôi tới cùng.

-Chuyện này còn chưa kết thúc, tôi không chắc là có thể bảo vệ cô tới cùng đâu.

-Cảm ơn anh, vì đã bảo vệ tôi hôm qua.

Hai người cùng nằm trên giường, ko có bất kì khoảng cách nào cả về con người lẫn tâm hồn, cả hai đều muốn thế, tự nguyện.

Tôi nhìn hắn. Không thể phủ nhận được là hắn rất đẹp trai, nhất là nhìn ở cái góc độ mà chưa bao giờ tôi được nhìn thấy hắn thế này.

-Tôi hôn cô được không?

Hắn lại bắt đầu lên cơn rồi.

Tôi không đáp lại, cũng không từ chối, để coi lần này hắn có bảo vệ nổi tôi nữa ko.

Lần thứ bao nhiêu hắn thu gọn khoảng cách giữa tôi và hắn, nhưng lúc nào chẳng thất bại, chỉ ngoại trừ cái lần mà tôi nghĩ là hắn bị ma nhập đó.

Hôn tôi đi, lần này anh mà làm thật tôi cho anh tiền luôn, mặc dù hắn thì cần quái gì tiền.

Tôi lại nhắm mắt lại dù đã biết trước kết quả.

-Tôi thích cô, hãy làm vợ tôi.

*

* *

12. Chap 5. , Hãy Làm Vợ Tôi

5. Tôi thích cô, hãy làm vợ tôi.

Tôi là Bảo An, Hoàng Bảo An, vì mẹ chung của tôi và tất cả những đứa khác ở trại trẻ mang họ Hoàng.

Tôi đã ấp ủ một ước ao rằng một ngày nào đó tôi nhất định lấy một người giàu có và người đó yêu tôi dù tôi có thể không yêu người đó.

Và tôi đã tìm được một con mồi, đại thiếu gia của dòng họ Trương danh giá, Trương Hoàng Nam. Gia đình hắn giàu có một cách mờ ám, nhưng ai quan tâm, chỉ cần tiền của hắn mà thôi. Mục đích chính của tôi làm khi bồ của hắn là tiền và lừa hắn. Hắn nói thích tôi nhưng thực chất chỉ là trêu chọc tôi, hắn coi tôi chẳng khác nào một chiếc váy...mà ủa, hắn nói hắn với cô phục vụ nhà hàng chỉ là trêu tôi thôi, thiệt không?

-Anh và cô phục vụ nhà hàng là giỡn tôi thiệt hả?

-Nè, cô không biết tôi vừa nói gì hả?

-Chuyện đó để sau, anh nói hết vấn đề ở nhà hàng TQ đi.

-Vớ vẩn.

-Vớ vẩn càng phải nói cho rõ.

-Cô nghĩ sao mà một con nhỏ phục vụ nhà hàng hỏi sao tôi trả lời vậy?

-Ở WC?

-Cô nghĩ sao mà một con nhỏ phục vụ nhà hàng lại dám to gan nói ra những thứ mà tôi không muốn cho người khác biết?

-Là sao?

-Nếu muốn cho cô biết nói tiếng Trung chi, đau hết cả hàm, bộ cô tưởng nói tiếng Trung dễ lắm hả?

Tôi biết, nói cái thứ tiếng đó nhất thiết là phải uốn lưỡi 7 lần trước khi nói, nếu không sao người TQ nghĩ ra câu “uốn lưỡi bảy lần trước khi nói” chi?

-Mà cô đang tức khi bị nói thế hả?

-Bộ điên sao không tức? Bị nói là trai bao anh có tức không?

-Tôi nói cô là gái bao hồi nào?

-Tôi cũng giống như bộ váy tôi đang mặc, không phải ý nói tôi là gái bao thì là gì?

-Công nhận cô ngu mà có trí tượng tượng ghê thiệt.

-Gì? Anh không biết nói con gái ngu là rất rất rất, và vô cùng khiếm nhã hả?

-Nói một đằng hiểu một lẽ, cô không ngu thì là gì?

->"< .=" mà=" ý=" anh=" là=">

-Cô giống như bộ váy cô đang mặc tức là cô cũng hấp dẫn và sexy như nó vậy. Có phải khi cô mặc bộ đó vô ai cũng nhìn ko?

-Thì sao?

-Cô cũng đáng chú ý như nó vậy.

-Mà đừng có xài từ sexy với tôi!!!

-Lúc đó cô khó chịu khi nghĩ tôi không thật lòng hả?

-Khó chịu? Tôi không có điên. Mà anh có thật lòng hay không thì chỉ cần tôi vẫn có tiền là được.

-Muốn có nhiều tiền hơn không?

-Có vụ gì hay hơn à?

-Làm vợ tôi đi.

Đúng rồi, lúc trước hấn vừa nói gì nhỉ? "Tôi thích cô, hãy làm vợ tôi". Vẫn lạnh như thế. Mà sao một câu như thế tôi lại không có ấn tượng gì chứ? Chắc tại lúc đó mải quảng bá thương hiệu bản thân nên quên khuấy mất.

-Lại có ý gì đây?

-Muốn cô có thêm tiền thôi.

-À, nhắc đến tiền mới nhớ, thẻ Bạch Kim của tôi, vì nó mà tôi nốc hết trơn một chai rượu à.

-Sao lúc nào cô mở miệng ra cũng tiền thế hả?

-Tôi nghèo, thông cảm mà.

Hấn bật dậy và lấy trong ví ra một đồng thẻ Bạch Kim ném lên giường.

Tôi tròn mắt.

-Cho tôi hết hả?

-Đúng thế, cho cô hết.

-Không hối hận chứ?

-Tôi có thể cho cô cả trái tim tôi chứ mấy cái thẻ này là gì.

-(Mấy cái thẻ còn trị giá hơn trái tim đen tối của anh) Tim anh lấy làm chi?

Mà sao, có thể cho tôi cả trái tim? Trái tim? Đúng rồi, tôi đang cần trái tim của anh, hãy cho tôi đi.

-Không cần à?

-Anh có cho không?

-Tôi đã cho cô từ đầu rồi còn gì.

-Cho thật không?

-Vẫn không tin à?

-Tùy anh thôi. Cho thì tôi lấy.

-Thế bao giờ cô mới cho tôi thứ tôi cần?

-Anh giàu thế cần cái gì từ tôi chứ?

-Con người cô, trái tim cô, tình yêu của cô. Ba thứ đó.

-Có nhất thiết phải lấy không?

-Tôi cần những thứ đó từ cô cũng giống như cô cần mấy cái thẻ Bạch Kim của tôi vậy. Mà cô có biết tôi vừa nói gì với cô không vậy?

-Lấy anh à? Làm vợ anh, có lợi chứ không có hại?

-Đúng thế.

-Vậy chắc là còn nhiều tiêu chuẩn hơn nhỉ?

-Làm bạn gái của tôi thì đã thế, muốn làm con dâu của nhà họ Trương lại càng khó hơn. Cô sẽ không bỏ cuộc giữa chừng chứ?

-Vì tiền mà, tất nhiên là không.

13. Chap 5.1

-OK, vậy thì từ hôm nay cô sẽ bắt đầu khoá học làm vợ tôi.

Hơi vội vã, mà không, thần tốc luôn, tôi và hắn mới chính thức qua lại đến hôm nay là ngày thứ hai. Bất ngờ một ngày hắn nói thích tôi và muốn tôi làm bạn gái, rồi lại đột ngột một ngày khác, tất nhiên là hắn vẫn nói thích tôi nhưng lại muốn tôi làm vợ hắn cả hai lần cách thức đều lạnh như tử băng. Không quan tâm là nóng hay lạnh, mục đích của tôi là gì, tiền và lừa tình của hắn. Giờ tôi đã có trong tay cả chục cái thẻ Bạch Kim, kế hoạch lớn xem như đã chiến thắng được một nửa.

Liệu có hơi quá không?

Không, tiêu tiền của một kẻ như hắn là đang làm từ thiện giúp ích cho đời. Số tiền từ trong thẻ của hắn tôi sẽ đưa ẹ để chu cấp cho những em nhỏ trong nhà chung của chúng tôi.

Hình như theo tôi biết thì mỗi cái thẻ thông thường không được rút quá 10 triệu, vậy thì với cái thẻ Bạch Kim này thì 10 cái sẽ là ít nhất 100 triệu trong khi dung lượng của 1 thẻ này là 1 tỷ lạng. Một trăm triệu với gia đình bất chính đó thì có là gì, từ mỗi casino qua một đêm có thể thu được đến vài trăm triệu có khi còn nhiều hơn. Cứ coi như vợ hắn lấy tiền của hắn mang đi làm từ thiện vậy, người đời sẽ còn ca tụng hắn ấy chứ.

.....

-Hôm qua mày với hắn qua đêm ở ngoài hả?

-Ngoài gì? Trong villa của hắn hắn hỏi.

-Sao mày tùy tiện với con trai thế hả? Mày có còn là Bảo An không vậy?

-Hắn ta không có làm gì tao mà.

-Mà mày ăn mặc gì kì vậy?

-Hơi ngắn nhỉ? Hắn mua mà, tao không mặc không được.

-Sao không được?

-Bộ tao nude hả mày? >”

Con nhỏ này thật là...phải hỏi tới số.

Chắc nó cũng lo cho tôi lắm vì từ nhỏ tới giờ ngoài ở trong trại trẻ và ở chung với nó ra chưa một lần nào ở đâu khác mà ko có nó.

-Lát hết giờ tao dẫn mày đi mua phone.

-Mua chi? Mà tiền đâu?

-Mày không biết hiện giờ tao đang làm bồ của ai à? Hắn cho tao chục cái thẻ. Thẻ gì biết không?

-Thẻ tín dụng.

-Hơn cả thẻ.

-Thẻ Bạch Kim???

-Yes.

-Đầu tiên tao sẽ mua ày một chiếc phone để tụi mình tiện liên lạc, sau đó tao sẽ đi rút tiền chuyển sang tài khoản của mẹ.

-Thế được không? Rút nhiều mày không sợ hắn nổi điên sẽ cho tay chân hại mày à?

-Hắn biết là tao cần tiền mà, với lại hắn không dám động vô tao đâu. Hắn hứa danh dự rồi.

-Danh dự của một tay ăn chơi mà mày tin hả?

-Tao không sao đâu, nếu tao có chết thì xin mày báo police giải oan cho tao nhé.

-Còn cười được. Mày có biết bọn con gái nói gì về mày không hả?

-Tao không nghe cũng biết lại nói linh tinh vớ vẩn, khi nào lừa được hắn xong tao trả lại hắn cho bọn nó là được.

-Mày không lừa được không chừng lại làm mồi của hắn đấy.

-Chỉ cần mày vẫn làm hậu phương cho tao là được. OK?

-Thật hết biết.

Chỉ trong vòng hai ngày từ một con nhỏ nghèo khó chẳng có gì sất bây giờ lại có trong tay cả chục tấm thẻ Bạch Kim – dấu hiệu của sự giàu có, là bồ của một đại thiếu gia. Tôi giờ đây sẵn sàng mặc những bộ quần áo thừa da thiếu vải, sẵn sàng nhảy như một con điên trong vũ trường, và sẵn sàng qua đêm (qua đêm đơn thuần thôi chứ không phải 419*) với một người con trai. Và không biết để làm con dâu của nhà họ Trương tôi sẽ còn phải sẵn sàng làm gì nữa đây?

.....

-Đi với tôi.

-Đi đâu?

-Bắt đầu khoá học.

-Để tôi đi, hôm nay tôi bận rồi.

-Cô thì bận gì?

-Tôi cũng có nhiều việc để bận lắm đấy, không ai rảnh như anh đâu.

-Cô đi bằng gì?

-Khỏi cần anh đưa đi, tôi đi với bạn.

-Ai nói sẽ đưa cô đi.

Hắn vừa nói dứt thì từ đâu (lại từ đâu, trên trời hoặc dưới đất) một đội quân, thực ra cũng không hẳn là đội quân chỉ có ba người thôi, lại là đồ đen, bộ quần áo màu họ thiết kế ra để làm gì với mấy người này không biết.

-Gi đây?

-Vệ sĩ của cô.

-Vệ sĩ? Tôi cần vệ sĩ làm gì, tôi tự biết bảo vệ mình.

-Tôi không muốn vợ chưa cưới của mình gặp bất kì nguy hiểm nào.

Không phải tôi mà là nhỏ Bảo Chi tròn mắt nhìn. Tôi quay sang trấn an con nhỏ :

-Bình tĩnh, lát tao giải thích.

-Cứ thế nhé, tối tôi qua đón.

Dù nào thì có người hộ tống cũng tốt, trông tôi có vẻ giống một tiểu thư mafia, tuy nhiên một tiểu thư mà có 3 vệ sĩ thì...hơi nghèo nàn.

Lại còn được đưa đi bằng xe riêng.

Hahaha, ta là Hoàng Bảo An, thật là đáng tự hào.

-Vợ chưa cưới là sao?

-Hắn kêu tao làm vợ hắn, ngu sao mà ko thử, đổi lại là chục cái thẻ BK lận. ^_ ^

*) : 419 là for one night nghĩa là tình 1 đêm.

-Thì ra chục cái thẻ đó là với điều kiện này. Bộ mày tính làm thật hả?

-Nghĩ sao mà tao làm thật. Mục đích của tao...

Nhắc đến cái mục đích tự nhiên thấy hưng phấn hết cả người.

-Mục đích của tao là lấy tiền của hắn. Với cả mày thấy hắn lừa bọn con gái thế nào chứ? Tao muốn chính tao sẽ là người lừa lại hắn, cho hắn biết cái cảm giác bị con gái lừa lại sẽ như thế nào.

-Tiền, lừa đảo?

-Đúng thế.

-Mày thế nào cũng sẽ bị lừa lại cho coi.

-Mày cứ ở nhà ủng hộ tao là được.

-Tối nay mày lại không về à?

-Không chắc.

-Bảo An ơi Bảo An, mày bê bối quá rồi.

-Được rồi, kết thúc màn kêu than, giờ thì Iphone thắng tiến.

.....

Trước hết tôi phải thay đồ đã.

-Mày chọn đồ đi, thoải mái nhé.

-OK, đã thế cho hắn phá sản.

Có vẻ như con nhỏ này bắt đầu cuốn theo chiều gió, cứ phải làm thế, rồi hai con nhỏ này sẽ làm cho anh cạn kiệt ngân khố.

Thứ trang phục mà tôi thích nhất...

-Ten ten ten...

Jean and T-shirt.

Thế này mới là sinh viên hay nói chính xác hơn thế này mới là Bảo An.

-Thế này có phải đẹp không.

-Mày cũng thấy thế à?

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo. Của ai nhỉ? Me?

Màn hình phone hiện lên dòng chữ...không phải my boy, không phải my man, cũng không phải my prince, càng không phải my husband mà là...

-Ai thế? Người đàn ông của cô??? Là hán hả?

Đùng thế, rất thuần Việt, là người – đàn – ông – của – cô. Cũng may không phải người đàn ông của cưng.

-Gì thế, người đàn ông của tôi?

-Tôi gọi để nhắc nhở cô đừng có mặc lên người những thứ linh tinh bậy bạ.

Quần jean và áo T-shirt là những thứ linh tinh sao? Mà sao anh ta biết?

À, thì ra không phải vệ sĩ mà là gián điệp. Tên này, anh được lắm.

-Tôi mặc gì là việc của tôi. Một lũ chuột nhắt. (Chuột nhắt là chỉ những bọn chuyên bám đuôi theo dõi người khác).

Tôi cúp máy luôn, và hướng ánh nhìn tình cảm về phía những người vệ sĩ riêng thân yêu của mình. Bọn họ người thì cúi đầu xuống kẻ thì quay đi huýt sáo như không biết gì cả.

Tôi xách túi đồ của mình đi về thì cả ba tên vệ sĩ đứng chắn.

-Gì thế?

-Thiếu gia nói không cho cô rời khỏi đây một khi cô thay những thứ linh tinh vớ vẩn ra.

-Cái gì? Tôi không thay đấy làm gì được nhau?

Tôi cố vượt rào bằng qua nhưng cả ba đã túm lại giữ lấy tôi. Tôi bắt đầu xuất chiêu phản kháng lại. Ôi trời, sao tôi không biết là mình đang đấu với xã hội đen chứ? Mà kungfu panda của tôi đi đâu hết rồi không biết, à quên, tôi học karate là võ Nhật chứ nhỉ? Ôi loạn rồi.

Hai tay tôi đều bị giữ lại, nhỏ Bảo Chi thấy thế mà cứ trơ mắt ra nhìn, những lúc thế này mới thấy tình bạn bè chẳng để làm cái khỉ gì.

-Xin cô hãy đi thay đồ.

TT_____TT

Nước mắt rùng rùng, cuộc đời tôi sao đau khổ.

Thế là tôi đành ngậm ngùi vô thay một đồ khác, là váy nhưng cao đến đầu gối, còn dám bắt tôi thay bộ khác thì tôi chết ra đây cho các người coi, tôi mà chết thì tên Nam Nam cũng sẽ không tha cho các người, mà tôi mà chết thì tên Nam Nam đó cũng sẽ không thể sống đến khi mặt trời lặn.

-Được rồi chứ, mấy anh?

-OK.

Ôi trời, mafia thời nay cũng đẳng cấp ghê, OK.

-Tiếp theo đi mua phone ày nhé.

.....

14. Chap 5.2

-Chào quý khách, ơ...quý khách hôm nay không đi với bạn trai sao?

Nhân viên mà cũng tò mò về khách hàng quá, tôi đi với ai mấy người đâu có quan tâm chứ, cái mà mấy người quan tâm không phải cũng chỉ là tiền thôi sao?

-Lấy cho tôi một chiếc Iphone giống của tôi hôm qua.

-Vâng thưa quý khách.

Hắn lại gọi, bộ đưa thẻ cho tôi xót xa lắm hả? Đồ keo kiệt bủn xỉn.

-Anh tiếc tiền thì đưa thẻ cho tôi chi?

-Gọi hỏi số của bạn cô thôi.

-Hỏi chi? Bộ chuyển đổi tượng à?

-Cô ghen à?

-Nếu tôi điên.

-Lấy số của bạn cô để còn biết đường mà hỏi phòng khi cô chịu đựng không nổi khoá học mà bỏ đi.

-Lo xa nhỉ?

Thế là tôi đành đưa số của Bảo Chi cho hắn.

Mấy vệ sĩ này đâu có phải là vệ sĩ của tôi.

.....

Địa điểm tiếp theo là ngân hàng.

-Chuyển số tiền một trăm triệu từ đây sang số tài khoản này cho tôi.

Tôi đưa ột cô gái ở đó một chiếc thẻ Bạch Kim.

-Thưa quý khách mã thẻ.

-Mã thẻ?

-Vâng, vì chuyển một số tiền quá lớn nên chúng tôi phải kiểm tra coi đây có phải là thẻ hợp lệ của quý khách hay không.

-Mã thẻ...đợi tôi chút.

Tôi không nghĩ thẻ Bạch Kim mà cũng lằng nhằng thế.

Tên này, sao vẫn chưa thấy gọi nhỉ, vừa nãy thấy một trong ba tên vệ sĩ cầm phone gọi hắn mà.

Ah, gọi rồi.

-Tính chuyển tiền hả? Không có mã thẻ cô không thể làm gì được đâu.

-Cho tôi thẻ mà thế à?

-Tôi cho cô thẻ chỉ để cô mua đồ thôi không phải để cô rút hết tiền trong ngân hàng của tôi.

-Tức là anh không nói mã thẻ cho tôi chứ gì?

_ * * *

-Ơ...

-Tôi đã nói là có thể cho cô tất cả mà.

-OK, vậy thì cảm ơn.

Rồi tôi quay sang cô nhân viên và nói cho cô ấy mã thẻ.

Không ngờ hần nói cho tôi thật, không sợ tôi sẽ rút hết tiền sao?

Hần đúng là một kẻ kì lạ.

-Thưa quý khách, tôi đã chuyển xong ạ.

-Cảm ơn.

Vừa ra khỏi, Bảo Chi đã hỏi.

-Sao rồi?

-Một trăm triệu.

-Chuyển thiệt hả?

-Ừ, giờ về nhà thăm mẹ thôi.

.....

Nhà của chúng tôi là một trại trẻ mồ côi nhỏ với gần một trăm những đứa trẻ bị ba mẹ bỏ rơi, tôi và Bảo Chi là một trong số đó. Chúng tôi sống với nhau bằng tình thương yêu và những trái tim bị tổn thương giống nhau.

Thấy tôi và Bảo Chi, mẹ có vẻ rất vui.

-Sau trông con khác thế An?

- ^ _ ^

-Nó có bồ là đại thiếu gia nhà giàu nên bây giờ trông sang hẳn ra mẹ ạ.

-Chưa gì đã có bạn trai rồi sao?

-Không phải đâu mẹ, anh ta là bạn thôi có cảm tình với con chứ con không có gì với anh ta hết. Mẹ đừng lo. Mà con mới chuyển tiền sang tài khoản của mẹ, mẹ lấy số tiền đó trợ cấp ấy em.

-Tiền đâu ra mà trợ cấp ẹ.

-Bạn trai nó giàu lắm mẹ ạ.

-Con nhất định sẽ báo hiếu mẹ.

Cuộc sống nơi đây thật yên bình, nó khiến tâm hồn tôi trở lại thuần khiết như ngày nào, ở bên cạnh con người đó sao tôi thấy đầu óc mình thật bình thản. Tốt hết là không nên nghĩ hần nữa.

Những em nhỏ ở đây rất đáng yêu, và tất cả đều giống nhau, đều bị bỏ rơi. Chỉ có ở đây những kẻ như chúng tôi mới được sống một cách thoải mái nhất, không bị coi thường, không bị chế giễu. Những kẻ thiếu vắng tình thương sống bằng cách cùng nhau bù đắp và lấp đầy những khoảng trống cho nhau.

Còn hơn khối kẻ sống bằng cách bòn rút tiền của người vô tội, hơn những người trong gia đình hần.

.....

-Thiếu gia nói chúng tôi phải đưa cô đi đến một nơi.

-Đi đâu?

-Thiếu gia...

-Tôi hỏi mấy anh chứ có hỏi hần đâu, sao các anh cứ mở miệng ra là thiếu gia, thiếu gia vậy, ai mới là thân chủ của mấy người?

Wa, có khí thế của một bà chủ, không cô chủ, bà chủ già quá.

-Chúng tôi xin lỗi.

-Thế còn tôi?

Bảo Chi lên tiếng với vẻ giống như “sao các người cứ coi tôi như người thừa vậy?”

-Thiếu gia...à...chúng tôi đưa cô Bảo An đi, còn cô thì...chắc là phải đi taxi...

-Cái gì? Tại sao con nhỏ này được mấy người hộ tống mà tôi lại phải đi taxi hả? Sao bắt công thế hả?

^o^ Xem nhỏ đó nổi khùng kìa!

-Muốn sướng thì làm như tao ấy.

-Thôi cho xin, taxi thì taxi.

Nhỏ Bảo Chi bực bội bắt taxi ra về, kể ra cũng khổ, trong khi tôi thì như bà hoàng thì nó lại...giống nó thì bám đuôi. Nó mà biết tôi nghĩ nó thế thì...#_#

.....

Một nhà hàng. Lại một nhà hàng.

-Ăn mặc kiểu gì đây hả? Thế này mà bọn chúng cũng cho cô ra khỏi shop hả?

-Váy, hở chân hở vai rồi, nghĩ sao mà không cho tôi ra?

-Những cái cần phô ra thì lại giấu nhem, đúng là không biết gì.

- >”

Thì ra là thế, những thứ nên phô ra thì đừng có giấu đi, thảo nào hần ta luôn mặc áo cổ trễ, có khi mặc áo sơ mi không thêm cái hết cúc, nhiều lúc tôi lại nghĩ cúc áo hần may thiếu hoặc đứt cúc mà ko có mẹ già vợ ngoan may lại cho. Nhưng hình như chính vì hần thế nên mới thấy hần rất phong độ.

Vớ vẩn, với con trai mặc áo cổ trễ chút hay không cài cúc áo thì cũng chẳng có sao, nhưng với con gái đó là cả một vấn đề. Với tôi, váy có thể ngắn phần dưới chút không sao (chân sẽ dài hơn) nhưng ngắn phần trên để thấy đẹp hơn thì...NEVER.

-Sao lại đến nhà hàng?

-Cô sẽ bắt đầu khoá học làm vợ tại đây.

-Làm nội trợ hả?

-Nghĩ sao mà cho cô làm nội trợ, nếu mà có muốn tuyển oshin hay đầu bếp thì cũng phải tuyển người đẹp không đến lượt cô bước chân vô.

- >” < thế=“” không=“” nội=“” trợ=“” đến=“” đây=“” >

-Cứ vô thì biết.

Một nhà hàng vẫn với kiểu kiến trúc TQ. Ở đây thì có gì để học hành?

Hần dẫn tôi xuống cuối hành lang, đối diện với một bức tường. - ____ -

Học thiên lí nhân hả? Hay đục thủng tường bằng mắt?

Một cô phục vụ đi đến và xoay một chiếc bình hoa gần đó. Lập tức bức tường trước mặt tôi chuyển động và xoay mở ra một lối đi. Giống như mật đạo nhỉ?

Tôi không hết ngạc nhiên thì hần dẫn tôi bước vô trong (lại còn bắt tôi khoác tay này giờ).

Có một cầu thang dẫn xuống, đậm chất TQ.

Nhưng đến khi đi xuống sâu hơn thì...đậm chất phương Tây.

-Muốn bước chân vô nhà họ Trương trước hết phải có sắc đẹp, sau đó là...thông thạo việc đánh bạc.

Đây là...casino???

Thì ra đây chính là lí do gia đình hắn không bị tống vô nhà đá vì làm ăn phi pháp đây? Bên ngoài là một nhà hàng truyền thống hết sức lành mạnh, bên trong là một casino có diện tích bằng cả một sân golf (cũng không đến nổi bằng cả sân golf, chỉ là nói quá nên tí thôi để thấy được sự vĩ đại của casino bí mật này).

-Bài học đầu tiên của cô là đánh bạc.

Tôi không biết mấy cái gọi là đánh bạc này đâu, thật là bê bối be bét, đánh bạc là phạm pháp, tôi là một công dân lương thiện.

-Dám chứ?

-Nghĩ sao mà tôi sợ?

Tuy thế nhưng tôi lại là một người hám tiền, một công dân lương thiện đến mấy thì cũng không thể cưỡng lại được sự quyến rũ của đồng tiền. ^^

Ở đây, mọi người có vẻ rất tập trung vào chuyên môn, những cô phục vụ thì ăn mặc sexy không ai bằng, dáng thì cao ngất ngưỡng, mặt thì rất được. Ở đây vừa có rượu vừa có gái đẹp, dù có thua bạc ra về chắc cũng cam lòng.

Khói thuốc là tèm lem khắp nơi, buồn nôn quá, hút thuốc là có hại cho sức khỏe, bộ mấy người không biết hả?

Có một người từ nãy giờ không rời mắt khỏi tôi và hắn. Một tên con trai có vẻ lớn tuổi hơn tôi và hắn (thì tất nhiên, hơn tuổi tôi thì chắc chắn là hơn tuổi hắn, tôi và hắn cùng tuổi mà).

Hắn tiến lại gần tên con trai lạ mặt đó. Hai người đó lại nói gì đó với nhau, và tất nhiên ánh mắt lại hướng về tôi – tâm điểm của sự chú ý.

Sau đó thì cả hai ngồi vô bàn và chơi bạc. Chơi trò gì thì có họ biết, sao tôi biết được, đã nói là tôi không có biết gì rồi mà.

Hầu như tất cả các cô phục vụ đều bủa vây lấy bàn của hai người, tôi cũng tò mò xông vô coi thế nào.

Tôi cũng tò mò không biết tên này đánh bạc ra sao, chắc cũng đẳng cấp như ba hắn. Đây là một cuộc đấu giữa hai cao thủ chăng? Sao mọi người cũng túm vô coi vậy.

Sau một hồi rất rất lâu, ván bài theo như tôi nghĩ vẫn chưa phân thắng bại. Tất cả hồi hộp chờ đợi kết quả chung cuộc. Hình như người thắng sẽ được thưởng một số tiền lớn, tiền mặt lặn, hoặc một món quà vô giá nào đó, tôi bắt đầu tò mò ghê gớm, nếu mà hắn thắng thì tôi sẽ phải xì của hắn chút phần thưởng.

-Anh Nam, phần thưởng lần này là gì vậy?

Một giọng nói vang lên. Đúng, một câu hỏi rất hay.

-Một người đẹp.

Hắn nói và nhìn tôi, nhìn chi tôi, anh thắng thì anh có người đẹp đó, tôi có ghen đâu mà nhìn tôi. Nhưng kể ra cũng tiếc, nếu phần thưởng là một người đẹp thì tôi không thể xì được cái gì rồi.

-Tôi thắng rồi.

Tên lạ mặt kia lật ba cây bài của mình lên và cười lớn. Mọi người ồ lên. Có vẻ đó là ba cây bài đẹp.

Rồi anh ta bước đến chỗ tôi và khoác vai tôi.

-Cô gái này sẽ là của tôi.

-Gi?

Tôi sửng sốt.

Phần thưởng cho người chiến thắng là một người đẹp. Là tôi??? Là tôi sao? Không, những lần khác thì được nhưng lần này thì tôi không thể nhận mình là người đẹp.

Tên hèn hạ kia, sao anh dám mang tôi ra làm quà ột ván bài hả? Tôi là của anh hay sao mà anh muốn đem tôi cho người khác thì cho hả? Tên kia, sao anh không nói gì hả? >”

-Tuỳ anh muốn làm gì cô ta thì làm...

Cái gì??? >”

-OK. – Anh ta giữ chặt lấy vai tôi như không để tôi thoát và rất nhanh định hôn tôi.

Tôi chưa kịp tặng anh ta một chưởng thập tử nhất sinh thì hắn đã nói ngay và lật ba cây bài của hắn lên.

...nếu anh thắng.

Tên kia lập tức dừng động tác và quay ra nhìn hắn, tất cả mọi người cũng cầm đầu vô ba cây bài của hắn. Có vẻ như chúng ẹn đẹp hơn cả ba cây bài của tên “dâm dê dê tiện nhìn là muốn thiến” kia.

Hình như hắn vừa moi tôi ra khỏi miệng cộp sau khi đã đưa tôi vô đó. Tất nhiên vì thế tôi vẫn còn sống nhưng khắp người thì toàn là nước miếng cộp.

-Cô gái này là của tôi, không ai có đủ khả năng để cướp cô ấy từ tay tôi trừ khi tôi buông cô ấy ra. Phải không cưng?

15. Chap 5.3

Tôi không nói gì, tất nhiên là tôi không thể đáp lại cái hành vi và lời nói khiếm nhã của hắn. Tôi bỏ đi, tất nhiên là tôi không thể ở lại đó để hắn làm nhục tôi thêm.

-Kìa cưng, em giận anh à?

Hình như hắn đuổi theo tôi.

-Xử lí tên kia cho đẹp.

-Vâng thiếu gia.

Tôi đi lên chỗ nhà hàng, rời khỏi cái nơi khốn kiếp này.

Hắn lại nắm tay tôi giữ lại.

-Giận hả?

-Không.

-Không mà thế à?

-Đã nói là không rồi mà.

-Không thì ở lại học tiếp.

-Muộn rồi, tôi muốn về nhà ngủ.

-Con dâu nhà họ Trương không có khái niệm ngủ đúng giờ, buổi tối là lúc làm việc tại các quán bar và nhà hàng (tức là casino) còn ban ngày mới là lúc để nghỉ ngơi.

-Tôi không cần biết. Tôi không muốn làm con dâu nhà anh nữa, tôi không muốn lấy anh.

-Bỏ cuộc hả? Vậy thì đưa thẻ đây. Tôi làm thế này để cho cô biết lấy được tiền của tôi thì đều phải trả giá, cô lấy của tôi một trăm triệu mà chỉ bị trêu chọc có một chút như thế thôi là cái giá quá rẻ cho cô rồi.

-Hoá ra anh cũng chỉ vì xót tiền của mình thôi, thế mà nói có thể cho tôi tất cả. Tốt thôi, trả anh.

Tôi móc trong ví ra tất cả số thẻ mà hắn cho tôi, kể cả hai cái thẻ mà tôi có được một cách khó khăn.

Trả anh, dù nào thì tôi cũng đã có đủ những thứ mình cần.

Sau đó tôi bỏ về, hần cũng không đuổi theo. Ai cần hần đuổi theo chứ.

.....

-Sao về muộn thế, tao tưởng mày ở lại villa của hần luôn rồi.

-Kết thúc rồi, đừng nhắc đến hần nữa.

Tôi không muốn nói gì nữa, tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, vừa thấy khó chịu.

Tốt hết là ngủ đi để quên hết những chuyện hôm nay và những chuyện về hần.

.....

Nghĩ lại chuyện tôi qua thấy mình đúng là vừa trẻ con vừa ngu, có thể thôi mà cũng giận, lại còn trả hết thẻ cho hần nữa chứ, con nhỏ ngu này, không biết dự tính ai sau à?

Làm sao giờ, chính tôi nói là trả lại thẻ cho hần giống như một dấu hiệu của sự bỏ cuộc, nhưng tôi có nói là bỏ cuộc đâu. Nhưng không lẽ bây giờ đến chỗ hần nói là “hôm qua tôi nhất thời hồ đồ, xin anh tha lỗi cho tôi, xin hãy trả lại tôi mấy cái thẻ, tôi hứa sẽ không bao giờ như thế nữa”. Thế hả? Tôi không phải con ngu.

Hết thì hết, dù có chết cũng không bao giờ tôi đến van xin hần, lúc trước không có hần tôi vẫn sống đầy thôi.

Đáng lẽ ra lúc trước tôi cũng nên rút một ít tiền mặt để phòng khi bất trắc. Trời ơi, tôi đúng là ngu mà.

Những tin đồn lan nhanh khi không thấy hần và tôi đi với nhau.

-Con nhỏ đó xuống thế rồi.

-Tất nhiên, nghĩ sao mà một kẻ như nó lại có thể làm bỏ lâu được của tay chơi Hoàng Nam chứ.

-Đảm bảo một là do anh Nam đá, hai là do không chịu nổi cuộc sống truy lạc nên bỏ cuộc.

Vớ vẩn, nghĩ sao mà nói tôi thế?

-Thứ nhất, tôi sẽ không bao giờ đá cô gái đó, thứ hai một khi đã rơi vào lưới tình của tôi thì sẽ không bao giờ bỏ cuộc dù cuộc sống đó có truy lạc đến thế nào.

Là giọng hần. Tại canteen này sao? Một chuyện lạ đời khi một kẻ như hần cầm khay cơm ngồi ăn tại canteen.

Những lời hần nói...thật sự quá buồn nôn.

Tôi ngửa cổ lên nhìn, hần đang đứng đó, tay bê khay cơm thật, hần nhìn Bảo Chi có ý nói cô ấy hãy sang bàn khác ngồi, để lại không gian này cho hai chúng tôi. Lại buồn nôn.

Bảo Chi đang tính đứng lên bỏ lại tôi thì tôi cản lại liền.

-Đi đâu?

-Thôi mà, tao cũng sợ bị bọn vệ sĩ kia đánh lắm, mày giỏi võ chứ tao có giỏi lắm đâu. ^-^

Lại còn dám nói thế hả? Tôi đánh với con nhỏ này còn thua một vực đấy.

Thế là nó bỏ tôi mà đi thật, ngay lập tức hần nhảy vô ngồi thế chỗ đó.

Chưa kịp nói gì thì cả lũ con gái lại xúm vô. Cái bọn này, phiền thật, chuyện người khác cứ thích xen vô.

Hần lại giơ một tay lên, mỗi lần giơ một tay lên là y như rằng mọi thứ đều tốt đẹp.

Và lần này cũng thế, lũ con gái lại bị giải thể bởi một đoàn người áo đen.

Chỉ còn một mình tôi và hần tại canteen.

Tôi vẫn tập trung vô phần cơm của mình mà coi như không biết có người ngồi đối diện tôi.

-Không làm bỏ tôi mà trở nên khổ cực đến nỗi không dám bỏ lỡ cả suất cơm tại canteen hả?

Tôi không nói gì, vẫn tiếp tục ăn.

-Ai đã nói là nhất định không bỏ cuộc nhỉ?

Vẫn im lặng.

-Giận đến mức này cơ à?

Kiên quyết giữ mình.

-Tôi không phải đang nói chuyện với ma đâu đấy.

Tôi đứng dậy bỏ đi, thản nhiên vô cùng. ^o^

Cứ liên tưởng đến bộ dạng đang tức điên lên của hắn lúc này mà muốn phá lên cười cho vỡ cả cái trường này luôn.

-NÈ!

Hắn quát lên, nổi điên thật rồi. Thật là vui.

Hắn lại chỗ tôi, giằng lấy khay của tôi và lẳng cái bóp xuống sàn, âm thanh loảng xoảng chói tai.

Hắn tính làm gì?

Muốn hôn tôi đây, biết ngay mà. Bọn con trai mà nổi điên thì đảm bảo chuyên gia gỡ trò này ra, tôi quá quen rồi. Tại sao á? Tôi coi nhiều film Hàn mà. ^-^

Hắn cúi xuống, chợt như phát hiện ra điều gì hắn ngẩng lên và nhìn đám vệ sĩ của mình đang đứng vòng xung quanh. Biết ý, cả bọn quay ra sau. ACKK! Còn không dám để người khác nhìn thấy cơ đấy.

Tôi ấy à? Tự để hắn rút lui thôi.

Lần này, tôi không nhắm mắt lại như mọi khi vì tôi không có ý định hôn hắn, à không, ý tôi không phải là những lần trước tôi muốn hôn hắn mà vì...mà những lần trước tôi muốn hôn hắn thật đấy thì đã sao, bộ không được à? >_

Có ai nói chi đâu, tự nhiên nổi cáu với đọc giả.

Lần này tôi mở mắt vừa để thách thức vừa để hắn biết là tôi đang bực mình với hắn lắm. Và quả thực vẫn như mọi khi hắn không dám làm gì tôi dù lần này khoảng cách cũng sắp bị thu gọn quá mức rồi.

Hắn bỏ đi mà không nói gì.

À, hiểu rồi, hắn bắt vệ sĩ quay đi là để bọn họ không nhìn thấy cảnh hắn không dám hôn một cô gái đây mà. ^o^ (cười sặc sụa).

Tôi lại thắng.

.....

Hai hôm nữa là sinh nhật tôi, mà sinh nhật thực sự của tôi thì ai mà biết, đó chỉ là ngày tôi được nhận nuôi tại trại trẻ thôi. Cũng may hôm đó vào cuối tuần nên tôi có thể về nhà và ăn sinh nhật cùng với mẹ và những người trong gia đình. Chỉ nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc rồi.

Kể từ cái vụ ô nhục ở canteen, không thấy hắn xuất hiện ở canteen hay trước mặt tôi nữa. Tại sao lại ô nhục á? Thứ nhất người như hắn mà lại bê khay cơm đến ăn ở canteen, không ô nhục sao, thứ hai đối diện với tôi mà hắn cứ như thằng điên đang đọc thoại nội tâm, không phải quá ô nhục sao?

Mà dù sao không nhìn thấy cái bản mặt của hắn cũng tốt.

-Suốt mấy ngày không được phép hỏi về hắn tò mò muốn chết.

-Mắc mớ gì không hỏi?

-Tối đó mày nói không được nhắc về hần còn gì?

-Vậy thì bây giờ có thắc mắc gì hỏi luôn đi tao giải phẩu cho.

-Mày với hần giận nhau hả?

-Từ đó chỉ dành cho những đôi yêu nhau thôi.

-Thì mày với hần tuy không yêu nhau nhưng vẫn là một đôi, lại còn dự tính sẽ lấy nhau cơ mà.

-Ai dự tính lấy nhau chứ? Có mấy cái thẻ cho rồi còn đòi lại, lấy hần để mà điên à?

-Hần đòi lại hết thẻ rồi à? Ai kêu mày rút hết tiền của hần chi.

-Rút hết gì, chỉ rút có một trăm triệu thôi à.

-Vâng, chỉ có một trăm triệu.

-Lại còn mang tao ra làm đồ chơi ấy cái trò đánh bạc của hần.

-Sao?

-Hần và một tên dân dê nào đó đánh bài với nhau nếu thắng thì phần thưởng là một người đẹp, là tao nè.

-Thế rồi hần vẫn thắng chứ gì?

Con nhỏ ngây thơ quá tội, đáng lẽ phải hỏi thăm tôi trước rồi muốn hỏi gì tiếp mới hỏi chứ.

-Tất nhiên là hần thắng, nhưng lại để đến khi tên kia suýt sầm sỡ tao trước mặt mọi người mới nói là mình thắng.

-Thì ra là tiểu thư đang giận thật rồi.

-Giận cái đầu mày.

Nhỏ Bảo Chi chỉ cười tôi với một vẻ mặt rất đáng ghét.

Bực mình thật.

Nhắc đến hần lại thấy khó chịu trong người.

.....

-Happy birthday, happy birthday, happy birthday to you.

-Cảm ơn mọi người.

Thật hạnh phúc. ^__^

-Đây là quà cho con, Bảo An của mẹ.

-Bộ chỉ mình nó là con mẹ sao?

Bảo Chi lại giở bài ghen tỵ rồi.

-Bao giờ đến sinh nhật mày tao cũng nói câu đó ày biết cảm giác.

Tôi nhận lấy món quà của mẹ. Mở ra. Là một sợi dây chuyền có mặt chữ là tên Bảo An của tôi.

-Sao mẹ lại mua cái này? Chắc mắc lắm ă?

-Cảm ơn con vì số tiền con dành cho gia đình mình, một số tiền quá lớn với con, mẹ muốn mua cho con một món quà thật đẹp, thế nên con đừng xót xa gì.

Tôi ôm lấy mẹ. Thật ấm áp.

-Thôi mà, con thấy đau lòng đấy.

Cái con nhỏ này, chỉ toàn làm mất không khí.

-Mở quà của tao đi mày, mày sẽ shock đấy.

Tôi tru mả ra, con này thì có nổi cái gì khiến tôi phải shock.

Một hộp quà khá lớn. Tò mò phết.

-Một đôi giày cao gót, có gì mà shock, hàng hiệu hả?

-Không chỉ là đôi giày bình thường đâu.

Nhỏ nhìn tôi với đôi mắt và nụ cười đầy hiểm hóc. Chẳng lẽ...

Tôi liền quật ngay để lên coi. ACKK!!!

Giày...đế...đỏ!!!

Tôi vẫn giữ nguyên đôi mắt đèn xe tải quen thuộc của mình nhìn nhỏ bạn thân.

-Không tin, mày làm gì đủ tiền mà mua giày đế đỏ, hàng nhái hả?

Tôi lật giở đôi giày lên xem xét kĩ càng, không có dấu hiệu gì là đồ giả, thì hàng ếch nhái dạo này làm sắc xảo công phu lắm. Không phải là tôi có ý coi thường gì người bạn của tôi mà vì dù có là đồ giả thì nó cũng không mua nổi huống chi nó cứ nhìn tôi với ánh mắt chắc chắn “đồ thật đấy, không phải hàng nhái đâu”.

Không tin, không tin được. Nếu nói thật ra thì người có đủ khả năng để mua cho tôi món quà sinh nhật khủng bố này chỉ có thể là một người duy nhất...là hắn.

-Mày nói thật đi, đây không...

-Chúc mừng sinh nhật em, Bảo An.

16. Chap 5.4

Trong khi tôi mãi xem xét đôi giày thì tôi không hề biết hắn đã đứng cạnh và nhìn tôi nãy giờ.

Câu nói và hai từ “Bảo An” lần đầu tiên được phát ra từ miệng của hắn không hiểu sao thấy thật ngọt ngào và trong giây lát đầu óc tôi quay cuồng nhẹ nhẹ như uống phải rượu vang Pháp.

Sao lúc này thấy hắn thật nhẹ nhàng và ấm áp, lúc này tôi chỉ chờ một nụ hôn từ hắn là tôi sẽ lập tức ngã vô lưới tình của hắn ngay.

Ôi không, tôi sao thế này? Hắn đang nói dối đấy, hắn là một kẻ lừa đảo mà chính xác là một kẻ lừa tình chuyên nghiệp. Trúng tà rồi, tôi trúng tà của hắn rồi.

Tỉnh lại đi, đừng có nhìn hắn như thế, hắn là Hoàng Nam, Trương Hoàng Nam, không phải là người để mày mê mẩn thế này, tỉnh lại mau.

But...I want to kiss him.

KHÔNG, KHÔNG THỂ ĐƯỢC, THÔI NGAY CÁI Ý NGHĨ VỐ VẮN ĐÓ ĐI. Mày sẽ bị hắn lừa cho ko còn đường thoát.

Hắn đã không làm gì tôi. Tất nhiên rồi,

nghĩ sao mà hắn lại hôn tôi trước mặt bao nhiêu người lại còn có trẻ con thế này để rồi lại bị cười cho là đến một cô gái cũng không dám hôn? Nghĩ sao chứ?

Lần đầu tiên tôi có ý nghĩ sẽ chủ động hôn hắn thế này, nhưng tôi lại không thể, vì cả bản thân và vì cả danh dự, mà danh dự thì cũng là vì bản thân, nói chung là vì bản thân mà tôi không thể làm thế.

Chắc là bị trúng tà thật rồi, chắc vì lần đầu tiên thấy hắn dịu dàng như thế nên tôi hơi chới với, chắc là thế rồi, chỉ có thể thôi, chứ nghĩ sao mà tôi lại thế, tôi thích hắn chắc, tất nhiên là không rồi.

-Cô sao thế hả?

Hắn thì thầm.

Đúng là điên, nghĩ sao mà lúc này tôi định hôn hắn chứ? Lại ngu rồi.

Tôi trở lại với sắc mặt thất thường ngày của mình. Tôi cười tươi cảm kích.

-Cảm ơn anh. (Tên khốn ^__^).

-Chị Bảo An...

Một em nhỏ nắm tay tôi, vẻ mặt thật ngây thơ, có thể nói là đối ngược hoàn toàn với cái bản mặt của hắn, đồ mặt quỷ.

-Sao em?

-Tụi em cũng có quà tặng chị.

-Thế hả? ^__^

Rồi em ấy kéo tay tôi và...cả tay hắn đi. Hắn là cái thá gì mà được đi nhận quà với tôi nhỉ? Vô lí, thật vô lí hết sức.

Em nhỏ tên Nhi đó đưa tôi đến phòng mỹ thuật.

Tôi thần thờ với món quà của các em ấy.

Một bức tranh to dùng vẽ trên tường, là tôi và...

-Tụi em vẽ tranh chị Bảo An và bạn trai chị. ^__^

Nụ cười đáng yêu trong sáng quá, nhưng sao lòng tôi thấy đen tối mù mịt thế này?

Sao lại là chị với tên đó chứ, các em nhầm to rồi, hắn ta không xứng đứng trong bức tranh đó để nắm tay chị đâu, hắn ta không đủ tư cách, không bao giờ đủ tư cách!!!

Chắc tôi không biết lúc này tôi rất giống trong tranh vì...tôi và hắn đang nắm tay nhau. Tôi điên sao còn để yên hả?

Tôi định giựt tay mình ra (giựt luôn chứ không thêm rút), hắn cứ mặt dày nắm lấy tay tôi và nhìn tôi với ý “cô không thấy bọn trẻ đang nhìn chúng ta à”. Tôi cũng nhìn đáp lại “thế anh thích là người trong tranh lắm hả?”. Hắn lại đáp “tất nhiên là thích rồi”. Hết nói nữa.

-Cảm ơn các em nhé, chị rất vui, các em vẽ đẹp lắm, nhất là anh ấy. ^__^ (Cái bản mặt anh ấy méo xẹo và nhìn thật khó coi ^o^).

Hắn hơi lờm tôi, chắc hắn cũng nhận ra được vẽ đẹp như tranh của mình.

Tôi nhìn thấy mẹ đang nhìn tôi và cười như là mẹ đã an tâm về tôi rồi, nó giống nụ cười khi mẹ giao con gái mình cho người con trai sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Nhưng mẹ ơi, con xin lỗi, giữa chúng con làm gì có cái gọi là tình yêu đâu mà hạnh phúc ạ.

Một ngày thật ý nghĩa và vui vẻ, sẽ còn vui vẻ và ý nghĩa hơn nếu như không có sự xuất hiện của kẻ ko mời mà đến như hắn.

Chiều đến, tôi dẫn mặt nhỏ Bảo Chi hỏi tội.

-Mày nói với hắn ngày sinh nhật và nơi này đúng không, còn bức tranh nữa, cũng là mày đạo diễn hả, sao tụi nhỏ biết hắn chứ?

-Xin lỗi mày nhé.

Con nhỏ bỏ chạy, thật là đáng ghét, dám bắt tay với người ngoài chơi tôi. Các người được lắm.

-Bộ làm thế cô ko vui và hết giận à?

Hắn từ đâu xuất hiện, mọi người đi đâu hết rồi? Lại gì nữa đây? Thật quá đáng à. >__

Tôi không nói gì, lại cho hắn đọc thoại

nội tâm.

-Không thích món quà tôi tặng sao? Tôi thấy cô có vẻ thích thú khi nhìn thấy nó lắm mà.

Im lặng.

-Lúc đó rất muốn được hôn cô nhưng vì có trẻ con nên...

-Người như anh hôn nhau trong thư viện còn được cơ mà, trước mặt trẻ con thì đã là gì?

Hơ...tôi nghĩ là mình đang độc thoại chứ? +__+

Nụ cười gây ức chế. Đáng chết.

-Cô vẫn còn nhớ hôm đó hả?

Bắt đầu im lặng trở lại.

-Bây giờ tôi hôn lại cô được chứ?

Sao lúc nào hần cũng xin phép trước khi hôn thế nhỉ?

-Đây vẫn còn là nhà tôi, nhiều trẻ con lắm đó.

Tôi quay đi, lập tức bị hần quay người lại. Tự nhiên thấy khó xử là sao?

Thế mà tôi vẫn nhắm mắt và chờ đợi, chắc lần này cũng lại thế thôi. Xiiiiiiiiii!

Lâu quá không thấy có gì cả tôi mở mắt ra. Opss!

Môi tôi và môi hần đã chạm nhau.

Tôi lập tức đẩy hần ra trước khi chính tôi sẽ là người tiếp tục nụ hôn đó.

-Hãy đợi tôi đi.

Lần này hần bị sao thế nhỉ? Không phải là không kiềm chế nổi nữa chứ? Vớ vẩn, một suy nghĩ vớ vẩn vô cùng vớ vẩn.

Tôi quay ra cửa...

-Sorry, không thấy gì cả, không nghe thấy gì cả. ^-^

Ôi, cái cổ của tôi!!! T_____T

.....

-Tối rồi anh còn đưa tôi đi đâu hả?

-Không phải tôi nói rồi sao, với con dâu nhà họ Trương không có khái niệm ban đêm thì nghỉ ngơi.

-Lại đến casino hả?

-Không, tôi sẽ không bao giờ đưa cô đến đó nữa.

-Tại sao?

-Tôi sợ cô giận lắm.

-Gi? O__O

-Vì cô giận mà tốn mất cả đồng tiền chỉ để mua một đôi giày cao gót vớ vẩn làm quà sinh nhật.

-Ai bắt anh mua chi? (Hoá ra lại tiếc tiền ===).

-Ko muốn cô giận nữa phải thế thôi.

Cầm kích quá! Chảy cả nước miếng luôn rồi.

-Giờ đi đâu?

-Về nhà.

-Tôi cũng có nhà.

-Mới có mấy ngày mà cô không còn dám qua đêm với tôi nữa à?

-Qua đêm gì chứ, chỉ là ngủ chung trên cùng một chiếc giường thôi.

-OK, sao cũng được. Mà cô yên tâm, hôm nay không giống như bình thường.

-Sao không giống?

-Vì hôm nay là về nhà ba mẹ tôi.

-Sao? O__O

Đưa tôi về nhà ba mẹ hần, không lẽ muốn lấy tôi thật?

Đúng như hần nói, mới có mấy ngày mà quyết tâm của tôi đi đâu hết trơn, có về nhà hần thôi mà, sợ cái gì, xã hội đen cũng không đến nỗi con dâu thấy không hài lòng mà giết luôn.

Nào, nhà ba mẹ anh thẳng tiến.

Một villa cỡ bự, đúng như tôi tưởng tượng, phải thế này mới xứng tầm với gia đình danh giá nhà hần.

Tôi và hần bước vô khuôn viên ngôi biệt thự, đẹp, tuyệt, nhất là khi nhìn khung cảnh vào buổi chiều tối thế này.

Tôi đang đứng trước cánh cửa nhà hần, cánh cửa nhà họ Trương vĩ đại. Khi cánh cửa này mở ra...?

Một cô giúp việc mặc toàn đồ đen, đeo mắt kiếng đen mở cửa, tôi bước vô chưa kịp nhìn gì thì...ackk! Một con dao vừa đi xoẹt ngang má tôi và găm vô cánh cửa. Tôi quay lại nhìn, cánh cửa mặt ngoài thì nhẵn nhụi bóng loáng, mặt trong thì... toàn vết dao găm.

Ôi muốn xỉu!

Mẹ hần có lẽ chính là chủ nhân của những vết găm đó và cũng là người vừa dọa tôi chết khiếp đang bước từng bậc thang xuống, vẫn là một màu đen quen thuộc, một người phụ nữ đẹp và đầy bí hiểm với nụ cười nửa miệng.

Tất cả những người trong ngôi nhà đều rất đáng sợ, kể cả giúp việc, ông nội hần thì...đã lớn tuổi nhưng vẫn thấy ghê, ba hần thì nhìn thấy ớn, chị gái hần thì...còn sát thủ hơn cả mẹ hần. Ôi, gia đình gì thế này?

Cả căn nhà toả mùi thuốc lá hắc ám, hút thuốc là có hại cho sức khoẻ!!!

Ngoài hần ra, tất cả những người trong gia đình hần đều...kinh hồn phát tía.

Nhưng sự thật thì...

Khi cánh cửa mở ra trước mắt tôi là một cô giúp việc với bộ trang phục hết sức đáng yêu.

Shock! =__=

-Cậu chủ đã về.

-Đi gọi tất cả mọi người đến phòng khách cho tôi.

-Vâng ạ.

Kiến trúc bên trong thì tươi sáng và sắc nét vô cùng, không có một điểm g của sự hắc ám.

Shock lần hai. =__=

Những người trong gia đình hần : một người ông đáng kính với nụ cười thân thiện, một người ba trông nghiêm nghị nhưng vẫn vô hại, đặc biệt sát thủ mẹ lại rất đẹp và quý phái kiểu phương Tây có vẻ như còn chưa từng cầm qua con dao để gọt hoa quả, chị gái thì xinh đẹp và dễ gần. Trời ơi!

Shock lần ba. =_=_

Có thật họ là dân xã hội đen không vậy?

Khi nhìn thấy tôi, tất cả mọi người trong gia đình hấn đều nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên sững sờ. Có gì sao? Tôi xinh đến vậy hả?

-Bạn gái Nam? – Mẹ hấn xuất chiêu trước.

Rất may, phong cách nói rất ngang tàn.

-Vâng.

Tôi nhí nhí trong cổ họng.

-Trông có vẻ hiền nhỉ? – Chị hấn tiếp tay.

Hiền??? Câu nói mà tôi có thể nói là...ngu nhất mọi thời đại. Hơi khiếm nhã, nhưng tôi chỉ nghĩ thôi mà.

Hấn cũng nghĩ như tôi thì phải.

-Hiền lắm ạ. Nghĩ sao mà một cô gái có thể khiến em nhún nhường lại hiền chị?

-Lợi hại vậy đó hả? Cứ tự nhiên đi, chắc em bị ảnh hưởng bởi thân thế gia đình chị hả?

-Vâng ạ.

-Có yêu Nam không? – Mẹ hấn lại hỏi, lạnh dữ.

-Mẹ, con lại để ột...

-Để yên, mẹ đâu hỏi con.

Ah, chết rồi!

-Con...có ạ.

Mặt tôi tự nhiên đỏ bừng lên, và tôi cúi gằm mặt xuống. Có cảm giác như hấn đang cố nhìn coi ai đang có phản ứng đó.

Nếu nói lúc này tôi đang giả bộ thì... hình như không thật lắm, chẳng ai có thể giả bộ để mặt đỏ lên một cách tự nhiên như thế. Chết thật rồi!

-Con xin lỗi mọi người một lát, con có chuyện cần nói với cô ấy.

-Đợi chút, mẹ hỏi con tên gì?

-Dạ, con là Hoàng Bảo An ạ.

Lại là ánh mắt sững sờ khi này. Sao thế nhỉ?

Hấn đưa tôi lên phòng hấn, về mặt tò mò về “tôi của khi này”.

-Tôi không nghĩ là về mặt đỏ lên rồi bối rối rất hấp dẫn đó của cô là giả bộ đâu.

Tôi cũng nghĩ thế. Mà cái gì???

-Tôi...tôi giả bộ giỏi mà.

-Có thật là cô không hề thích tôi?

-Không, tôi đến với anh chỉ vì...

-Biết rồi, khỏi nói nhiều, thế mà làm tôi mừng hụt.

-Anh thấy tiếc hả?

-Bộ điên sao không tiếc, người mình thích tỏ vẻ cũng thích mình nhưng thực sự chỉ là giả bộ, không tiếc sao được?

Ừ, rút cuộc thì vẫn chỉ là thích tôi, mà thích và yêu thì khác nhau quá nhiều, thích thì vẫn chưa đủ để có thể tiến tới hôn nhân.

-Tôi muốn về.

-Điên hả? Giờ này cô còn đồ đốn ra thế à?

-Anh cũng nói thật đi, anh thích tôi thật không?

-Tôi thích cô, tôi thích cô, tôi còn phải nói đến bao giờ nữa, sao nói nghe nhiều thấy chán hả?

Tin được không nhỉ? Đạo này tôi sao thế nhỉ? Kế hoạch giăng bẫy hấn đi đâu hết cả rồi, quyết tâm lừa tình hấn chết ở đâu hết rồi hả? Sao đạo này toàn để hấn làm rung rinh thế chứ? Hấn đúng là hồ ly tinh, cáo chín đuôi mà, dám giở trò quyến rũ tôi hả?

Mục đích của tôi là tiền và lừa tình, kế hoạch cùng hấn yêu nhau và sống vui vẻ dù có khả quan cũng loại bỏ.

Thực thi kế hoạch.

-Tôi hết giận rồi, vì thế...hãy trả thẻ tôi.

-Thẻ gì?

Tên này...>”

-Thẻ anh cho tôi ấy.

-Tôi cho hồi nào?

Anh thích chết hả? >”

-Mấy cái thẻ Bạch Kim đó.

-À, tôi tưởng là cô đã trả lại tôi rồi, nói là không cần cơ mà.

Con gái nói không mà anh tin là không thật hả?

-Hôm đó tại ai hả?

-Mà nè, hôm đó...cô tức tôi mang cô ra làm đồ chơi với một tên khác hả? Cô sợ?

-Bộ điên sao không sợ (Giọng điệu thường ngày của hấn)? Lỡ khi đó anh thua thì sao hả?

Ồ, tôi vừa nói gì thế? Giống như đang trách người yêu vậy. +_+ #_# =_ =

Lại nụ cười gây ức chế, bộ hết cách cười rồi hả?

-Không bao giờ có chuyện tôi thua, vì phần thưởng là ai nào, dù có thiệt mạng thì tôi cũng không để cô gái của mình rơi vào tay thằng khác.

-TÔI KHÔNG PHẢI CÔ GÁI CỦA ANH! >”

Câu nói của hấn còn ức chế hơn cả nụ cười rợn tóc gáy của hấn nữa.

-Tôi đã nói rồi, những lúc cô bối rối hay tức giận thật rất hấp dẫn.

-Anh có tin tôi...

-Cô sao?

-Tôi...ko bao giờ hôn anh không hả?

-OK, tôi sai, tôi biết lỗi rồi, cô đừng có mang chuyện đó ra đùa.

Ồ hô, hấn sợ. Chuyện lạ có thật.

.....

Bữa tối, không khí thật là căng thẳng, tất cả mọi người cứ nhìn tôi.

-Cả nhà thoải mái đi.

Hắn lên tiếng phá vỡ sự lạ thường của không khí lúc này.

-Là Bảo An hả?

-Dạ, vâng.

-Bác hỏi không phải nhưng gia cảnh con...

-Con là trẻ mồ côi ạ.

-Trẻ mồ côi?

-Một cô gái không có gì như thế lại khiến con không còn là mình nữa thì mẹ có hiểu cô ấy có ý nghĩa như thế nào với con không vậy? Vì thế, mẹ đừng hỏi những câu như thế nữa.

-Không sao đâu.

-Em không sao nhưng anh thì có sao đấy.

Ackk, cái cách xưng hô, thực sự là rất bức bối.

-Con có sao?

-Thì ít nhất con cũng thấy xấu hổ với bản thân chứ?

Đồ...>”

-Nói vậy thôi, chứ con đã quyết định đưa An về đây thì ba mẹ nên hiểu là con đã chọn cô ấy.

-Ba mẹ sẽ không xen vào chuyện của con, nhưng mẹ nhắc con, đừng vì không thoát khỏi được quá khứ mà làm thế.

Hắn không nói gì nữa. Không thoát khỏi quá khứ mà làm thế? Là sao?

.....

17. Hết Chap 5.

Hắn không mặc áo, cuốn một mảnh khăn tắm lờ lờ trước mặt tôi. Sexy! Ko sợ tôi sẽ sàm sỡ anh hả?

Sáu múi, body chuẩn, mái tóc ướt thơm mùi dầu gội.

(* * *) Anh đang quyến rũ tôi đấy hả?

-Nhìn gì?

-Nhìn gì? Nhìn anh chứ sao?

-Bộ trông tôi cuốn hút lắm hả?

-Nói chung là được.

-Có muốn là của mình không hả?

Lại buồn nôn rồi?

Hắn tiến lại gần tôi. Mùi dầu gội, ackk, trúng tà rồi. +_+

Money and tease him.

Không có gì cả, chỉ là một body đẹp thôi mà, đâu phải chỉ có body của hắn mới đẹp. Đừng suy nghĩ linh tinh.

-Kiss me!

Chết rồi, cái giọng của hấn sao khêu gọi thế hả? Trúng tà, trúng tà rồi, không được, nhưng tôi lại không có kính chiếu yêu, cũng không có kiếm giết hồ li, làm sao giờ?

-Hôn thì hôn.

Tôi đẩy hấn xuống giường.

Nooooo!!! Tôi đang bị hấn mê hoặc. Ứm ba la, thoát ra khỏi hấn, ứm ba la...

-Tôi sẽ hôn cho tới khi anh kiệt sức luôn.

-OK, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm việc mình bị sao đó.

Tôi đang nằm trên body tuyệt đẹp của hấn. Điên rồi, điên rồi, cứu tôi với, tôi bị một tên con trai mê hoặc, hấn có một sức hấp dẫn ghê gớm. Lẽ ra tôi nên nghĩ tới việc tôi sẽ bị hấn mê hoặc bằng cách này chứ.

Tôi vừa định tấn công thì hấn cản tôi lại. May quá!

-Cô có thật lòng không?

-Không.

Vậy thì tôi sẽ không để cô hôn tôi đâu.

-Không thì cũng chẳng sao, chỉ cần cô chủ động là được.

Anh điên à, anh phải nói là “Vậy thì tôi sẽ ko để cô hôn tôi đâu” chứ? Anh có vấn đề à, chính anh mê hoặc tôi xong bây giờ lại còn định hại cả đời con gái của tôi hả?

-Tôi chưa làm được.

Và tôi đứng dậy, đứng rồi, cứ thế phát huy.

Ở cạnh tên này sao bây giờ thấy nguy hiểm thế nhỉ?

-Tôi đi tắm, có đồ cho tôi không?

-Không.

-Thế tôi lấy gì thay đồ, biết tôi đến đây anh phải cho người chuẩn bị chứ.

-Sang phòng chị tôi mà hỏi đồ.

-Sao tôi có thể tự đi chứ?

-Sao không?

-Bộ anh không biết thế nào là ngượng hả?

-Tôi cứ nghĩ da mặt cô dày lắm, thế té ra cũng chỉ dày hơn tôi chút hả?

- >”

-Thôi được rồi, ở yên đây, tôi sang lấy đồ cho cô.

Và hấn bỏ đi.

Ở yên đây? Anh đang thách thức sự tò mò của tôi đấy à? Bộ anh không biết là với một kẻ da mặt dày hơn cả mặt anh thì khi anh nói ở yên đây thì tôi sẽ không bao giờ thôi táy máy hả?

Rút kinh nghiệm lần trước, tôi không dám táy máy đến cái tủ đồ của hấn nữa lỡ đâu lại tìm thấy mấy bộ váy của người chết rồi khiến hấn bị ma nhập. Lần này tôi chỉ lục tìm coi ở đây có ảnh...của tôi không.

Trong ngăn kéo. Quả nhiên có giấu ảnh của tôi thiệt. Sao hấn ta lại giữ ảnh tôi trong phòng nhỉ? Và tại sao lại đem giấu nhem nó trong ngăn kéo như thể muốn quên tôi vậy hả?

Cửa mở.

-Tôi đã nói cô ở yên đấy cơ mà, sao cứ tự tiện lục đồ của tôi thế hả?

-Thấy tò mò lắm.

-Tò mò cái gì chứ?

-Sao anh lại giấu ảnh tôi trong ngăn kéo, nhà riêng của anh cũng có?

-Hôm đó không nghe rõ à? Đó không phải là cô.

Đúng là kiểu cứng đầu hạng nặng, nói thế thì tôi tin hả? Có ai ngu để tin hần nói khôngggggg? Không.

Hần lẳng đờng đồ lên giường và đi đến chỗ tôi, giựt lấy tấm ảnh và nhét vô trở lại ngăn kéo.

-Người yêu cũ của tôi.

^o^ Anh ấy à? Có người yêu cũ sao? Là tôi? Thật nực cười.

Nhưng một năm trước tại thư viện hần có nói “xin lỗi cưng nhé, người yêu anh đến rồi”. Không lẽ hần thích tôi từ một năm trước thật và từ đó đã coi tôi là người yêu. Mà có gì đâu chứ, một người lúc nào cũng nói “tôi thích cô” một cách vô tư như thế lại không dám thú nhận là giữ ảnh tôi suốt một năm qua.

-Tôi đi ngủ đây, cô tắm xong rồi cũng ngủ đi.

Không ngủ bộ tôi ngồi nhìn anh chắc?

Tắm ở nhà hần thích thật, một cái bồn tắm bự ời là bự, trong phòng tắm còn có cả TV, tối rồi nên tôi không muốn mở. Tóm lại là làm con dâu của nhà hần chỉ có lợi chứ không có hại.

Tắm xong tôi lên giường và ngủ. Hần nằm quay lưng với tôi.

Lần trước ngủ cùng với hần tôi không nhớ gì cả vì say rượu, thế nên lần này thấy căng thẳng sao ấy. Thật vớ vẩn. Có gì đâu chứ. Xiiiiiii!

Nhìn thấy cái lưng của hần tự nhiên muốn ôm lấy quá.

Ôm thôi, có gì đâu, thật vớ vẩn. Xiiiiiii!

Ôm thì ôm, có ai nói gì đâu. Thật vớ vẩn. Xiiiiiii!

Được sự cho phép của bản thân và tác giả tôi đã vòng tay ôm lấy hần.

Tôi điên rồi, tác giả cũng điên rồi.

Chị ta bị điên rồi. =(

Bỗng hần nắm lấy bàn tay tôi. Chưa ngủ, đúng là tên cáo già.

-Làm gì thế hả?

-Tôi không ngủ được nếu không có gối ôm.

-TÔI LÀ GỐI ÔM CỦA CÔ HẢ? >”

-Ôm chút thôi, làm gì đâu như mất trinh vậy hả?

Hần đưa tay tôi đi đâu đó trên người hần. Đi đâu thế?

Thình thịch thình thịch...

Nhịp tim của tôi?

No, của hần.

Bàn tay tôi đang cảm nhận thấy nhịp đập như điên của tim hần. Sao tim hần đập nhanh thế nhỉ?

-Thấy chưa hả?

-Thấy gì?

-Không thấy tim tôi đang đập rất nhanh à?

-Tôi không có thấy.

-Chẳng lẽ phải để tôi dùng đến từ “cảm nhận”?

-Nói thế có phải dễ nghe không.

-Thế tôi phải nói là “cô có cảm nhận thấy tim tôi đang đập rất nhanh” không hả?

Đúng là muốn ới thật.

-Tim đập nhanh thì sao?

-Đừng để tôi mất kiểm chế.

-Nhưng tôi chỉ cần gối ôm thôi.

-Còn tôi thì cần có được cô.

-OK, thôi vậy.

Những câu phát ngôn từ miệng hắn không làm tôi buồn nôn thì lại phát ới. Không biết phải tu luyện bao lâu để có được những câu gây shock đồng bào như vậy.

Mà có được tôi để làm gì, tôi khiến anh thấy thú vị đến vậy hả? Anh thích tôi thật sao? Thật vớ vẩn. Xìiiii!

Tôi quay lưng lại với hắn và bắt đầu đi vào giấc mộng ngàn thu một tối.

Thực sự là lúc này không có cảm giác gì.

.....

Bật mình tỉnh giấc.

Một cơn ác mộng.

Thực chất là một giấc mơ mà hắn nói rằng hắn không hề có gì với tôi cả, từ đầu đến cuối chỉ là giỡn chơi. Đó mà là ác mộng hả? Lại điên rồi. Thật vớ vẩn.

Không thấy hắn đâu. Đi đâu ta? Chắc WC.

Nằm xuống ngủ tiếp.

Không nghe thấy động tĩnh gì.

Tôi quyết định mò dậy vô WC nhưng không có thấy hắn. Tò mò quá nhỉ?

Biết là rất không hay khi đêm tối còn mần mò ra khỏi phòng nhưng tôi lại vẫn cứ mò ra ngoài coi thế nào. Dù nào tôi cũng chưa nhìn kĩ nhà hắn thế nào.

Thật là một lí do vớ vẩn, ai đời đi xem xét nhà hắn vào giữa đêm thế chứ, muốn đi tìm hắn thì nói luôn ra.

Thì tôi đi tìm hắn thật đấy, bộ không được hả? Tôi không quen ngủ một mình thôi, cũng giống như sẽ không ngủ được nếu không có gối ôm vậy.

Lại xạo rồi, thế sao lúc trước hắn không cho ôm nữa vẫn cứ ngủ ngon lành?

Nhưng vẫn gặp ác mộng không ngủ nổi còn gì.

Càng nói càng nực cười, mơ thấy hắn nói không thật lòng với mình là ác mộng hả?

Nè, là tôi sao cứ vắn vẹo tôi hoài thế hả?

Chỉ muốn nhắc nhở cô vì mục đích của việc cô đang làm. Money and tease him.

Biết rồi. Không ngờ cũng có ngày cái linh hồn trong mình nó trỗi dậy lên án mình. Như film vậy.

Ấy thế mà tôi vẫn lần mò đi tìm hắn trong đêm. +__+

-Chị chưa ngủ hả?

Tiếng của hấn. Nói với chị hấn à?

Đứng ở lan can của bậc thang, tôi nhìn xuống chỗ hấn ở phòng khách. Có ánh đèn mờ hắt lên gương mặt của hấn không cười mà đầy vẻ trầm tư giống như vẻ mặt của chị hấn lúc này.

-Em hiểu ý của mẹ chứ?

-Không phải vì quá khứ.

Quá khứ, ý mẹ? “Đừng vì không thoát khỏi quá khứ mà làm thế”. Là câu này hả?

-Đó là Bảo An không phải Mai An.

-Em biết.

-Biết thì đừng biến mình thành thằng ngốc thế.

-Em quên Mai An rồi, người em yêu bây giờ là Bảo An.

-Em là Trương Hoàng Nam, không phải là ai khác, Trương Hoàng Nam thì không bao giờ dễ dàng quên một cô gái để yêu thật lòng một cô gái khác. Có rất nhiều những cô gái để em đùa giỡn, em hãy tránh xa cô gái này ra, khuôn mặt có thể giống nhau nhưng trái tim thì không đâu.

-Em...

-Nếu em muốn lấy cô ấy để thay thế thì em sẽ càng không thể thoát ra nổi quá khứ. Vì thế cách tốt nhất là em hãy quên hết tất cả mọi thứ đã qua và để cô gái kia biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời em.

-Chị sẽ làm gì?

-Tất nhiên là không giết cô ấy rồi, chị...

Ackk! Họ muốn giết tôi!!!

Thế là tôi chạy vội vô phòng. Nhưng chính lúc đó tôi lại nhớ đến một câu thành ngữ. Chân nam đá chân xiêu. +_+

-Ai đấy?

Tiếng chị hấn vang lên đầy kinh hãi. Chết rồi, chị hấn sẽ giết tôi mất.

-Là Bảo An.

Có tiếng bước lên cầu thang.

Tôi thì vẫn nằm úp bất động, toàn thân cứng đờ, muốn tẩu thoát cũng không có được. Help me! I want not to die.

-Chị hãy đi ngủ đi.

Và sau đó một bàn tay nâng tôi lên. Hấn đang bế tôi vô phòng.

Tên khốn này, anh và chị anh tính giết tôi hả? Cái gia đình kinh tởm nhà anh, thật đáng nguyên rủa, tôi hận mình đã không rút hết luôn một tỷ để đưa ẹ tôi, tôi hận mình đã không tậu luôn một con xe xịn để đi lại với nhỏ Bảo Chi, tôi hận mình đã ngu xuẩn trả lại hết số thẻ cho anh, tôi hận mình lúc trước...đã suýt trúng bẫy của anh. Tôi hận mình, tôi hận...T_____T

Hấn đặt tôi nằm xuống giường. Tôi không nói gì nữa mà ngủ luôn.

Hấn cũng không nói gì.

Không khí thật yên lặng.

Tôi chợt nhớ đến những lời hấn và chị hấn nói với nhau về một người tên Mai An và cái quá khứ chết tiệt gì đó của hấn có lỗi tôi vô trổng.

Mai An là ai, khuôn mặt giống nhau nhưng trái tim thì không, thay thế, người chết, phản ứng của hắn lúc tôi mặc bộ đồ ở biệt thự của hắn, phản ứng của những người trong gia đình hắn khi thấy tôi, phản ứng của hắn khi thấy tôi một năm trước, bức ảnh hắn cất giữ, người yêu cũ...

Đó chính là Mai An và tôi chỉ giống cô ấy mà thôi, cũng như hắn chọn tôi để thay thế cho người yêu cũ của hắn đó. Thật thú vị, tôi chính xác là một con tốt của trò chơi này thật.

Hắn vòng tay ôm trọn cả người tôi vào lòng hắn. Làm gì thế hả?

-Nghe thấy hết rồi hả?

-Nghe gì?

-Về Mai An.

-Mai An nào?

-Người yêu cũ của tôi.

Im lặng một hồi lâu cuối cùng hắn cũng phun ra câu đó.

-Người yêu cũ của anh liên quan gì đến tôi?

-Đúng là ngu mà.

-Cái gì? >”

Tôi thui vô bụng hắn, tên này được lắm đang lúc này mà còn chọc giận tôi.

-Anh mắng tôi câu đó bao nhiêu lần rồi hả? Đồ khốn, bất lịch sự.

-Ai mắng cô?

-Không mắng tôi anh mắng ma chắc.

-Tôi nói tôi ngu mới đi thích một bà chằn như cô, chị tôi nói đúng thật khuôn mặt thì có thể giống nhưng trái tim thì không.

“Em quên Mai An rồi, người em yêu bây giờ là Bảo An.”

Nói với chị gái thì là yêu tôi, nói với tôi thì chỉ ở mức thích, tại sao cái câu quan trọng đó cứ đến được với tôi lại bị tụt đi một mức thế chứ?

-Sao không nói yêu tôi lại chỉ nói thích hả?

-Tôi chưa thể nói yêu cô được.

-Tại sao?

-Để bảo vệ cô thôi.

-Thế nói yêu thì tôi sẽ chết hả?

-Đúng thế. Tôi không muốn cô cũng chết như Mai An.

Không nói gì. Cô gái đó chết thật rồi sao? Không lẽ vì yêu hắn mà chết?

Ôi không, thế thì tôi càng có thêm lí do để không thể yêu hắn.

-Mai An là một tiểu thư...

-Một tiểu thư giàu có, tôi biết mình nghèo hèn rồi không cần hạ thấp tôi thêm.

-Im lặng đi.

-Mắc mớ chi tôi phải im lặng.

-Vậy thì yên lặng nghe tôi nói dùm đi.

OK. Nói thế có phải dễ nghe không?

-Mà nè, bỏ tay ra khỏi người tôi đi, tôi không phải gối ôm của anh.

Hắn không có phản ứng gì vẫn nói tiếp. Thôi kệ vậy.

-Mai An là một tiểu thư hiền thực đáng yêu...

-Còn tôi là một cô gái thô lỗ đáng ghét.

-Có ai nói chi đâu, sao cô cứ tự nhận thế hả?

-OK, nói tiếp đi.

-Cô ấy hơn tôi ba tuổi, là bạn của chị tôi.

Biết ngay mà, một năm trước cái người là người yêu mà hắn nói đến không phải là tôi mà là cái cô Mai An gì đó. Lúc đó đã tính chơi tôi rồi.

-Nhà cô ấy làm ăn lành mạnh bằng chính sức lực của mình nên không đồng ý cho cô ấy qua lại với gia đình tôi – chỉ giàu có bằng làm ăn phi pháp và hại người. Cô ấy đã nói sẽ đợi đến khi tôi đủ tuổi rồi chúng tôi sẽ kết hôn...

-Thôi được rồi, tôi không muốn nghe về chuyện tình của hai người.

-Nhưng rồi cô ấy...

-Anh không nghe tôi nói à?

-Đã chết...

Nín bật.

Cái giọng của hắn khi nhắc đến cô gái đó thật khiến tôi thấy khó chịu, dù tôi có không thích hắn đi chăng nữa thì hắn cũng đừng có cái kiểu kể về người yêu cũ với tôi bằng cái giọng điệu đó. >_

-Tại sao cô ấy lại chết?

-Tai nạn.

Hơ...cái tên này...tai nạn thì có liên quan gì đến việc gia đình cô ấy phản đối, tưởng cô ấy chết vì bị giết hay sao đó, đúng là...lại tục thêm câu nữa...chó.

-Cô ấy bỏ trốn khỏi nhà để đến biệt thự của tôi nhưng cuối cùng cô ấy lại bị tai nạn.

-Cảm giác lúc đó thế nào?

-Cô muốn ăn đấm hả?

Ôi trời, còn tính dùng bạo lực với tôi.

-Cô ấy và cô có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, vì thế tôi thích cô không phải vì cô giống cô ấy mà vì con người cô đã hấp dẫn tôi.

Anh không thể nói câu nào mà không khiến tôi buồn nôn được hả?

-Mà...cô không phải lại tức khi nghĩ cô chỉ là thay thế chứ?

-Tức gì chứ?

Mục đích của tôi là money and teasae hắn, không bao giờ tôi cho phép mình tức vì mấy lời và những việc của hắn nữa. Hắn thích tôi vì tôi giống người yêu cũ của hắn cũng được, thích tôi vì muốn dùng tôi để thay thế cũng chẳng sao, muốn trêu đùa cũng không có gì quan trọng. Chấp tuốt.

-Tôi...

-Anh sao?

-Tôi muốn...

-Lại muốn gì đây?

-Đi ngủ.

-Ngủ thì ngủ, ai đánh thuê chi anh đâu.

Tôi đẩy hắn ra, cả hai đều nằm ngửa và nhìn lên trần nhà.

Ánh đèn tối thui, nhưng vẫn đủ để tôi nhìn thấy bản mặt hắn. Trông hắn có vẻ buồn, chắc do nhắc đến người yêu cũ đây mà. Không ngờ tên này yêu sớm thế, lại còn hứa hẹn sẽ lấy nhau, thiệt tình mà nói cô nàng tiểu thư kia đúng là ngu mới yêu hắn, nếu không yêu hắn thì chắc cũng không đến nỗi chết như thế. Yêu tên này đúng là nguy hiểm đây mình.

-Cô không để ý đến chuyện Mai An chứ?

-Để ý gì, đó là chuyện của anh, tôi không quan tâm, anh muốn yêu ai hay nhớ đến ai mặc anh.

-Cô nhìn vô mặt tôi chỉ thấy tiền thôi hả?

-Không thì thấy gì?

-Cô không thấy sao khi nghĩ tôi thích cô chỉ vì cô giống Mai An hả?

-Ai vừa nói thích tôi vì bị tôi hấp dẫn hả?

-Thì lúc đầu tôi chọn cô vì cô có gương mặt giống cô ấy.

-Lúc đầu là sao?

-Tức là bây giờ không phải thế.

-Không phải thế thì là gì?

-Sao cô luôn hỏi những câu vô nghĩa thế hả?

-Vô nghĩa thế anh có hiểu không?

-Hiểu.

-Hiểu mà là vô nghĩa hả?

-OK, tôi sai.

Lại im lặng một hồi.

-Hôm ở biệt thự của anh, đồ mà anh để trong tủ là của Mai An à?

-Người ta hơn tuổi cô đấy, sao cứ gọi tên thế hả?

Tức vì tôi thất lễ với người yêu cũ của anh hả?

-Còn anh thì sao?

-Người yêu tôi, tôi gọi tên là chuyện đương nhiên.

Khó chịu, tự nhiên khó chịu. Sao hắn có thể nói từ “người yêu tôi” một cách dễ dàng như thế với người mà hắn đang thích ở hiện tại chứ? Tôi đang khó chịu đấy, thì sao? >”

Lại nổi khùng trong khi không ai đã động chi đến. +__+

-Đó là đồ của cô ấy, nhưng cô ấy không bao giờ có cơ hội mặc chúng.

-Vì thế nên anh tức giận bắt tôi thay ra ngay khi tôi mặc chúng hả? Anh ko muốn người khác ngoài cô ấy ra mặc phải không?

Tôi có vẻ đang nổi cáu.

-Và ngay sau đó anh lại hôn tôi, nhưng thực chất là anh đang có ý muốn hôn cô Mai An đó của anh. Thật điên thế mà lúc đó tôi lại...

Thế mà lúc đó tôi lại...cũng...cuốn theo chiều gió. +__+

-Lại sao?

-Sao trăng gì? Tôi phải ngủ.

-Cô đang ghen.

-Bộ hết việc để làm sao đi ghen với người đã chết?

-Đi ngủ.

Hắn gắt, chắc không thích người khác nói đến chữ chết về cô gái đó.

Không gian yên lặng, ngày mai sẽ ra sao?

*

* *

18. Hết Chap 5.

Hắn không mặc áo, cuốn một mảnh khăn tắm lượn lờ trước mặt tôi. Sexy! Ko sợ tôi sẽ sàm sỡ anh hả?

Sáu múi, body chuẩn, mái tóc ướt thơm mùi dầu gội.

(* * *) Anh đang quyến rũ tôi đấy hả?

-Nhìn gì?

-Nhìn gì? Nhìn anh chứ sao?

-Bộ trông tôi cuốn hút lắm hả?

-Nói chung là được.

-Có muốn là của mình không hả?

Lại buồn nôn rồi?

Hắn tiến lại gần tôi. Mùi dầu gội, ackk, trúng tà rồi. +__+

Money and tease him.

Không có gì cả, chỉ là một body đẹp thôi mà, đâu phải chỉ có body của hắn mới đẹp. Đừng suy nghĩ linh tinh.

-Kiss me!

Chết rồi, cái giọng của hắn sao kêu gọi thế hả? Trúng tà, trúng tà rồi, không được, nhưng tôi lại không có kính chiếu yêu, cũng không có kiếm giết hồ ly, làm sao giờ?

-Hôn thì hôn.

Tôi đẩy hắn xuống giường.

Nooooo!!! Tôi đang bị hắn mê hoặc. Ứm ba la, thoát ra khỏi hắn, úm ba la...

-Tôi sẽ hôn cho tới khi anh kiệt sức luôn.

-OK, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm việc mình bị sao đó.

Tôi đang nằm trên body tuyệt đẹp của hắn. Điên rồi, điên rồi, cứu tôi với, tôi bị một tên con trai mê hoặc, hắn có một sức hấp dẫn ghê gớm. Lẽ ra tôi nên nghĩ tới việc tôi sẽ bị hắn mê hoặc bằng cách này chứ.

Tôi vừa định tấn công thì hắn cản tôi lại. May quá!

-Cô có thật lòng không?

-Không.

Vậy thì tôi sẽ không để cô hôn tôi đâu.

-Không thì cũng chẳng sao, chỉ cần cô chủ động là được.

Anh điên à, anh phải nói là “Vậy thì tôi sẽ ko để cô hôn tôi đâu” chứ? Anh có vấn đề à, chính anh mê hoặc tôi xong bây giờ lại còn định hại cả đời con gái của tôi hả?

-Tôi chưa làm được.

Và tôi đứng dậy, đứng rồi, cứ thế phát huy.

Ở cạnh tên này sao bây giờ thấy nguy hiểm thế nhỉ?

-Tôi đi tắm, có đồ cho tôi không?

-Không.

-Thế tôi lấy gì thay đồ, biết tôi đến đây anh phải cho người chuẩn bị chứ.

-Sang phòng chị tôi mà hỏi đồ.

-Sao tôi có thể tự đi chứ?

-Sao không?

-Bộ anh không biết thế nào là ngượng hả?

-Tôi cứ nghĩ da mặt cô dày lắm, thế té ra cũng chỉ dày hơn tôi chút hả?

- >”

-Thôi được rồi, ở yên đây, tôi sang lấy đồ cho cô.

Và hần bỏ đi.

Ở yên đây? Anh đang thách thức sự tò mò của tôi đấy à? Bộ anh không biết là với một kẻ da mặt dày hơn cả mặt anh thì khi anh nói ở yên đây thì tôi sẽ không bao giờ thôi táy máy hả?

Rút kinh nghiệm lần trước, tôi không dám táy máy đến cái tủ đồ của hần nữa nữa đâu lại tìm thấy mấy bộ váy của người chết rồi khiến hần bị ma nhập. Lần này tôi chỉ lục tìm coi ở đây có ảnh...của tôi không.

Trong ngăn kéo. Quả nhiên có giấu ảnh của tôi thiệt. Sao hần ta lại giữ ảnh tôi trong phòng nhỉ? Và tại sao lại đem giấu nhem nó trong ngăn kéo như thể muốn quên tôi vậy hả?

Cửa mở.

-Tôi đã nói cô ở yên đấy cơ mà, sao cứ tự tiện lục đồ của tôi thế hả?

-Thấy tò mò lắm.

-Tò mò cái gì chứ?

-Sao anh lại giấu ảnh tôi trong ngăn kéo, nhà riêng của anh cũng có?

-Hôm đó không nghe rõ à? Đó không phải là cô.

Đúng là kiểu cứng đầu hạng nặng, nói thế thì tôi tin hả? Có ai ngu để tin hần nói khôngggggg? Không.

Hần lẳng đống đồ lên giường và đi đến chỗ tôi, giựt lấy tấm ảnh và nhét vô trở lại ngăn kéo.

-Người yêu cũ của tôi.

^o^ Anh ấy à? Có người yêu cũ sao? Là tôi? Thật nực cười.

Nhưng một năm trước tại thư viện hần có nói “xin lỗi cưng nhé, người yêu anh đến rồi”. Không lẽ hần thích tôi từ một năm trước thật và từ đó đã coi tôi là người yêu. Mà có gì đâu chứ, một người lúc nào cũng nói “tôi thích cô” một cách vô tư như thế lại không dám thú nhận là giữ ảnh tôi suốt một năm qua.

-Tôi đi ngủ đây, cô tắm xong rồi cũng ngủ đi.

Không ngủ bộ tôi ngồi nhìn anh chắc?

Tắm ở nhà hần thích thật, một cái bồn tắm bụi ời là bụi, trong phòng tắm còn có cả TV, tối rồi nên tôi không muốn mở. Tóm lại là làm con dâu của nhà hần chỉ có lợi chứ không có hại.

Tắm xong tôi lên giường và ngủ. Hần nằm quay lưng với tôi.

Lần trước ngủ cùng với hần tôi không nhớ gì cả vì say rượu, thế nên lần này thấy căng thẳng sao ấy. Thật vớ vẩn. Có gì đâu chứ. Xiiiiiii!

Nhìn thấy cái lưng của hần tự nhiên muốn ôm lấy quá.

Ôm thôi, có gì đâu, thật vớ vẩn. Xiiiiiii!

Ôm thì ôm, có ai nói gì đâu. Thật vớ vẩn. Xiiiiiii!

Được sự cho phép của bản thân và tác giả tôi đã vòng tay ôm lấy hần.

Tôi điên rồi, tác giả cũng điên rồi.

Chị ta bị điên rồi. =(

Bỗng hần nắm lấy bàn tay tôi. Chưa ngủ, đúng là tên cáo già.

-Làm gì thế hả?

-Tôi không ngủ được nếu không có gối ôm.

-TÔI LÀ GỐI ÔM CỦA CÔ HẢ? >”

-Ôm chút thôi, làm gì đâu như mất trinh vậy hả?

Hần đưa tay tôi đi đâu đó trên người hần. Đi đâu thế?

Thình thịch thình thịch...

Nhịp tim của tôi?

No, của hần.

Bàn tay tôi đang cảm nhận thấy nhịp đập như điên của tim hần. Sao tim hần đập nhanh thế nhỉ?

-Thấy chưa hả?

-Thấy gì?

-Không thấy tim tôi đang đập rất nhanh à?

-Tôi không có thấy.

-Chẳng lẽ phải để tôi dùng đến từ “cảm nhận”?

-Nói thế có phải dễ nghe không.

-Thế tôi phải nói là “cô có cảm nhận thấy tim tôi đang đập rất nhanh” không hả?

Đúng là muốn ỏi thật.

-Tim đập nhanh thì sao?

-Đừng để tôi mất kiểm chế.

-Nhưng tôi chỉ cần gối ôm thôi.

-Còn tôi thì cần có được cô.

-OK, thôi vậy.

Những câu phát ngôn từ miệng hắn không làm tôi buồn nôn thì lại phát ói. Không biết phải tu luyện bao lâu để có được những câu gây shock đồng bào như vậy.

Mà có được tôi để làm gì, tôi khiến anh thấy thú vị đến vậy hả? Anh thích tôi thật sao? Thật vớ vẩn. Xìiiii!

Tôi quay lưng lại với hắn và bắt đầu đi vào giấc mộng ngàn thu một tối.

Thực sự là lúc này không có cảm giác gì.

.....

Bật mình tỉnh giấc.

Một cơn ác mộng.

Thực chất là một giấc mơ mà hắn nói rằng hắn không hề có gì với tôi cả, từ đầu đến cuối chỉ là giỡn chơi. Đó mà là ác mộng hả? Lại điên rồi. Thật vớ vẩn.

Không thấy hắn đâu. Đi đâu ta? Chắc WC.

Nằm xuống ngủ tiếp.

Không nghe thấy động tĩnh gì.

Tôi quyết định mò dậy vô WC nhưng không có thấy hắn. Tò mò quá nhỉ?

Biết là rất không hay khi đêm tối còn mần mò ra khỏi phòng nhưng tôi lại vẫn cứ mò ra ngoài coi thế nào. Dù nào tôi cũng chưa nhìn kĩ nhà hắn thế nào.

Thật là một lí do vớ vẩn, ai đời đi xem xét nhà hắn vào giữa đêm thế chứ, muốn đi tìm hắn thì nói luôn ra.

Thì tôi đi tìm hắn thật đấy, bộ không được hả? Tôi không quen ngủ một mình thôi, cũng giống như sẽ không ngủ được nếu không có gối ôm vậy.

Lại xạo rồi, thế sao lúc trước hắn không cho ôm nữa vẫn cứ ngủ ngon lành?

Nhưng vẫn gặp ác mộng không ngủ nổi còn gì.

Càng nói càng nực cười, mơ thấy hắn nói không thật lòng với mình là ác mộng hả?

Nè, là tôi sao cứ vắn vẹo tôi hoài thế hả?

Chỉ muốn nhắc nhở cô vì mục đích của việc cô đang làm. Money and tease him.

Biết rồi. Không ngờ cũng có ngày cái linh hồn trong mình nó trỗi dậy lên án mình. Như film vậy.

Ấy thế mà tôi vẫn lần mò đi tìm hắn trong đêm. +_+

-Chị chưa ngủ hả?

Tiếng của hắn. Nói với chị hắn à?

Đứng ở lan can của bậc thang, tôi nhìn xuống chỗ hắn ở phòng khách. Có ánh đèn mờ hắt lên gương mặt của hắn không cười mà đầy vẻ trầm tư giống như vẻ mặt của chị hắn lúc này.

-Em hiểu ý của mẹ chứ?

-Không phải vì quá khứ.

Quá khứ, ý mẹ? “Đừng vì không thoát khỏi quá khứ mà làm thế”. Là câu này hả?

-Đó là Bảo An không phải Mai An.

-Em biết.

-Biết thì đừng biến mình thành thằng ngốc thế.

-Em quên Mai An rồi, người em yêu bây giờ là Bảo An.

-Em là Trương Hoàng Nam, không phải là ai khác, Trương Hoàng Nam thì không bao giờ dễ dàng quên một cô gái để yêu thật lòng một cô gái khác. Có rất nhiều những cô gái để em đùa giỡn, em hãy tránh xa cô gái này ra, khuôn mặt có thể giống nhau nhưng trái tim thì không đâu.

-Em...

-Nếu em muốn lấy cô ấy để thay thế thì em sẽ càng không thể thoát ra nổi quá khứ. Vì thế cách tốt nhất là em hãy quên hết tất cả mọi thứ đã qua và để cô gái kia biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời em.

-Chị sẽ làm gì?

-Tất nhiên là không giết cô ấy rồi, chị...

Ackk! Họ muốn giết tôi!!!

Thế là tôi chạy vội vô phòng. Nhưng chính lúc đó tôi lại nhớ đến một câu thành ngữ. Chân nam đá chân xiêu. ++

-Ai đấy?

Tiếng chị hân vang lên đầy kinh hãi. Chết rồi, chị hân sẽ giết tôi mất.

-Là Bảo An.

Có tiếng bước lên cầu thang.

Tôi thì vẫn nằm úp bất động, toàn thân cứng đờ, muốn tẩu thoát cũng không có được. Help me! I want not to die.

-Chị hãy đi ngủ đi.

Và sau đó một bàn tay nâng tôi lên. Hân đang bế tôi vô phòng.

Tên khốn này, anh và chị anh tính giết tôi hả? Cái gia đình kinh tởm nhà anh, thật đáng nguyên rủa, tôi hận mình đã không rút hết luôn một tỷ để đưa ẹ tôi, tôi hận mình đã không tậu luôn một con xe xịn để đi lại với nhỏ Bảo Chi, tôi hận mình đã ngu xuẩn trả lại hết số thẻ cho anh, tôi hận mình lúc trước...đã suýt trúng bẫy của anh. Tôi hận mình, tôi hận...T_____T

Hân đặt tôi nằm xuống giường. Tôi không nói gì nữa mà ngủ luôn.

Hân cũng không nói gì.

Không khí thật yên lặng.

Tôi chợt nhớ đến những lời hân và chị hân nói với nhau về một người tên Mai An và cái quá khứ chết tiệt gì đó của hân có lời tôi vô trổng.

Mai An là ai, khuôn mặt giống nhau nhưng trái tim thì không, thay thế, người chết, phản ứng của hân lúc tôi mặc bộ đồ ở biệt thự của hân, phản ứng của những người trong gia đình hân khi thấy tôi, phản ứng của hân khi thấy tôi một năm trước, bức ảnh hân cất giữ, người yêu cũ...

Đó chính là Mai An và tôi chỉ giống cô ấy mà thôi, cũng như hân chọn tôi để thay thế cho người yêu cũ của hân đó. Thật thú vị, tôi chính xác là một con tốt của trò chơi này thật.

Hân vòng tay ôm trọn cả người tôi vào lòng hân. Làm gì thế hả?

-Nghe thấy hết rồi hả?

-Nghe gì?

-Về Mai An.

-Mai An nào?

-Người yêu cũ của tôi.

Im lặng một hồi lâu cuối cùng hắn cũng phun ra câu đó.

-Người yêu cũ của anh liên quan gì đến tôi?

-Đúng là ngu mà.

-Cái gì? >”

Tôi thui vô bụng hắn, tên này được lắm đang lúc này mà còn chọc giận tôi.

-Anh mắng tôi câu đó bao nhiêu lần rồi hả? Đồ khốn, bất lịch sự.

-Ai mắng cô?

-Không mắng tôi anh mắng ma chắc.

-Tôi nói tôi ngu mới đi thích một bà chằn như cô, chị tôi nói đúng thật khuôn mặt thì có thể giống nhưng trái tim thì không.

“Em quên Mai An rồi, người em yêu bây giờ là Bảo An.”

Nói với chị gái thì là yêu tôi, nói với tôi thì chỉ ở mức thích, tại sao cái câu quan trọng đó cứ đến được với tôi lại bị tụt đi một mức thế chứ?

-Sao không nói yêu tôi lại chỉ nói thích hả?

-Tôi chưa thể nói yêu cô được.

-Tại sao?

-Để bảo vệ cô thôi.

-Thế nói yêu thì tôi sẽ chết hả?

-Đúng thế. Tôi không muốn cô cũng chết như Mai An.

Không nói gì. Cô gái đó chết thật rồi sao? Không lẽ vì yêu hắn mà chết?

Ồi không, thế thì tôi càng có thêm lí do để không thể yêu hắn.

-Mai An là một tiểu thư...

-Một tiểu thư giàu có, tôi biết mình nghèo hèn rồi không cần hạ thấp tôi thêm.

-Im lặng đi.

-Mắc mớ chi tôi phải im lặng.

-Vậy thì yên lặng nghe tôi nói dùm đi.

OK. Nói thế có phải dễ nghe không?

-Mà nè, bỏ tay ra khỏi người tôi đi, tôi không phải gối ôm của anh.

Hắn không có phản ứng gì vẫn nói tiếp. Thôi kệ vậy.

-Mai An là một tiểu thư hiền thực đáng yêu...

-Còn tôi là một cô gái thô lỗ đáng ghét.

-Có ai nói chi đâu, sao cô cứ tự nhận thế hả?

-OK, nói tiếp đi.

-Cô ấy hơn tôi ba tuổi, là bạn của chị tôi.

Biết ngay mà, một năm trước cái người là người yêu mà hắn nói đến không phải là tôi mà là cái cô Mai An gì đó. Lúc đó đã tính chơi tôi rồi.

-Nhà cô ấy làm ăn lành mạnh bằng chính sức lực của mình nên không đồng ý cho cô ấy qua lại với gia đình tôi – chỉ giàu có bằng làm ăn phi pháp và hại người. Cô ấy đã nói sẽ đợi đến khi tôi đủ tuổi rồi chúng tôi sẽ kết hôn...

-Thôi được rồi, tôi không muốn nghe về chuyện tình của hai người.

-Nhưng rồi cô ấy...

-Anh không nghe tôi nói à?

-Đã chết...

Nín bắt.

Cái giọng của hắn khi nhắc đến cô gái đó thật khiến tôi thấy khó chịu, dù tôi có không thích hắn đi chăng nữa thì hắn cũng đừng có cái kiểu kể về người yêu cũ với tôi bằng cái giọng điệu đó. >_

-Tại sao cô ấy lại chết?

-Tai nạn.

Hơ...cái tên này...tai nạn thì có liên quan gì đến việc gia đình cô ấy phản đối, tưởng cô ấy chết vì bị giết hay sao đó, đúng là...lại tục thêm câu nữa...chó.

-Cô ấy bỏ trốn khỏi nhà để đến biệt thự của tôi nhưng cuối cùng cô ấy lại bị tai nạn.

-Cảm giác lúc đó thế nào?

-Cô muốn ăn đám hả?

Ôi trời, còn tính dùng bạo lực với tôi.

-Cô ấy và cô có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, vì thế tôi thích cô không phải vì cô giống cô ấy mà vì con người cô đã hấp dẫn tôi.

Anh không thể nói câu nào mà không khiến tôi buồn nôn được hả?

-Mà...cô không phải lại tức khi nghĩ cô chỉ là thay thế chứ?

-Tức gì chứ?

Mục đích của tôi là money and teasae hắn, không bao giờ tôi cho phép mình tức vì mấy lời và những việc của hắn nữa. Hắn thích tôi vì tôi giống người yêu cũ của hắn cũng được, thích tôi vì muốn dùng tôi để thay thế cũng chẳng sao, muốn trêu đùa cũng không có gì quan trọng. Chấp tuốt.

-Tôi...

-Anh sao?

-Tôi muốn...

-Lại muốn gì đây?

-Đi ngủ.

-Ngủ thì ngủ, ai đánh thuê chi anh đâu.

Tôi đẩy hắn ra, cả hai đều nằm ngửa và nhìn lên trần nhà.

Ánh đèn tối thui, nhưng vẫn đủ để tôi nhìn thấy bản mặt hắn. Trông hắn có vẻ buồn, chắc do nhắc đến người yêu cũ đây mà. Không ngờ tên này yêu sớm thế, lại còn hứa hẹn sẽ lấy nhau, thiệt tình mà nói cô nàng tiểu thư kia đúng là ngu mới yêu hắn, nếu không yêu hắn thì chắc cũng không đến nỗi chết như thế. Yêu tên này đúng là nguy hiểm đây mình.

-Cô không để ý đến chuyện Mai An chứ?

-Để ý gì, đó là chuyện của anh, tôi không quan tâm, anh muốn yêu ai hay nhớ đến ai mặc anh.

-Cô nhìn vô mặt tôi chỉ thấy tiền thôi hả?

-Không thì thấy gì?

-Cô không thấy sao khi nghĩ tôi thích cô chỉ vì cô giống Mai An hả?

-Ai vừa nói thích tôi vì bị tôi hấp dẫn hả?

-Thì lúc đầu tôi chọn cô vì cô có gương mặt giống cô ấy.

-Lúc đầu là sao?

-Tức là bây giờ không phải thế.

-Không phải thế thì là gì?

-Sao cô luôn hỏi những câu vô nghĩa thế hả?

-Vô nghĩa thế anh có hiểu không?

-Hiểu.

-Hiểu mà là vô nghĩa hả?

-OK, tôi sai.

Lại im lặng một hồi.

-Hôm ở biệt thự của anh, đồ mà anh để trong tủ là của Mai An à?

-Người ta hơn tuổi cô đấy, sao cứ gọi tên thế hả?

Tức vì tôi thất lễ với người yêu cũ của anh hả?

-Còn anh thì sao?

-Người yêu tôi, tôi gọi tên là chuyện đương nhiên.

Khó chịu, tự nhiên khó chịu. Sao hắn có thể nói từ “người yêu tôi” một cách dễ dàng như thế với người mà hắn đang thích ở hiện tại chứ? Tôi đang khó chịu đấy, thì sao? >”

Lại nổi khùng trong khi không ai đã động chi đến. ++

-Đó là đồ của cô ấy, nhưng cô ấy không bao giờ có cơ hội mặc chúng.

-Vì thế nên anh tức giận bắt tôi thay ra ngay khi tôi mặc chúng hả? Anh ko muốn người khác ngoài cô ấy ra mặc phải không?

Tôi có vẻ đang nổi cáu.

-Và ngay sau đó anh lại hôn tôi, nhưng thực chất là anh đang có ý muốn hôn cô Mai An đó của anh. Thật điên thế mà lúc đó tôi lại...

Thế mà lúc đó tôi lại...cũng...cuốn theo chiều gió. ++

-Lại sao?

-Sao trắng gì? Tôi phải ngủ.

-Cô đang ghen.

-Bộ hết việc để làm sao đi ghen với người đã chết?

-Đi ngủ.

Hắn gắt, chắc không thích người khác nói đến chữ chết về cô gái đó.

Không gian yên lặng, ngày mai sẽ ra sao?

*

* *

19. Chap 6.1

6. Tôi thích cô, hãy làm nguoi “yêu” tôi.

Trường học.

Đúng rồi, tôi vẫn còn là sinh viên, mới có năm hai thôi, vì mấy việc của hấn mà tôi suýt quên mình là sinh viên. Đầu tiên thì làm bạn gái, rồi sau đó lại làm vợ, không biết còn làm gì nữa đây? Không lẽ “hãy làm mẹ của các con tôi”? Ackk, như thế là phản Cách mạng.

-Tối qua lại qua đêm với hấn hả? Có việc gì không?

-Lần đầu không sao, nghĩ sao mà lần hai tao bị hại?

-Dạo này mày vô tư thiệt, hấn kích thích mày nhiều quá.

Đúng là kích thích rất kinh khủng, trong mọi trường hợp hấn đều bơm thuốc kích vô người tôi, vô đầu óc tôi, giờ đây tôi có thể tự hào nói rằng tôi là một con bé đầu óc bần thủ, tại sao, vì tôi là bồ của hấn – Trương Hoàng Nam.

-Tao có bí mật này muốn nói với mày nhưng...

-Bí mật?

-Ừ, nhưng mà có lẽ nên để mày bất ngờ.

-Con nhỏ này, tính chơi trò mèo vờn chuột hả? Có gì thì nói luôn đi.

-Thôi vậy.

- >”

Tôi ghét nhất cái kiểu khơi gợi sự tò mò rồi sau đó đập lụi tất cả sự hi vọng đang cháy xém trong lòng. Thật là...tục thêm một câu nữa...chó.

-Hình như sau vụ đó mày với hấn đã hoà bình trở lại.

-Vụ nào?

-Vụ sinh nhật đó.

-Nhắc vụ sinh nhật mới nhớ tao chưa tính tội mày thông đồng với hấn đầu nhé.

-Mày chẳng vui quá còn gì.

-Điên gì mà vui?

-Nhận một món quà mà mày luôn mơ ước.

Lại nhắc tới quà mới nhớ, ở nhà vẫn còn bức tranh bị chẳng tôi và hấn nắm tay nhau trên tường. Chắc sẽ không bao giờ bị mờ mất. Ôi tình yêu vĩnh hằng không bao giờ thôi bất diệt...TẠI SAO LẠI LÀ TÔI VỚI HẤN???

-Dạo này mày ăn mặc đẹp thế?

-Sao hỏi thế?

-Không thấy lố như mấy lần trước.

-Hấn dám bắt tao mặc mấy thứ đó.

-Kể ra hấn cũng sợ vợ đấy.

-Gi?

-Bây giờ thấy mày rất hợp với hấn.

-Đến mày còn bị hấn lừa hả?

-Thấy hấn hôm ấy...

-Mày không nhớ là hấn ta có rất nhiều thủ đoạn với bọn con gái à, với con nào hấn chẳng ngọt ngào như thế, một kẻ như mày còn bị hấn lừa thì có lẽ tao càng nên đề phòng về hấn hơn. Mà không phải là mày bị hấn mua chuộc gì rồi đấy chứ?

-Bây nào, tao là ai mà dễ bị mua chuộc chứ?

-Mày nên nhớ tao với hấn không có gì cả, hấn không thật lòng với tao, tao cũng không ưa gì hấn, với tao chỉ có tiền và lừa tình hấn mà thôi.

-Không chỉ cần tiền mà còn muốn lừa
tình tôi nữa à?

Giật mình.

Hấn ở đâu chui ra thế, và bạn tôi thì chui vô đâu rồi?

Con nhỏ này...lại thông đồng với hấn. >__

-Đến đây chỉ?

-Tôi và cô học cùng lớp toán mà.

Ừ nhỉ, tôi không nhớ.

-Bộ hết chỗ để ngồi rồi hả? Chỗ đó là của bạn tôi.

-Ngồi cạnh vợ chưa cưới vẫn tốt hơn chứ, bộ cô không thích ngồi cạnh tôi hả?

Có vẻ như hấn rất thích thú với ba từ “vợ chưa cưới”.

-Ngồi với anh thật quá đổi...

-Quá đổi gì? – Hấn có vẻ thích thú.

-Quá đổi...vô vị.

Tịt ngòi nụ cười húng chí trên môi hấn. Nhìn hay hay. ^-^

-Cô muốn có vị chứ gì?

-Muốn, thì anh định làm gì?

-Theo cô cách nhanh và hiệu quả nhất để có vị là gì?

-Hôn.

-Vô tư nhỉ?

-Thôi khỏi đi, nụ hôn của anh ấy à? Nhặt toẹt.

-Gi? Cô hôn bao giờ mà biết. Cái hôm ở trại trẻ của cô là tôi chưa kịp hôn, nếu mà lúc đó cô để yên tôi hôn cho xong thì cô sẽ shock luôn.

Tôi biết, shock lắm, không biết anh học đâu ra cái kiểu hôn như muốn chứng luôn cả người ta như thế, làm tôi không thể đẩy ra nổi (hôm ở biệt thự). Hôm đó anh mà hôn tôi ở trại trẻ trong khi tụi nhỏ đang nhìn trộm như thế thì tụi nó sẽ xỉu luôn quá.

-Tôi đã được lĩnh giáo nụ hôn kinh khủng của anh rồi, thực sự là rất vô vị.

-Bao giờ nhỉ?

-Thôi cho qua.

-Còn muốn có vị nữa không?

-Được thôi, nhưng tôi chỉ sợ ở đây đông người...

-Cô ngượng đấy à?

-Tôi chưa nói xong, tôi chỉ sợ ở đây đông người sẽ làm anh bẽ mặt vì không dám hôn một cô gái trong khi tất cả đều biết anh là ai.

-Tôi thì lo cho cô hơn đấy.

-Sao?

-Mọi người lại nghĩ cô phải có gì đó tệ hại đến mức để một người như tôi còn không thèm hôn.

-Anh đang nghĩ mình là trai bao hả?

-Gì?

-Một người như anh còn không thèm hôn nghĩa là anh là người mà ai cũng có thể hôn được, không trai bao thì là gì?

-Cô được lắm.

Cuộc đối thoại giữa tôi và hấn luôn là bắt đầu với tranh cãi và kết thúc bằng cãi lộn. Rất thú vị.

Sau đó tôi và hấn im lặng ngồi học, ngoan đấy. Nói thế thôi chứ thực ra hấn nằm ra bàn suốt từ đầu đến cuối, không ngủ mà nhìn tôi. Bộ tôi xinh đẹp và hấp dẫn đến thế sao? Tôi biết bản thân mình thế nào mà.
^ ^

-Đi ăn.

-Đi đâu, ăn ở canteen là được rồi.

-Tôi là ai mà phải đến ăn ở canteen hả?

-Thế cái người hôm nào tay bê khay cơm xuất hiện ở canteen là ai nhỉ?

-Hôm đó chỉ là...

-Thôi tôi không cần biết, anh thích thì đi ăn một mình.

-Một mình gì mà một mình, có vợ mà lại đi một mình hả?

-Vợ, đâu?

-Không nói nhiều, cô mà không đi tôi cưỡng ép thì đừng trách.

Đi thì đi sợ gì, tôi chỉ là không muốn đấu với anh thôi.

Thực ra suy nghĩ của cô ấy lúc này là... không đánh lại được Hoàng Nam và bọn vệ sĩ bám đuôi kia nên mới đành phải làm theo, vả lại đi ăn đồ ngon mà không mất tiền thì còn gì bằng. Vừa hèn vừa tham.

Dám nói tôi thế.

-Nó nói đúng rồi còn gì.

-Cả anh nữa. Thế còn Bảo Chi?

-Cô ta thì sao? Tất nhiên là về 1 mình.

-Không cho nó đi cùng được hả?

-Nghĩ sao mà dẫn vợ đi ăn lại dẫn theo người ngoài?

-Người ngoài gì chứ, nó giống em gái tôi vậy, em vợ mà anh cho là người ngoài hả?

-Chính cô tự nói cô ta là em vợ đây nhé, tức là cô là vợ tôi.

Cái điệu cười man rợ rợn tóc gáy của hắn thật đáng ghét. Mà tự nhiên tôi điên sao, em vợ? Tự thấy buồn nôn với câu nói của mình.

-Đi ăn ở đâu?

-Nhà hàng...

-Không phải là TQ.

-Sao?

-Tôi ghét nhà hàng TQ.

-Vẫn còn nhớ vụ đó hả?

-Vụ gì? Ai biết. Tôi không thích đồ ăn TQ thôi.

-Vậy thì nhà hàng Island.

-Tùy anh thôi.

-Nghe nói chủ nhà hàng đó là một cô gái rất xinh đẹp, vừa là bác sĩ vừa là đầu bếp, nhưng rất tiếc lại có bạn trai rồi, nếu là tôi gặp cô ấy sớm hơn thì...

-Anh ko thể gặp cô ấy sớm hơn được.

-Why?

-Anh còn có Mai An nữa.

Hắn không nói gì nữa. Tôi vừa chọc vô

nổi đau của hắn. ^o^

Kể ra cũng hơi tệ, tôi và cô Mai An đó có ân oán gì đâu, tôi cũng không nên khai quật cô ấy lên như thế. Thất lễ, thật thất lễ rồi, xin các hạ ở dưới suối vàng có nghe được những lời này thì hiểu cho tại hạ, chỉ là tại sao các hạ lại ngốc nghếch thề non hẹn biển với tên này làm gì để mà chuốc họa vô thân. A men, mong Chúa hãy soi sáng cho những bước đường tiếp theo của các hạ.

Món ăn ở nhà hàng này có vẻ hấp dẫn, chắc là cũng hấp dẫn giống như cô chủ của nó vậy.

-Đồ ăn này do ai nấu vậy?

Hắn hỏi anh phục vụ. Hỏi chi?

-Là do đích thân cô chủ nấu ạ.

-Thế à, vậy thì nhất định phải ăn hết mới được tuy không giống với tác phong của công tử nhà giàu lắm. Mà nè, cho tôi gửi lời hỏi thăm tới cô chủ xinh đẹp của mấy người nhé.

-Vâng, cảm ơn quý khách.

Anh phục vụ đi khuất, tôi hỏi hắn.

-Anh có quan hệ gì với cô gái đó mà gửi lời hỏi thăm?

-Đồng nghiệp với nhau hỏi thăm thế thôi.

-Đồng nghiệp gì? Bộ cô ấy cũng là dân xã hội đen hả? Không phải bên dưới này cũng có casino đấy chứ?

Tôi dùng gót giày gõ xuống sàn. Thoải mái đi, giày đế đỏ là loại cực xịn, gót của nó phải nói là số 1.

Có hơi quá không vậy?

Có cảm giác như cả tá ánh mắt đang dồn về phía mình.

Tôi quay sang nhìn mọi người, nhìn tôi chi? Bộ chưa thấy người đẹp không vì lựa bao giờ hả?

-Họ nhìn tôi chi vậy? – Tôi khẽ thì thầm.

-Vì cô gây mất trật tự nơi công cộng, đừng có gõ chiếc giày của cô xuống sàn đi.

-Thế hả? Mà tôi và anh đang nói chuyện gì nhỉ? Ah, xã hội đen.

-Xã hội đen cái đầu cô, bác sĩ đầu bếp lấy đầu ra xã hội đen.

-Thế đồng nghiệp chi?

-Cùng là nhân vật cho truyện của D.K.

-Ôi trời, anh đang quảng bá hộ tác giả đấy hả?

-Có mất gì đâu, sao không?

-Vớ vẩn, ăn đi.

Ăn xong, hắn đưa tôi về nhà.

-Lát gặp lại.

Và không để tôi kịp hỏi gì thêm hắn đã phóng xe đi mất tiêu luôn.

Lát gặp lại, lại tính đưa tôi đi đâu hả? Mà dạo này không thấy hắn nhắc chi đến khoá học làm vợ nữa.

Ôi zào, mặc xác hắn.

Tôi đến phòng của mình đã thấy nhỏ Bảo Chi đứng chống trờ ở đó nhìn tôi, chống tay hai bên, bên cạnh thì là vali...của tôi.

-Mày làm chi vậy, tính đuổi tao đi hả?

-Đúng thế, mày hãy đi đi, trong này tao đã dọn sẵn đồ đạc đầy đủ của mày không thiếu gì cả.

-Mày sao thế? Mày đuổi tao đi đâu giờ?

-Tao không cần biết.

-NÈ, THÔI ĐI, MÀY ĐANG ÂM MƯU CÁI GÌ HẢ?

-Không cần quát lớn thế đâu.

-Mày muốn chết sao moi chuyện nhà cửa ra nói với tao hả? Mày có tin tao bỏ mày đi với hắn thiệt không hả?

-Yes, tao đang đợi câu này, mày hãy đến villa của hắn đi.

-Cái gì???

-Hắn rất muốn mày đến ở cùng hắn, hắn đã van xin nài nỉ tao thuyết phục mày hoặc là làm gì mày với bất kì biện pháp nào để mày chuyển đến villa của hắn.

Van xin nài nỉ? Mày nghĩ tao sẽ tin những gì mày nói đó sao? Có mà hắn dọa mày nếu không ép được tao đến đó thì sẽ cho người trừ mày suốt đời, và mày thì nhát gan hèn mọn đã tuân theo thì có. Nghĩ tao là ai mà không biết bản mặt mày hả? Đúng là đồ bán bạn cầu vinh.

-Hắn đã ày cái gì? Thẻ Bạch Kim hả?

-Mày nghĩ tao là ai mà lại để mấy cái thẻ Bạch Kim của hắn mê hoặc hả? Chỉ có thẻ tín dụng thông thường thôi. ^_^

#_#+_+=_=-_*_*

Câu đầu rõ hùng hồn, câu thứ hai đầy vẻ ngây thơ, còn nụ cười thì đầy thuần khiết.

Không biết ngày xưa tao nghĩ gì mà lại chọn một con như mày làm bạn chứ?

-Không được, tao lỡ lòng nào bỏ mày ở lại nơi tồi tàn này để đến sống ở một villa rộng lớn chứ. Bạn bè ai lại bán – bạn – cầu – vinh như thế?

-Nè, ăn nói cho hẳn hoi, nhà trọ này của tôi tồi tàn thế sao còn đến trọ chi hả?

Ackk! Giọng bác chủ trọ. Tôi vội quay sang bối rối.

-Cháu nào dám ạ, chỉ là con nhỏ này nó tính đuổi cháu đi, cháu chỉ lấy hình ảnh so sánh giữa nhà trọ của bác với villa mà cháu bị đuổi đến ở để con nhỏ nó nhận ra...

-Thôi đi, nói thế mà nghe được à, mấy cô cậu sinh viên dạo này là rất hay kiếm chuyện chọc người khác.

Bác chủ trọ dắt xe đi, tôi liền quay sang nhỏ Bảo Chi.

-Tại mày cả. Thôi tránh ra cho tao vô.

Con nhỏ liền xách vali đặt xuống cạnh tôi.

-Chỗ mày ở bây giờ không phải ở nơi tồi tàn này...

-Lại thế.

Lại giọng bác chủ trọ. ^o^ Lần này đến lượt nhỏ Bảo Chi biện minh.

-Cháu xin lỗi ạ.

Biện minh mà thế hả?

-Tao cứ ở đây. Tại sao mày lại đưa tao vô miệng cọp thế hả?

-Bây giờ tao ủng hộ việc mày đến với hắn.

-Không phải lúc trước mày lăng mạ hắn kinh lắm mà, lại còn kêu tao đừng có ngu đi thích hắn nữa, sao bây giờ vì mấy cái thẻ quay lưng nhanh thế?

-Không phải vì mấy cái thẻ, vì...mà thôi mày đi đi, rồi sẽ có ngày mày cảm ơn tao vì đã làm thế này.

-Tao không điên.

-Dù thế nào cuối cùng mày và hắn cũng sẽ là một đôi thôi, vì thế sớm hay muộn thì mày cũng sẽ sống chung với hắn.

-Mày ghét mấy việc sống chung sống thử lắm mà.

-Với mày thì khác.

-Tao thì sao? Bộ tao không phải người hả? Mày muốn tao bị hắn thật hả?

-Thế mày không thích hắn hả?

-Vớ vẩn, tao mệt lắm, tao phải nghỉ ngơi.

-Về nhà mà nghỉ ngơi với hắn.

-Ồ cái con nhỏ này...

-Có sao đâu, bộ mày không dám hả?

-Được rồi, tao mà có mệnh hệ nào thì mày sẽ biết tay tao.

Tôi xách vali và mắng nó. Mặt nó cứ trơ ra nhìn tôi.

-Tao sẽ méc mẹ mày ép tao đến sống chung với một đứa con trai.

-Bye, chúc hạnh phúc nhé.

>"< hắn=" được=" lắm,=" mua=" chuộc=" cả=" bạn=" tôi,=" đây=" chính=" là=" lí=" do=" hỏi=" số=" của=" nó=" đây=" mà.= " lát=" gặp=" lại,=" là=" thế=" này=" ">

Vừa ra đến ngõ thì hắn đã đến, đúng lúc quá hen.

-Hey cưng, bị đuổi ra khỏi nhà hả? Về nhà anh chịu không?

-Anh thích sống chung với tôi đến vậy

à? Phải lúc nào cũng nhìn thấy tôi anh mới thấy yên lòng hả?

-Đúng thế, không gặp cưng dù chỉ là một phút giây cũng thấy khó chịu.

-Cảm động quá, NAM NAM à, anh yêu em nhiều thế sao?

Tôi cố nói lớn hai tiếng Nam Nam cho tất cả những người gần đây và những người đi đường nghe thấy. Quả nhiên nó rất có tác dụng.

-Nè, cô thích chết hả? – Hấn thì thầm về bối rối.

-NAM NAM, anh đừng có mắc cỡ mà, nhìn đáng yêu chưa kìa.

Bộ dạng hấn lúc này thực sự thảm hại. ^o^ Muốn đấu với tôi ư, về nhà với mẹ đi cưng.

Trên đường đi, hấn vẫn còn bực bội.

-Thấy thích thú lắm sao khi gọi thế hả?

-Thì chính anh kêu tôi gọi anh thế mà, nghe cũng ngọt ngào lắm chứ bộ.

-Anh chỉ muốn cưng gọi anh như thế khi có hai chúng ta thôi.

Oẹ...

-Em không thích, em muốn mọi người đều biết anh là Nam Nam cơ.

-Cái giọng rất khêu gợi, nếu là câu “Nam Nam ơi, hôn em đi” thì hay hơn đấy.

Không những không nổi cáu mà còn biết chuyển chủ đề rất khéo léo, nội công khá thâm hậu, công lực cũng khá dồi dào, nên đề phòng.

Phản công lại chút nào.

-Nam Nam ơi, hôn em đi.

-OK, lát nữa về nhà nhé.

-Ừ ừ, bây giờ cơ.

-Thôi thôi được rồi, thôi cái giọng đó đi, mắc ới quá.

-Không phải anh muốn thế à?

-Tôi không nghĩ là khi nói thế giọng cô lại buồn nôn như vậy.

Về đến villa của hấn, không lẽ từ nay tôi phải sống cùng với hấn thiệt sao, ăn, ở, ngủ, và tất cả mọi thứ đều cùng với hấn? Mà tại sao tôi lại có thể dễ dàng bị nhỏ Bảo Chi đuổi đi như thế chứ? Nghĩ thử coi tôi có thích sống với hấn không nhỉ? Hình như là...không.

Tôi vô tú đồ của hấn. Mà chưa được tôi phải hỏi hấn câu này đã.

-Cả cái villa này thiếu gì phòng mà tôi lại phải dùng chung phòng với anh hả?

-Cô nghĩ tôi rảnh đưa cô đến đây để cho cô ở trọ miễn phí hả?

-Là sao?

-Nếu cô không muốn thành ra ở trọ thì phải ngủ chung với tôi, mà nghĩ sao tôi lại để cô ngủ phòng khác trong khi tôi muốn ngủ với cô chứ?

-Anh không kiềm chế nổi nữa à?

-Có chứ, vẫn phải kiềm chế đến khi cô chính thức là người của tôi.

Người – của – tôi? Nghe câu này của hấn thấy thật khó chịu.

Tôi lại vô tú đồ của hắn để cất đồ của mình.

Những bộ đồ của Mai An đã biến mất, thay vô đó là những bộ đồ nhìn là biết dành cho tôi, nó không trong sáng nổi như của Mai An, bộ đến mua vậy anh còn tiếc tiền không dám mua cái nào dài dài chút hả?

Mà ai khiến hắn mua cho tôi chứ? Cứ đưa thẻ cho tôi để tôi tự mua là được rồi. Rồi hơi mà được cái gì, tôi sẽ không bao giờ động đến mấy thứ đó.

-Đồ của chị Mai An đâu hết rồi?

-Đốt rồi.

-Gì?

-Đốt rồi, đồ của người đã chết giữ lại làm gì?

-Sao bây giờ anh mới chịu đốt?

-Đến bây giờ mới quên được.

Đồ vô tình, quên một người mà hắn đã từng hứa sẽ lấy người ấy để thế nhỉ? Đúng là khi con người ta chết đi thì chẳng thể níu kéo được trái tim của ai nữa, nhất là với bọn con trai, quên nhanh mà dễ như chong chóng. Thật là đáng tiếc cho cô gái đó.

-Yêu mà khi người đó chết lại quên luôn.

-Không quên thì làm gì? Cô muốn tôi không quên cô ấy à?

-Đấy là việc của anh.

-Nếu không quên cô ấy tôi sẽ không thể yêu cô bằng tất cả trái tim của tôi đâu.

Nói yêu rồi hả?

-À lộn, tôi vẫn chưa có yêu cô, vẫn chỉ ở mức thích thôi.

-Mặc kệ anh muốn yêu hay thích, chỉ cần tôi...

-Chỉ cần cô vẫn có tiền là được chứ gì?

-Đúng thế.

-Đi nấu bữa tối đi.

-Anh nói ai đấy?

-Bộ nói tôi?

-Tôi không phải đến đây để nấu ăn hay phục vụ gì anh.

-Thế cô đến đây làm gì?

-Tôi chỉ là vì bạn đuổi đi nên mới phải ở nhờ ở đây thôi, anh đừng có lợi dụng.

-Cô có tin tôi đuổi cô đi không cho ở nhờ không hả?

-Đuổi thì tôi về nhà bạn tôi, tôi bị đuổi rồi chẳng còn lí do nào nó không cho tôi về.

-Tất nhiên là sẽ không cho cô về, vì cô ta đã hứa với tôi đã đuổi rồi thì không bao giờ nhận lại.

-Nè, tôi đâu phải đồ đạc mà các người hết đuổi rồi nhận lại hả?

-Chịu vậy đi.

-Mà anh cũng chẳng dám đuổi tôi.

-Sao?

-Anh thích sống chung với tôi thế thì sao lỡ đuổi.

-Đúng đấy.

Nhiều lúc tên này rất được.

Thôi dù sao thì để đáp lại tình cảm đặc biệt hần dành cho tôi tôi sẽ nấu chiêu đãi hần một bữa ra trò.

-Ừa, sao trong tủ không có đồ gì có thể nấu ăn hết vậy?

-À quên, tôi không bao giờ ăn ở nhà nên trong tủ chẳng có gì hết đâu.

-Sao anh không mượn giúp việc?

-Thì tôi vừa mới mượn đó.

Tôi lẳng ngay về phía hần một chiếc găng tay làm bếp vừa chộp được chốc tủ lạnh, hần liền tránh nhanh như chớp, đúng là dân xã hội đen, tôi quên mất.

-Thế giờ tính sao?

-Đi siêu thị.

-Sao không đi ăn luôn đi?

-Cô không phải tiểu thư nhà giàu, đừng học đòi đẳng cấp.

Tôi lườm hần một cái tận mạng.

-Tôi muốn ăn đồ do vợ nấu.

-Được thôi, thì đi siêu thị.

.....

-Thực ra đây là lần đầu tiên tôi đến siêu thị.

-Sao?

Một câu nói gây shock dư luận từ hần. Đúng là công tử. Phải rồi, một người như hần thức ăn khéo còn được đưa đến tận miệng thì nói chi đến đi siêu thị.

-Cũng nhờ tôi mà anh được đến siêu thị nhỉ?

-Cảm ơn hồng phúc của cô.

Tôi lựa đồ và cho vô giỏ, còn hần thì chỉ việc đẩy chiếc giỏ, chắc đây cũng là lần đầu tiên hần biết vô siêu thị là được tự mình chọn đồ, tự mình đẩy đồ, và tự mình dẫn xác đi thanh toán.

-Nè!

-Sao?

-Cô ngồi vô trong đây đi.

Tôi đứng chững lại và nhìn sang bên cạnh, một cô gái ngồi vô trong giỏ được bạn trai đẩy đi. Ôi trời, hần thật là quê mùa, chắc đây cũng là lần đầu tiên hần thấy cảnh này. Hần giống như con nít học đòi những thứ mới lạ từ những đứa trẻ khác vậy.

-Đồ trẻ con.

-Trẻ con chi, kêu cô ngồi thì cô cứ ngồi đi.

Thế là tôi ngồi vô trong giỏ, và hần đẩy chiếc giỏ đi rất nhanh, tôi thích chí la lên giống như đang chơi ở công viên vậy. Mọi người có nhìn chúng tôi nhưng chỉ cười vẻ ngưỡng mộ. Đây cũng là lần đầu tiên của tôi thấy ở bên hần thật vui và thoải mái.

Đi thanh toán.

-Của quý khách hết 527.400 ạ.

-Ủa, rẻ vậy đó hả? Thế này xài thẻ bình thường cũng thấy không có đành.

Hắn như đang khoe mình giàu vậy, đồ kiêu ngạo.

-Bộ anh không có tiền mặt hả?

-Có, nhưng mệnh giá thấp nhất là 200K.

Lại khoe khoang, tiền mệnh giá cao nhất là 500K rồi đến 200K, hắn nói thế quá là khoe rồi còn gì.

Thế là hắn rút trong ví của hắn ra một tờ 500K và một tờ 200K đưa cho cô nhân viên.

-Khỏi thối lại.

-Đây là siêu thị chứ có phải cửa hàng đầu mà anh nói thế. – Tôi khó chịu.

-Thế siêu thị thì không vụ lợi chắc?

Ôi trời cái gã này, đúng là lần đầu đến siêu thị, lại còn nói như thế trước mặt nhân viên của siêu thị nữa.

-Gửi lại quý khách ạ.

Hình như tự ái thay cho siêu thị nên cô nhân viên thối lại hắn đủ 172.600, gồm một tờ 100K, một tờ 50K, một tờ 20K, một tờ 2K và...đúng 3 tờ 200 đồng. +__+

Hắn cầm lấy tiền thừa với một thái độ

rất là...nhăn nhéo, nhất là cái cử chỉ giơ lên trước mặt 3 tờ 200 đồng. Chắc lại lần đầu tiên nhìn thấy tờ tiền này rồi.

-Chưa bao giờ mình nhìn thấy tờ tiền này ngoài đời.

Ackk, tức là chỉ mới nhìn thấy trên TV hoặc trên mạng. =__=

-Bo cho cô tiền thừa, còn 3 đồng này để tôi làm đồ cổ chơi.

Tất cả mọi người đang đứng cạnh chúng tôi và ba cô nhân viên siêu thị đều nhìn hắn với một ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mệt mỏi. Tôi chỉ còn cách nhìn họ cười về bối rối. Thật là mất mặt.

Về đến nhà hắn vẫn chăm chăm với 3 tờ 200 đồng một cách thích thú.

-Mấy tờ tiền này nhìn hay nhỉ? Bé xíu mà lại là giấy nữa.

-Thật là quá mất mặt với anh, anh có thấy mọi người nhìn anh thế nào không hả?

-Nhìn thế nào?

-Như một thằng điên lần đầu tiên nhìn thấy tiền.

-Thì lần đầu tiên tôi nhìn thấy tiền này mà.

Tôi dừng việc nấu ăn của mình lại và dừng nhìn hắn, cười. Hắn cũng như nhận ra sai lầm của mình.

-Tôi không phải thằng điên.

Và rồi hắn bắt đầu nhìn kĩ tôi từ đầu đến chân. Đôi mắt lại trở về dâm dề như trước, cứ dằn độn như khi nhìn thấy mấy tờ tiền kia có phải hơn không.

-Tôi không nghĩ là cô đeo tạp dề cũng hấp dẫn như vậy? Liệu có phải khi yêu thì thấy cái gì của người ấy cũng đẹp không nhỉ?

-Linh tinh.

-Tôi nói thiệt mà.

-Anh ngồi xem xét tiếp mấy tờ tiền cổ của anh đi.

-Không, nhìn cô thích hơn chứ.

Đồ đáng chết.

20. 6.2 (, Hãy Làm Người Yêu Tôi)

Tôi dọn bữa tối lên. Hắn nhìn qua một hồi rồi phán :

-Thật không hổ danh là trẻ mồ côi.

-Bộ vinh quang lắm sao mà anh mang chuyện đó của tôi ra khoe hả?

-Tôi chỉ muốn nói là nó rất ngon.

-Có liên quan gì đến việc tôi là trẻ mồ côi?

-Đừng nóng, tôi không có ý chế giễu chi cô, vì thấy nó ngon nên nghĩ chắc cô được mẹ nuôi dạy rất kĩ lưỡng.

-Tất nhiên, đâu có như anh, siêu thị chưa đi bao giờ, đến tờ 200 đồng cũng chưa bao giờ nhìn thấy, lại còn luôn khoe khoang là mình giàu có.

-Tôi thế đấy, vì thế mà không thích tôi được hả? – Tự nhiên hắn nổi cáu.

-Đúng thế, vì anh và gia đình anh như thế nên tôi cảm thấy rất là ớn lạnh, nên tôi không thể thích anh nổi.

Tôi bỏ lên phòng.

Tôi chỉ có ý đùa hắn tý thôi, thế mà hắn lại nổi cáu, đã thế tôi cũng nổi cáu luôn, đừng tưởng chỉ có anh mới nổi cáu với tôi được. (Mặc dù người nổi cáu luôn là tôi).

Tại sao tôi lại vô phòng hắn chứ? Có nhiều phòng mà. Thế là tôi vô bữa một phòng nào đó và nằm ngủ. Không tắm luôn. Ở đơ một đêm thôi mà, bực mình quá không muốn làm chi hết.

Có tiếng cộc cạch bên ngoài. Mặc kệ. Tôi đi ngủ đây.

Quên hết tất cả, tôi không muốn trong giấc mơ lời luôn cả hắn vô, xui tận mạng, đen tận số luôn.

.....

Hình như sáng đã đến.

Tối qua ngủ thật ngon lành.

Hình như có gì đó không ổn với tôi lắm.

Mở mắt.

OMG!!!

Tỉnh ngủ một cách nhanh chóng.

Tôi đang làm cái quỷ gì thế này?

Trước hết tôi sẽ diễn tả cho các bạn tình hình lúc này của tôi. Chắc các bạn cũng đoán ra được là trên giường có mặt hắn, nhưng một điều kinh khủng hơn...tôi và hắn... đang...ôm nhau ngủ ngon lành trên giường.

TẠI SAO???

Tại sao tôi lại ôm lấy hắn một cách bình thản như không như thế, và tại sao hắn lại dám đặt tay lên eo tôi như thế, tại sao lại là tôi ôm lấy hắn nhiều hơn??? Tại sao???

Hắn ngáp ngủ và nhìn tôi.

Sao tôi còn chưa đẩy hắn ra chứ?

-Để yên đi, không thấy là ôm tôi rất ấm áp sao?

-Nóng muốn chảy mồ luôn này.

- ^ _ ^

Cười cái khỉ gió.

-Sao anh lại mò vô đây hả?

-Đây là phòng tôi mà.

-Phòng kia mới là phòng anh.

-Tất cả mọi phòng đều là phòng tôi.

-Tại sao lại là phòng anh chứ?

-Vì đây là biệt thự của tôi.

Ừ nhỉ. Một câu hỏi thật ngu chưa từng thấy.

Tôi quên mất là mình đang ngủ trong biệt thự của hần, hần muốn ngủ ở đâu chẳng được và tôi ngủ ở đâu hần chẳng mò tới được. Hang hùm là thế này đây.

-Buông tôi ra mau trước khi tôi điên lên.

-Tôi lại muốn nhìn thấy cô điên lên, chắc sẽ hấp dẫn lắm đây.

Hần lè lưỡi của mình ra và liếm môi một cách vô cùng ớn lạnh. Tự nhiên mỡ trong người chảy ngược vô trong.

-Mà chắc cô không biết là mình đã ôm tôi như thế nào hả?

-Gi???

-Tôi vừa lên giường nằm được một lúc thôi mà cô ôm chặt lấy tôi không buông, cứ như sợ tôi bỏ cô đi mất vậy.

Không để ý, khi tôi ngủ say không biết gì, hần muốn xuyên tạc kiểu gì chẳng được.

-Tôi phải dậy ăn sáng đi học, cả anh nữa.

-Hôm nay nghỉ, bộ cô không biết hả?

-Nghỉ? Lịch mới từ khi nào vậy?

-Tôi nói nghỉ là ko ai đi học hết đâu.

-Là sao?

-Tức là tôi và cô hôm nay bùng học, không hiểu hả? Tối qua tôi đã nói bạn cô nghĩ cách để qua màn điểm danh rồi.

-Anh sắp đặt từ tối qua rồi hả?

Hần chỉ cười và vẫn cố ôm lấy tôi.

-Không có cái kiểu bùng học với tôi đâu.

Tôi cố vùng dậy nhưng hần liền ép tôi nằm xuống và lấy mền trùm lên cả hai.

-Để coi cứng đi học kiểu gì.

-Anh bị điên hả?

Tôi lật mền ra, hần lại trùm lên, tôi lật ra hần lại trùm lên. Mệt quá! Bộ anh thích tôi đến thế hả, tên khốn kia?

-Muốn gì đây hả?

-Ngủ tiếp.

-Tôi không buồn ngủ.

-Vậy thì cố ngủ đi.

-Đồ điên.

Thế là tôi đành nằm thế với hần, không phải tôi và hần đang ôm nhau đầu nhé, tôi thì nằm ngửa, còn hần thì chống một tay nằm nhìn tôi cười, còn một tay đặt ngang eo.

Cốc thêm phản kháng lại hần nữa, mệt lắm. Tôi cứ nằm thế, hần không làm gì tôi, tôi cũng không làm chi hần, nước sông không phạm nước giếng, thế là được chứ gì?

Đã trễ giờ học, lúc này hần mới chịu dậy. Tên khốn.

-Tôi đói rồi.

-Đói là việc của anh.

-Chồng đói vợ nói thế mà được hả?

-Mắc mớ gì mà không được? Tôi đâu phải vợ anh, anh cũng đâu phải chồng tôi.

-Đi nấu bữa sáng đi.

Tôi nhìn hần với thái độ miệt thị và đầy bức dọc. Một buổi học của tôi. T_____T

Xử lí xong bữa sáng tôi cảm thấy mọi thứ thật rất nhàm chán.

-Chơi trò gì đi.

-Nghỉ học để ở nhà chơi trò gì hay ho sao?

-Chơi phỏm không? Ai thua thì phải làm theo lời người kia ra lệnh. OK?

Nghĩ cái đã, hần là cao thủ đánh bạc, mấy cái trò này hần coi bằng thừa, chỉ ngu mới nghe lời hần chơi thôi.

-Sao, sợ à?

-Ai sợ? Chơi thì chơi.

Hình như lúc này tôi vừa mắng ai ngu ấy nhỉ? +__+

Mặc kệ, chơi phỏm thì chủ yếu là dựa vào vận may, tôi không tin hần lại luôn may mắn trừ khi hần gian lận. Đúng rồi, dân đánh bạc như hần muốn hốt nhiều tiền từ con bạc thì chỉ có cách là gian lận, thế nên là con của ba hần – ông trùm casino – ắt hần hần phải biết nhiều thủ thuật gian lận lắm. Lại trúng bẫy rồi. T_____T

Hần đang phát bài một cách chuyên nghiệp, tôi nhìn kĩ từng cử chỉ của hần coi hần có chia gian gì không.

-Thứ nhất chơi với một kẻ không biết gì về bài bạc như cô tôi không hơi đâu giờ mấy trò gian lận ra mà làm gì, thứ hai nếu tôi có thủ thuật thì một kẻ như cô không bao giờ có đủ khả năng để nhận biết được.

-Anh đang khoe mình là con trai ông trùm casino đấy hả?

-Chơi ba ván, ai thua hai ván thì phải làm theo những gì đối phương yêu cầu.

-OK.

Tôi bắt đầu thấy sợ, trông điệu bộ của

hần rất tự tin, bây giờ rút lui được không ta? Không, thật hèn hạ, hần tất nhiên là phải tỏ ra tự tin rồi.

Ván thứ nhất...hần thắng. +__+

Ván thứ hai...hần không thua. +__+

Ván thứ ba...còn có ván thứ ba nữa sao? >__

Trời ơi, không thể như thế được, hần may mắn đến thế sao? Chưa đầy năm cây hần đã hạ bài với ba phỏm một điểm. Nhanh không kịp chớp mắt, cả hai ván tôi đều cháy như rơm bén lửa.

-Đồ ngốc, chơi bài này không phải chỉ là may mắn mà còn biết chọn thời cơ và cách nhận biết cơ hội của mình.

Thật không thể tin được, hấn thắng quá oanh liệt.

Hấn sẽ làm gì tôi đây??? TT_____TT

-Đến màn xử tội nào.

Hấn ra ngoài gara xe và một lúc sau hấn vác vô...một bộ quần áo...gà.

Kêu tôi quảng cáo gà rán hả?

-Mặc vô đi.

-Nóng thế này anh kêu tôi mặc vô cái này để mà chết hả?

-Cô là kẻ thua cuộc.

>_

Tôi ko thua, tôi chỉ không thắng thôi.

Mà hấn ta thật lắm trò, lúc thì kêu tôi mặc lên người cái thứ gần như giẻ rách (giẻ rách thường hở hang mà),lúc thì lại kêu tôi mặc cái thứ kín không thể kín hơn được nữa.

-OK, giờ thì hát bài...

-Hát?

-Đúng, hát. Hát bài...

-Chú gà con?

-Không.

-Chú vịt con?

-Không, chú ếch con.

#_#

-Bộ anh không tìm nổi bộ con ếch hả?

-Mặc bộ gà hát bài con ếch, như vậy nó mới shock.

-Nhìn anh giống danh hài quá.

-Ai?

-Công Lí Bắc Đẩu.

- > < kẻ=“” thua=“” cuộc,=“” hãy=“” hát=“” đi,=“” nhảy=“” nữa=“” >

Tôi ngậm ngùi trong cay đắng làm con điên trước mặt hấn, còn hấn cười thích thú. Vui quá ghen?

Đang hát và nhảy như một con ếch thực thụ thì...ackk! Tôi biết sẽ có ngày này mà.

Nàng công chúa vấp ngã với hình hài của một...con gà, lập tức chàng hoàng tử đỡ lấy nàng công chúa. Cả hai nhìn nhau say đắm, lúc này chỉ cần một nụ hôn của hoàng tử đẹp trai là nàng công chúa gà sẽ trở lại là một cô công chúa vô cùng vô cùng xinh đẹp, nhưng vấn đề là muốn hôn vô mỡ một con gà hơi bị khó đấy.

Cut!

Vẫn chưa đến lúc hấn được làm hoàng tử của nàng công chúa này đâu.

Một – nụ – hôn, say – đắm? Nghĩ sao mà dùng từ đó hả? Lâu lắm không buồn nôn thì phải.

Hấn đang đề lên người tôi, thực chất có đề nổi đâu, người tôi béo quá mà. Tôi và hấn cứ nhìn nhau như thế, như thế nào thì tôi không biết.

-Bộ đồ này vương quá nhỉ?

-Đúng thế.

-Cởi ra đi.

Ánh mắt của hắn thật đáng chết.

Tôi đẩy hắn ra và đứng dậy lột ngay bộ đồ gà nóng tởm người đó ra. Lột xong thoải mái hắn ra.

Tôi đang chỉnh trang lại quần áo thì bị hắn kéo nằm xuống ghế.

-Làm gì thế hả?

-Tôi kêu cô lột bộ đồ đó ra để dễ ôm cô hơn thôi, tính thoát hả?

-Tránh ra.

-Người thua cuộc, nhiệm vụ tiếp theo...

-Cái gì nữa, bộ đồ và bài hát chưa đủ hả?

-Tôi có nói sẽ giới hạn hình phạt đâu.

Lại bị lừa rồi. T_____T

-Nhiệm vụ tiếp theo...hãy chủ động hôn tôi đi.

-Ừng hòng, tôi không có thích anh, không chủ động được.

-Vì mấy cái thế cô còn có thể qua đêm với tôi cơ mà, bây giờ chỉ là chủ động hôn, bộ quá sức lắm hả?

-Không làm được.

Tôi tính nhổ dậy, nhưng hắn lại như lúc sáng ép tôi nằm xuống. Tôi thì nằm trên ghế, giống như cá đang nằm trên thớt còn hắn thì ngồi bên cạnh như một kẻ đang muốn thịt tôi để ăn. Cái từ “làm thịt” sao đúng cả hai nghĩa với hắn quá.

-Vậy tôi hôn cô được không?

-Không được.

Tôi gắt lên.

-Vậy thì thôi.

Có phần shock. Sao hắn từ bỏ ý định nhanh thế?

Tôi ngồi dậy, hắn cũng nhảy lên ghế ngồi cùng.

Tự nhiên cả hai lại im lặng. Điên à? Có gì mà im lặng?

-Khó chịu thật.

-Khó chịu trong người hả? Đi mua Sensa cool hay Dr...

Giật mình. Hắn quay sang nhìn tôi, hai tay giữ chặt lấy vai tôi, sao thấy giống cái hôm hắn hôn thành công tôi lần đầu tiên ở đây thế?

-Cái tôi cần không phải mấy thứ đó.

-Thế cần gì?

-Hỏi vô tư nhỉ? Tôi cần đôi môi của cô.

-Đôi môi của tôi? Nó có thể giúp anh bớt...CÁI GÌ??? >”

Lửa trong tôi bốc lên như hỏa Diệm Sơn, chính tôi đang nóng trong người này.

-Tôi nghĩ cô cũng đang cần tôi làm thế đấy.

Tay hắn chuyển vị trí tập kết từ vai tôi đến cổ tôi rồi đến má. Sàm sỡ thế hả? >”

Nhưng không hiểu sao tôi không phản ứng lại.

Tiếp theo là nụ hôn của hắn từ trán tôi (sự tin tưởng tín nhiệm) xuống mũi tôi (sự ham muốn hay tôn sùng gì đó) rồi xuống thấp hơn.

Kích thích, bị kích thích thật rồi, tay tôi thì đang vòng qua cổ hắn. Lại bị hắn mê hoặc rồi.

Chắc khi hắn hôn đến môi tôi, tôi sẽ lại cuốn theo chiều gió mát, mà không khéo nếu hắn muốn tiến xa hơn tôi cũng bằng lòng mất.

Tên cáo già, đồ hồ li tinh, đồ cáo chín đuôi chỉ giỏi quyến rũ người lương thiện trong sáng như chị đây, đồ đáng ghét.

Có chuông điện thoại khi một lần nữa môi hắn vừa mới khẽ chạm môi tôi.

Ơn trời, ơn này con sẽ không bao giờ quên. Chính vì không thoát ra nỗi sự quyến rũ của con hồ li tinh này mà con mới cần đến sự giúp đỡ của Người. Thật là trời ko phụ người có lòng.

Nhưng hắn lại không có vẻ gì là muốn buông tha tôi.

-Có chuông điện thoại, bộ tai anh điếc hả?

-Bị sức hấp dẫn của cô lấp mắt tai rồi nè.

Không buồn nôn, không phát ói, chỉ là...muốn nữa.

Tay hắn vẫn cố thủ tại những vị trí trước đó, còn rất may tay tôi đã rút lại và đang cố đẩy hắn ra. Nhất định không để sức hấp dẫn của hắn cũng lấp mắt tai mình.

-Tôi đã nói là để tôi nghe phone.

-Mặc nó đi, tôi vẫn chưa hôn mà.

Sao trông hắn giống thú cưng Momo (Jang Geun Suk) trong You're my pet thế nhỉ? Lúc nào cũng làm nũng. Mà nhìn điệu bộ của hắn lúc hôn tôi thật giống một nghĩa khác của pet. Nhưng bây giờ tôi không rảnh để quan tâm hắn làm nũng đáng yêu hay đẹp trai cỡ nào hay hắn đã pet tôi ra sao.

-Để tôi nghe, lỡ đâu có ai chết thì sao?

-Có ba mẹ cô chết thì có.

-Vớ vẩn, ăn nói thế hả?

Tôi nghiêm mặt đẩy hắn ra và chụp ngay lấy phone kéo nó tắt. Bảo Chi. Gọi tôi chi? Không phải hắn đã nói với nó tôi nghỉ rồi sao?

-Gì thế?

-Mày...mày...

-Sao?

-Bình tĩnh nhé, mày...có bao giờ muốn gặp ba mẹ ruột của mày?

-Hỏi gì kì vậy?

-Có muốn không?

-Gặp làm gì? Họ bỏ rơi tao, nếu không phải là họ tìm lại tao thì tao sẽ không bao giờ muốn gặp lại họ. Mà hỏi làm gì?

-Mẹ muốn ày một bất ngờ là để mày và ba mẹ mày gặp lại nhau...

-Gì?

-Mẹ đã cho người đi tìm ba mẹ ày...

-Mẹ làm thế?

-Cứ nghe tao nói hết đã.

Hắn đang nhìn tôi vẻ lo lắng, chắc do tôi không được vui khi nói chuyện với nhỏ bạn thân.

-Họ ở đâu?

-Tại khách sạn PRD. Nghe tao nói hết đã, vì muốn về ngay gặp mặt mày nên họ đã bay từ Singapore về đây, nhưng...máy bay mà họ đi...xảy ra sự cố...

Chiếc phone từ tay tôi rớt luôn xuống. Gặp sự cố trên máy bay kết quả cuối cùng luôn là...die.

Không thể thế được, không thiêng đến thế chứ?

Tôi quay sang hắn, chẳng cần biết hắn đang nhén tôi thế náo, tôi túm lấy cổ áo hắn như người mất hồn.

-Anh là tên khốn, anh dám rửa ba mẹ tôi chết...họ...chết rồi...

Và tôi oà lên khóc. Nhưng ngay sau đó tôi hiểu ra mình không nên ngồi lì ở đây mà khóc lóc thảm thương với hắn, tôi phải đi gặp họ, khách sạn PRD, PRD.

-Đưa tôi...đưa tôi đến khách sạn PRD, nhanh lên.

Ko định hình được cảm giác của lúc này, liệu có thật đó là ba mẹ tôi, và họ đã chết?

Tôi ko muốn nghĩ gì nữa, đầu tôi quay cuồng nhưng bên trong trống rỗng, mọi thứ ù ù bên tai những thứ không định hình được.

.....

21. Chap 6.3

Tôi cứ như một kẻ vô hồn xuất hiện tại khách sạn PRD. Tôi đã không kịp hỏi Bảo Chi địa điểm chính xác tổ chức đám tang cho ba mẹ tôi ở đâu.

Tôi cứ rối rít lên, nước mắt thì cứ không ngừng rơi.

-Cho hỏi tang lễ của hai vợ chồng bị tai nạn máy bay trên chuyến Singapore được tổ chức ở lầu mấy?

Giọng hắn hỏi cô tiếp viên cũng rối rít.

-Có phải là vợ chồng chủ tịch Trần của công ty Trúc Mai không ạ?

-Sao? Chủ tịch Trần của Trúc Mai?

Hắn sao thế chứ? Đang hỏi cho tôi hắn còn hỏi lại làm gì?

-Đúng...thế...

-Ở lầu chín ạ.

Tôi lập tức chạy ngay lại thang máy, hắn cũng chạy theo. Tôi chẳng còn tâm trạng để ý đến điệu bộ của hắn lúc này.

Lầu chín, tại sao lại tổ chức ở tận lầu chín?

Mà vợ chồng chủ tịch Trần của công ty Trúc Mai? Liệu có phải họ là ba mẹ tôi, không thể thế chứ? Tôi là con của nhà giàu sao?

Không nghĩ nhiều nữa, tôi phải đi gặp họ để chứng thực. Nhưng bây giờ tôi chỉ có thể nhìn thấy ảnh của họ mà thôi.

Một lúc sau tôi và hắn mới tìm thấy nơi tổ chức cho những người có thể là ba mẹ tôi. Đúng là vợ chồng chủ tịch Trần gì đó rồi, vì mẹ tôi cũng đang ở đó, và cả Bảo Chi.

Có rất nhiều người ở đây, nhưng không có một ai ngồi trước linh vị, chẳng lẽ họ không có thêm người con nào.

Tôi chẳng nghe mẹ và Bảo Chi nói chi thêm, tôi bước lững thững đến trước linh vị của hai người.

Họ chính là ba mẹ của tôi thật sao? Họ là những người giàu có, thế thì tại sao lại bỏ rơi tôi, có phải vì thế mà họ phải chịu quả báo thế này không?

Vừa hận vừa đau, nước mắt tôi cứ rùng rùng.

Bên dưới ảnh của ba mẹ tôi là ảnh gia đình, có ba người. Họ còn có một người con gái nữa. Người con gái đó là chị tôi. Chắc chắn là chị tôi vì cô ấy hơn tôi ba tuổi. Chắc chắn hơn tôi ba tuổi vì người đó chính là...

-Mai An.

Tôi quay lại. Hắn đang đứng nhìn bức ảnh gia đình với dáng vẻ thần thờ.

Đúng thế, cả tôi và hắn đều thần thờ.

Phải hiểu chuyện này thế nào?

Tôi ngồi khụy xuống khóc nức lên.

Mai An là chị gái tôi, tiểu thư đài các giàu có đã yêu hắn đến chết chính là chị gái tôi. Còn vợ chồng chủ tịch của Trúc Mai là ba mẹ của chị Mai An đó đã bỏ rơi tôi khi tôi chưa đầy hai tuổi, đã phản đối tình yêu giữa chị ấy và hắn và đã hại chết chị ấy chính là ba mẹ tôi.

Rút cuộc sau chuyện này tôi và hắn là gì?

Hắn đã gián tiếp hại chết chị tôi, đã yêu chị ấy nhưng lại cũng lãng quên chị ấy.

Hắn nói thích tôi, muốn quên chị gái tôi để yêu tôi bằng tất cả trái tim của hắn.

Hắn đã đốt bỏ những bộ trang phục của chị gái tôi để thế vô đó là của tôi.

Hắn đã từng dùng tôi để thay thế chị gái tôi và giờ là bỏ chị tôi để yêu tôi.

Hắn và tôi, là gì chứ?

Tôi dường như đã mất ý thức, rơi vào trạng thái mất cân bằng. Tôi chìm dần vào giấc ngủ, mệnh mang, trống vắng, và lạnh...

Có cảm giác như tôi đã hôn mê rất lâu hoặc là ngủ rất lâu. Hoặc là đó chỉ là cảm giác. Mọi thứ mơ hồ không rõ ràng. Tôi không muốn thoát khỏi trạng thái này, tôi muốn chìm sâu hơn trong đó.

Tôi thấy yếu sức và rất mệt mỏi.

Tôi tỉnh dậy trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Không phải phòng hắn, không phải nhà tôi cũng không phải bệnh viện.

Và bên cạnh tôi...không phải mẹ, không phải Bảo Chi, là hắn.

Hắn đang ngủ gục bên cạnh tôi.

Tôi rút tay ra khỏi tay hắn một cách vô tình.

Mắt tôi như đã sưng lên.

Hắn cũng tỉnh giấc và ngẩng dậy nhìn tôi.

-Cô tỉnh rồi à, thấy trong người...

-Ra ngoài đi.

Hắn có vẻ hơi ngỡ ngàng với thái độ của tôi. Phải rồi, giờ tôi và hắn phải chấm dứt cái trò lố bịch này.

-Cô sao thế?

-Mai An là chị gái tôi.

-Đúng thế nhưng điều đó...

-Điều đó không hề ảnh hưởng đến vấn đề của tôi và anh đúng không?

-Mai An đã không còn nữa, cô ấy cũng sẽ hiểu tôi nghĩ gì.

-Thật thấy tội nghiệp cho chị tôi khi

yêu một kẻ như anh để phải chết, nhưng cuối cùng thì anh cũng không thể yêu chị ấy đến suốt đời. Tôi không muốn như chị tôi.

-Ý cô là gì?

-Chuyện của chúng ta kết thúc rồi, tôi không muốn là người cướp người yêu của chị tôi. Anh đi đi.

Hắn ôm lấy tôi. Ôm làm gì, tôi và anh từ đầu đến giờ đã không có gì rồi, nói kết thúc không phải dễ quá sao?

-Tôi thích cô, hãy làm người yêu tôi.

-Anh cũng nói thế với chị tôi à?

-Không, tôi muốn cô hãy yêu tôi giống như Mai An đã làm, tôi sẽ bảo vệ cô.

-Tôi không muốn làm người yêu của anh, anh đã có người yêu là chị tôi rồi.

-Làm người yêu tôi, yêu là động từ, không phải danh từ.

Bây giờ là lúc giảng giải kiến thức Tiếng Việt cho tôi sao?

-Tôi muốn ở một mình, anh hãy ra ngoài đi.

Hắn ko nói thêm gì nữa mà ra ngoài.

Nước mắt tôi lại rơi. Tôi ít khi khóc, và gần như không bao giờ khóc, nhưng chuyện này quá shock đối với tôi, không chỉ là việc giữa tôi, hắn và chị Mai An mà còn vì cả gia đình và người thân của tôi đều ra đi hết chỉ còn mình tôi. Suy cho cùng người hại chết ba mẹ tôi chính là tôi, nếu không vì quá muốn gặp tôi thì họ đã không đi chuyến bay chết tiệt kia. Suy cho cùng từ đầu đến cuối tôi vẫn là trẻ mồ côi.

Lòng tôi tê buốt, tất cả những nỗi đau đều cùng một lúc đổ xuống đầu tôi và tại sao lại có cả hắn trong nỗi đau của tôi? Có phải là tôi cũng đã thích hắn nên mới thấy đau lòng thế này? Không, tôi không hề thích hắn, và bây giờ tôi càng không thích hắn nữa.

Tôi đã vô tình mang chị gái mình ngốc nghếch đi yêu hắn, tôi thật quá đáng. Tôi đâu thể ngờ người ngốc nghếch đó lại chính là chị gái tôi.

Nước mắt chảy ngược vào tim là thế này sao?

Tôi lại ngắt đi, sự việc này quá sức tôi và với sự chịu đựng của tôi.

Một bất ngờ to lớn mà mẹ và Bảo Chi dành cho tôi : ba mẹ chết, chị gái chết, và chị gái lại là Mai An.

Cảm giác của một người con mất đi ba mẹ còn đau khổ hơn cảm giác bị ba mẹ bỏ rơi mà tôi từng nghĩ là rất khó chịu trước đó. Tôi đã nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại những người bỏ rơi tôi, tôi sẽ căm ghét họ cho đến hết đời. Nhưng bây giờ chứng kiến cảnh này lòng căm hận không biết đi đâu?

Tôi lại trở về là trẻ mồ côi, lại lần nữa tôi bị họ bỏ rơi.

Nhưng lúc trước họ bỏ rơi tôi thì tôi vẫn có thể tìm thấy họ và họ vẫn có thể tìm lại tôi, còn bây giờ dù cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua khoảng cách của âm và dương.

Những tháng ngày vui vẻ của tôi không biết còn có thể tiếp tục nữa không.

Sự thật là tôi vẫn muốn ở bên cạnh hắn, vẫn muốn nghe thấy câu “tôi thích cô” từ hắn, vẫn muốn cãi lộn với hắn.

Tôi phải làm sao đây? Mâu thuẫn giữa ham muốn của bản thân và hiện tại của chính mình.

Hắn và chị tôi đã yêu nhau, hắn yêu chị tôi nhiều hơn.

Hắn đã giết chết chị tôi.

*

* *

22. Chap 7. Tôi Yêu Cô Và Tôi Vẫn Đang Đợi

7. Tôi yêu cô và tôi vẫn đang đợi.

-Tiểu thư Bảo An, xin cô hãy cho biết cảm nhận của cô khi biết tin cả gia đình khó khăn lắm cô mới tìm lại được đều đã chết.

-Tiểu thư, cô có cảm thấy hận những người đã bỏ rơi cô không?

-Cô có cảm thấy họ bị như thế là đáng không?

Hỏi những câu chẳng ra sao. Lũ nhà báo đúng không hổ danh là chó săn.

Trở về với danh phận là một tiểu thư cũng là lúc tôi phải đối mặt với rất nhiều thứ. Đầu tiên là việc đối mặt với cánh nhà báo lắm điều nhiều chuyện, tiếp theo là đối mặt với việc thừa kế trong khi cả hội đồng quản trị đang phản đối tôi.

-Cô có cách gì để hội đồng quản trị công ty Trúc Mai chấp nhận cô không?

-Đối mặt với cả một hội đồng như thế một cô gái mới chỉ có hai mươi tuổi như cô liệu có cảm thấy sợ hãi không?

Sợ sao? Đối mặt với hội đồng kỉ luật nhà trường tôi còn sợ chứ mấy ông già ở hội đồng quản trị tôi...chẳng biết.

-Nghe nói người yêu hiện giờ của cô chính là đại thiếu gia nhà họ Trương.

-Và hình như đó chính là người yêu của chị gái đã khuất của cô.

-Nghe nói chính anh ta đã hại chết chị gái cô hai năm trước, cô nghĩ sao về việc này?

Họ chọc đúng vào suy nghĩ của tôi. Đây chính là một trong rất nhiều thứ tôi phải đối mặt sau khi tìm lại danh phận của mình.

-Xin lỗi, tiểu thư của chúng tôi không thể trả lời bất kì câu hỏi nào của quý vị, cô ấy đang rất đau lòng về cái chết của ba mẹ cũng như sự thật về người yêu hiện tại của cô ấy, xin các vị hãy hiểu cho.

-Cảm ơn sự quan tâm của các vị, chúng tôi sẽ gặp lại các vị trong buổi họp báo cuối tuần này.

Những người vệ sĩ của tôi rất được việc.

-Tiểu thư xin cô hãy cho chúng tôi được biết...

Hàng trăm tiếng xì xào khác.

Vừa mới từ khách sạn bước ra mà tôi đã bị bọn nhà báo vây lấy như đĩa. Thật kinh khủng, bọn họ rất biết cách làm người khác mất kiểm chế, vì những câu hỏi của họ rất... đúng và chuẩn. +__+

Có vẻ như nhờ hồng phúc của tôi mà các nhà báo sẽ kiếm được kha khá.

Tôi chui vô trong xe mà các vệ sĩ đã chuẩn bị.

Nhiều khi không phải một cuộc sống giàu sang thì cũng tốt. Giờ là nạn nhân của một cuộc sống như thế tôi mới thấy nó thật phiền toái.

Chiếc xe của tôi rời xa khách sạn, lúc đó cánh nhà báo vẫn bu đầy cửa xe không chịu buông tha. Ghê thật!

Bây giờ tôi sẽ về nhà của mình. Đằng sau xe tôi là hai chiếc xe khác của các vệ sĩ. Xem ra nhà tôi rất giàu.

Lái xe của tôi là một người con trai trông có vẻ rất trẻ, dáng người cao cao khiến tôi liên tưởng đến một người. Đúng thế, tôi đang nhớ hắn, chỉ mới có mấy ngày không gặp mà tôi đã nhớ hắn rồi, tôi đúng là tệ hại mà. Vậy đây, đánh tan đầu tôi ra đi.

Boong!

Ủa, nói thế mà đánh thật đó hả?

-Tiểu thư đã vất vả rồi.

-Tôi không sao.

Mà ủa, nghe cái giọng cũng giống của hắn. Thật ngớ ngẩn, tôi giờ lại còn hoang tưởng hắn là tay lái xe cơ đây, điên rồi, điên thật rồi. Hắn điên sao mà chui vô cái xe này làm tài xế cho tôi, hắn là ai chứ, Trương Hoàng Nam đấy.

-Anh tên gì thế?

Điên rồi, tự nhiên hỏi tên anh tài xế, bộ tôi muốn làm quen với anh ta chắc.

-Tôi là Trương Hoàng Nam ạ.

-Trương Hoàng Nam...CÁI GÌ???

Hắn quay ngang mặt qua để tôi nhìn rõ thấy cái bản mặt khốn kiếp là đẹp trai của hắn, không quên để tôi nhìn thấy nụ cười nửa miệng của hắn nữa.

-Anh làm gì ở đây hả? Tài xế thật sự của tôi đâu?

-Tôi chính là tài xế của tiểu thư nè.

Hắn quay lại nhìn tôi cười đều cẳng. Lâu rồi không thấy điệu cười này. Gì chứ? Đến điệu cười khốn kiếp đều cẳng của hắn mà tôi cũng nhớ được sao? Thật là một con điên mà, tôi là một con điên.

-Giờ này chắc anh ta đang ngủ ngon lành tại gara rồi.

Anh đúng là côn đồ, dám đánh thương tài xế của tôi. Bộ thích thú lắm sao khi làm tài xế cho tôi hả, đại thiếu gia họ Trương?

-Trông cô có vẻ đã ổn rồi.

-Ổn gì mà ổn, ba mẹ chết mà ổn nhanh thế hả? Chỉ có người như anh ba mẹ chết mới nói ổn là ổn được.

-Tôi xin lỗi, hôm đó tôi không có ý rửa ba mẹ cô chết, chỉ là tôi buột miệng nói thế.

Nếu anh không buột miệng nói thế thì ba mẹ tôi cũng đã chết rồi.

-Biết có lỗi rồi còn bám theo tôi làm gì? Anh không biết là bây giờ tôi rất ghét nhìn thấy bản mặt anh à?

-Tôi biết cô ghét tôi vì tôi đã khiến chị cô phải chết, nhưng hãy để tôi bù đắp lại...

-Bù đắp lại bằng cách yêu tôi à? Bù đắp cho chị gái bằng cách yêu em gái, anh được lợi nhỉ?

-Nếu cô không phải em gái của Mai An thì tôi cũng sẽ yêu cô.

-Yêu tôi?

Là yêu chứ không phải thích?

-Đúng thế, tôi yêu cô, và tôi vẫn đang đợi.

Tôi im lặng, hơi sững sờ, giờ thì hắn đã yêu tôi.

Nếu tôi không phải em gái của chị Mai An thì vẫn yêu tôi, thế chẳng nói rõ là sẽ quên chị tôi sao?

-Tôi không biết đến khi tôi chết như chị tôi thì anh sẽ nói những câu đó với ai nữa.

Anh có thể đã yêu chị tôi rất nhiều, nhưng rồi khi chị ấy chết anh lại lãng quên chị ấy để yêu một cô gái khác. Lúc này anh nói anh yêu tôi nhưng đến một lúc nào đó anh cũng sẽ lãng quên tôi và lại yêu một cô gái khác. Cứ thế, một vòng tuần hoàn cho đến khi anh chết.

Tôi không thể tin những lời anh nói.

Tôi không nói gì nữa, hấn cũng im lặng, chắc không biết giải thích sao.

Suốt cả đoạn đường chỉ im lặng.

Nhà tôi là một biệt thự khá lớn, tất nhiên không thể ví thế như biệt thự nhà hấn, nhà tôi làm ăn trong sạch đâu có phi pháp đen tối gì.

Tôi vừa xuống xe hấn đã đi sát tôi. Mấy cô vệ sĩ chạy lại chỗ tôi.

-Tiểu thư, người này đây phải tài xế của tiểu thư.

-Tôi là...

-Anh ta là vệ sĩ đặc biệt của tôi.

Tôi lên tiếng luôn tránh để hấn nói những câu vớ vẩn như tôi là bạn trai của cô ấy, tôi là người yêu của cô ấy hay tôi là chồng chưa cưới của cô ấy. Chắc hấn cũng ko dám.

-Vệ sĩ đặc biệt ạ?

-Đúng thế.

Rồi tôi đi về phía cửa chính của biệt thự. Giờ đây chỉ còn mình tôi ở đây thôi sao?

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ đã lớn tuổi đứng nhìn tôi.

-Tiểu thư Mai An...

Đôi mắt của bà ấy chất chứa những tâm tư, khi nhìn thấy tôi nó biến thành hi vọng.

-Tôi là em gái chị Mai An.

-À...tiểu thư là em gái tiểu thư Mai An, tiểu thư Trúc Linh.

-Trúc Linh?

-Vâng, tên của tiểu thư do bà chủ đặt cho.

Trúc Linh, cái tên thật đẹp.

Nhìn tôi rất lâu bà ấy chuyển ánh mắt về phía người đứng bên cạnh tôi.

-Cậu là...

-Anh ta là...

-Cậu chính là người yêu tiểu thư Mai An, chính cậu đã hại chết cô chủ, chính là cậu, cậu đến đây làm gì chứ?

Tôi không dám nói hấn là gì của tôi cả, mà hấn thì là gì của tôi chứ?

Ánh mắt bà...bà ấy làm gì trong nhà tôi cũng chẳng biết, nói chung ánh mắt của bà ấy đầy sự căm tức nhìn hấn. Ngược lại về mặt hấn vẫn tỏ ra không biết điều.

-Cậu ra khỏi nhà này, ở đây không ai chào đón cậu hết, cậu hãy...

-Bà chỉ là một quản gia, lấy tư cách gì đuổi tôi đi hả?

Vô lễ, thật vô lễ hết đời, dù chỉ là một quản gia nhưng về phương diện tuổi tác bà ấy đáng tuổi bà anh mà anh dám ăn nói như thế hả? Đúng là một kẻ côn đồ không coi ai ra gì.

-Đây là nhà tôi, là nhà chị Mai An, anh đừng có giả vờ đại thiếu gia của mình ở đây, anh hãy rời khỏi đây đi.

-Tôi...

-Đi đi.

Bị tôi đuổi, hẳn bực mình đi thẳng trước đó còn kịp để lại cho tôi một ánh mắt... giống như đang giận tôi vậy. Vớ vẩn, đi thì đi, giận dữ chỉ ở đây. Nghĩ ra thì hẳn cũng tội nghiệp, làm tài xế cho tôi tới đây, không có đi xe, thế nên tôi nói với một vệ sĩ.

-Hãy đưa anh ta về đi.

-Vâng thưa tiểu thư.

23. 7.1 Tôi Yêu Cô Và Tôi Vẫn Đang Đợi (tiếp)

Rồi tôi quay sang bà quản gia, nhờ hồng phúc của hẳn mà tôi biết bà ấy chính là quản gia.

-Tiểu thư, tôi muốn cho cô coi một thứ mà bà chủ đã luôn dành cho cô suốt bao năm qua.

Tôi không nói gì chỉ đi theo bà quản gia. Luôn dành cho tôi? Thứ gì?

Một căn phòng được trang trí rất đẹp, sạch sẽ không một chút bụi bẩn. Một căn phòng dành cho tôi.

Tôi ngồi xuống chiếc giường trong phòng và nhìn mọi thứ.

-Bà chủ luôn nhớ đến tiểu thư, bà ấy đã cho người đi tìm tiểu thư nhưng đều không có tin tức gì.

Sao lại thế? Chẳng lẽ bỏ tôi tại trại trẻ nào cũng không biết. Ah, phải rồi, mẹ tôi nói đã thấy tôi ở công viên khi mẹ đi dạo buổi sáng, khi đó tôi còn chưa đến hai tuổi.

-Bà chủ luôn day dứt vì phải bỏ con gái ruột thịt của mình, chỉ vì lúc đó hoàn cảnh quá khó khăn không còn cách nào khác, khi đó chị gái tiểu thư là tiểu thư Mai An đã năm tuổi rồi không thể bỏ mặc cô ấy được...

-Thế nên bỏ mặc tôi vẫn dễ hơn.

-Chỉ vì quá nghèo khổ, một người mẹ bỏ rơi con mình thì có ai dành chứ? Sau đó ba mẹ tiểu thư đã cố gắng làm ăn, góp vốn với những người khác để lập nghiệp, sau rất nhiều năm kinh doanh, cuối cùng thì việc làm ăn cũng thuận lợi và công ty Trúc Mai cũng có chỗ đứng trong giới doanh nghiệp.

-Trúc Mai.

-Lấy từ tên đệm của hai tiểu thư. Bà chủ nói rằng cái tên Mai An là có ý nghĩa muốn nói đến sự vui vẻ, còn Trúc Linh là sự hoạt bát hoà đồng. Tôi không nghĩ thua nhau ba tuổi mà hai tiểu thư lại giống nhau đến thế.

-Tôi cũng không hiểu.

Nói về ba mẹ tôi xong bà quản gia lại nói về chị Mai An.

-Thật tội nghiệp cho tiểu thư Mai An, cô ấy lại yêu con trai của một gia đình xã hội đen, vì bị phản đối mà cô chủ bỏ nhà đi rồi gặp tai nạn và ra đi. Ông bà chủ đã rất đau lòng, hai người đã làm mất người con út và rồi lại một lần nữa gián tiếp hại chết cô ấy.

Đúng rồi, tại sao chị ấy lại mù quáng đi yêu hẳn chứ?

-Ồ nhưng mà tại sao tiểu thư cũng có quan hệ với cậu con trai nhà đó?

-Không có quan hệ gì cả, chỉ là bạn cùng trường thôi. Tôi muốn ở một mình.

-Vâng.

Bà quản gia đi khuất, tôi nằm ra giường nhìn lên trần nhà suy nghĩ về tất cả những chuyện đã qua, về tôi, về ba mẹ, về chị Mai An và về hẳn. Thôi quên mấy chuyện về hẳn đi, tôi còn phải đối mặt với rất nhiều chuyện.

Ngày mai tôi còn phải đối mặt với hội đồng quản trị của công ty, thiệt tình là tôi không hề biết gì về kinh doanh cả, tôi lại còn trẻ người non dạ biết gì mà chiến đấu à quên biết gì mà thuyết phục họ, mà tôi cũng không muốn thừa kế công ty, nhýng mà đó là ý muốn của ba mẹ tôi, chị Mai An đã không còn giờ chỉ còn tôi là người nhà họ Trần, chỉ có tôi mới có đủ khả năng và quyền thừa kế cổ phần của ba trong công ty. Ôi trời, đau đầu quá!

Nếu tôi không thừa kế thì gia đình tôi sẽ ra sao nhỉ? Không được, làm thế nào cũng không được.

Lại còn buổi họp báo mà mọi người đã sắp xếp vào cuối tuần nữa, cánh nhà báo sẽ làm chả tôi mất, họ sẽ chọc vào điểm yếu của tôi mà nêu ra cho coi, tôi biết cái bản mặt của bọn nhà báo mà.

Rắc rối quá, tôi muốn đi ngủ.

.....

Bây giờ tôi đã trở thành một tiểu thư giàu có, theo tôi luôn là những người vệ sĩ rất đáng yêu mặc dù tôi đã kêu họ đừng có mặc đồ đen rồi. Vậy có khác nào tôi trở lại là Bảo An khi có đám vệ sĩ của hấn bám theo. Mà tôi vẫn là Bảo An chứ, tôi thích cái tên mà mẹ đặt cho tôi, và cũng thích cái tên Trúc Linh mà mẹ ruột đặt cho tôi nữa. Vậy thì ở trường và ở trại trẻ tôi sẽ là Bảo An còn ở nhà và ở công ty tôi sẽ là Trúc Linh. OK, như thế khá ổn.

Tôi và hấn chạm mặt, thử liên tưởng cảnh lúc này coi các bạn. Tôi và hấn đứng đối diện, sau lưng hai chúng tôi là một đồng những vệ sĩ, vệ sĩ của hấn là nam, vệ sĩ của tôi là nữ, bu xung quanh nữa tất nhiên là cả nữ sinh và nam sinh, hay đấy, bây giờ tôi cũng thu hút khá nhiều nam sinh, lũ đáng ghét chắc vì tôi giờ là tiểu thư chứ gì? Dog!

Kêu vệ sĩ giải tán xong đám lăm chuyện còn hơn cả phóng viên, hấn đột nhiên nắm tay tôi kéo đi, mà không, giống như là dắt nhau bỏ trốn.

Hấn kéo tôi ra xe của hấn và phóng đi. Lại bùng học, lại là bùng học ngay trước mắt mọi người. Chắc tất cả đều nghĩ tôi và hấn là một đôi rồi. Một đôi gì chứ, tôi vẫn chưa có ý muốn trở lại với hấn, mặc dù tôi đã đến với hấn bao giờ.

Bùng học đi chơi công viên giải trí. Hay đấy, thấy cũng thú vị, nhưng sao tôi lại đi với hấn cơ chứ, thật lố bịch.

Lố bịch nhưng tôi vẫn muốn chơi với hấn. +__+

-Sao đến đây?

Tôi biết là mình đang hỏi vớ vẩn.

-Đến đây để chơi chứ để làm gì? Bộ đến đây để hẹn hò?

Tôi biết hấn sẽ nói thế mà, nhưng tôi không biết hấn sẽ nói về sau.

-Tôi muốn hẹn hò với cô được chứ?

-Không được, chị...

-Cô là cô, Mai An là Mai An, tôi thừa nhận là tôi vẫn còn yêu Mai An nhưng bây giờ tôi yêu cô nhiều hơn và tôi muốn ở bên cô, tôi và Mai An đã hứa sẽ lấy nhau khi tôi đủ tuổi nhưng lời hứa đã bị phá bỏ vì thế...

-Vì thế anh không cần thực hiện lời hứa.

-Thực hiện lời hứa với ai? Cô muốn tôi lấy Mai An thật hả? Cô không có chút gì với tôi sao? Một chút cũng không?

Tôi không nói gì, hấn nói đúng, tôi thật vô lí, tôi bắt hấn thực hiện lời hứa với người chị đã chết của tôi sao? Tôi muốn thế thật không? Tôi có cảm giác như tôi đang lo sợ hấn cũng sẽ quên tôi khi tôi chết giống chị tôi vậy. Bậy nào, nghĩ sao mà tôi lại có cảm giác vớ vẩn đó chứ?

-Tôi biết hiện tại cô chưa thể chấp nhận tôi nhưng tôi đã nói rồi tôi vẫn đang đợi.

-Anh yêu tôi thật không vậy?

-Cô vẫn không tin hả? Tôi còn lừa dối cả em gái của Mai An chắc.

-Như vậy tức là nếu tôi không phải em gái chị Mai An thì anh tính sẽ lừa tôi phải không?

-Hết nói nổi.

-Là ý gì?

-Cô không tin, tôi thì không thể chứng minh còn nói gì nữa.

-Sao không thể chứng minh?

-Cách để chứng minh duy nhất thì không thể dùng được.

-Anh vẫn hôn tôi còn gì.

-Có lần nào hôn được đâu.

-Thích hôn tôi vậy hả?

Tôi hỏi cái quái gì thế?

-Không, bây giờ nếu không phải là cô chủ động thì tôi không muốn.

-OK, vậy đợi tôi đi, để tôi xử lý xong việc của mình tôi sẽ xử lý đến việc của anh.

-Mục đích của cô bây giờ là gì?

-Sao hỏi thế?

-Bây giờ cô đã là thiên kim tiểu thư một mình quản lý một công ty rồi đâu cần đến tiền nữa. Không lẽ mục đích vẫn là lừa tình tôi?

-Tôi sẽ trả thù cho cái chết của chị tôi.

-Sao?

Trả thù bằng cách nào thì...? Trả thù bằng cách để anh phải yêu tôi đến nỗi không thoát ra nổi cũng như lúc trước tôi đã thích anh như thế, để anh cảm thấy day dứt và có lỗi với chị tôi rằng đã lãng quên chị ấy quá nhanh (mặc dù suốt hai năm sau khi chị tôi chết hẳn không có yêu ai hết).

-Cô có một chút nào thích tôi, chỉ thích thôi cũng được.

-Để nghĩ coi...

Nghĩ gì mà nghĩ, tôi đâu có thích hẳn, thật vớ vẩn.

-Có không?

-Không chắc, hình như là...một tẹo.

Hớ...

Yên coi, đang giảng bầy hần đấy.

-Một tẹo thôi hả?

-Thế anh còn muốn gì nữa?

-Muốn đi chơi với cô.

Hắn nắm tay tôi và kéo vào công viên. Ở đây thật vui vẻ và sôi động. Tôi đang làm gì ở đây với hần thế này, đúng là điên rồi mà.

Mà nghĩ lại coi có thích hần không ta. Thích. Không thích. Thích. Không thích. Chẳng biết. Chẳng có cảm giác chi cả. Chỉ thấy chơi với hần rất vui, thì tất nhiên là vui rồi, đi công viên giải trí một mình tôi còn vui nữa.

Thôi cho qua, việc của tôi bây giờ rất là bận rộn, không có hơi đâu mà lo tính chuyện của hấn. Không nghĩ là nhà giàu cũng khổ thế này. Hấn nhà giàu mà suốt ngày thấy lêu lổng, cũng đúng nhà hấn làm ăn phi pháp thành thói là phải, vả lại hấn còn có đầy đủ ông, ba mẹ và cả chị gái nữa, còn tôi chỉ có một mình vất vả là đúng.

Tôi đã hết âm ỉ, đã lâu lắm rồi tôi không thấy thoải mái thế này, đôi lúc hấn rất biết cách làm người khác vui vẻ.

.....

24. Thông Báo

Chào cả nhà!!!

Anh thành thật xin lỗi khi phải thông báo anh có việc bận đột xuất rất quan trọng buộc lòng phải nghỉ một thời gian mà dự định là một năm. Bởi thế dù hoàn toàn không muốn nhưng anh vẫn phải nghỉ post trong vòng một năm đó. Mong mọi người hiểu cho anh, còn nhiều trn khác hay hơn của anh, mn có thể tìm đọc chúng. ^^ Còn D.K sẽ rất cảm kích nếu mn đánh giá tốt trn của anh, nếu thế mong mn một năm sau quay lại!

Một lần nữa cảm ơn các bạn rất nhiều, chính nhờ có các bạn mà D.K anh cảm thấy yêu mến hơn nơi này. Anh hứa sẽ quay lại đúng hẹn và không làm các bạn thất vọng!

Xin chân thành cảm ơn và vô cùng xin lỗi!!!

Anh yêu tất cả mọi người nhiều thật nhiều!!!

25. Chap 7.2

-Nghe nói hai đứa tụi mày nắm tay nhau bùng học, bọn nó kêu cảnh đó đẹp như film Hàn, hay nhỉ? Thật tiếc lúc đó tao không ở đấy coi.

Đẹp gì cái vụ bùng học, vẽ vang lắm sao mà tụi nó đồn ầm lên chứ, đúng là trường học còn khủng khiếp hơn cả chục cái toà soạn và sinh viên thì khủng khiếp hơn cả trăm nhà báo phóng viên.

-Mà nè, mày đến nhà tao ở đi, cả cái biệt thự lớn mà chỉ có tao, bà quản gia và một đồng giúp việc với cả vệ sĩ, mày mà đến thì tao đỡ buồn hơn chút.

-Sao lại đỡ buồn hơn chút? Bộ không có hấn buồn kinh lắm hả?

-Vớ vẩn, hấn là người yêu chị tao hai năm trước đấy.

-Hai năm trước tức là hồi lớp 12, oầy, lớp 12 đã yêu chị mày ghê vậy rồi đó hả?

-Gì mà ghê?

-Thấy bảo vì yêu hấn quá mà chị mày bỏ nhà đi rồi tai nạn chết mà.

-Sao cái bọn nhà báo nhanh ghê dữ, tin từ hai năm trước cũng moi ra lặn.

-Mấy tờ báo lá cải dự đoán giờ không còn ai phản đối việc giữa mày và hấn nhưng rồi mày cũng sẽ chết như chị mày thôi.

-Cái báo nào khôn kiếp dám rửa tao chết đấy hả?

-Đã nói là báo lá cải rồi mà.

-Lá cải hay hoa cải gì thì cũng đừng có phát ngôn bừa bãi thế chứ. Không biết là dạo này lời nói rất thiêng sao?

-Mày với hần không vì chuyện của chị mày mà sao chứ?

-Chuyện gì là chuyện gì? Tao đã nói là sẽ nhất định không yêu hần rồi mà.

-Giờ mày đâu cần tiền chi nữa, sao không chấp nhận hần luôn cho rồi.

-Không, bảo không là không, mày không ép được mở tao nên mày tính ép duyên tao hoài đấy hả?

-Đồ cứng đầu, yêu thì cứ nói là yêu đi, nói dối chi ệt hả? Tao là bạn thân từ hồi nể khổ với mày mà không biết mày nghĩ gì chắc.

-Khổ chi mày? Mà mày là thấy bói chắc đâu mà đoán được tao nghĩ gì?

-Năm trước mày chẳng thích hần đến độ suýt lao đầu đi tử tình với hần còn gì.

-Điên khùng.

Tự nhiên nhắc chuyện từ thời tám oánh nào rồi, đúng là năm trước tôi có ngu có ý định đó thật, nhưng kể từ lúc ở thư viện tôi quay ra ghét hần khùng hoảng luôn, giờ nghĩ sao nói đó là cố để tôi vẫn còn thích hần?

-Mày đúng là con mèo điên, lúc mở ở trên ngọn cây thì cứ lao đầu lên lấy, giờ mở ngay trước miệng thì lại chề ngán không thèm xơi.

-Ai điên đi ăn mở để mà béo phì hả?

-Hết nói nổi.

Lại đến lượt con nhỏ này nữa, hai người này, một người thì là bạn thân một người thì là...chẳng là gì cả, cứ luôn miệng nói hết nói nổi, nếu không phải hần cứ lúc nào cũng nói thích tôi thì tôi lại nghĩ hần và nhỏ Bảo Chi là bồ của nhau đấy.

-Chuyện thừa kế sao rồi?

-Mai tao mới tính, nhưng có vẻ cả hội đồng đang phản đối tao ghê lắm.

-Thì đúng rồi, mày chỉ là một con ranh vặt mũi chưa sạch lại đòi lên nắm quyền chỉ đạo bọn họ nghĩ sao mà họ không phản đối?

Tôi khoanh tay trước ngực nhìn nhỏ bạn thân. Nó nhìn lại tôi cười khì.

-Thì tao chỉ nói thế thôi.

-Bộ mày hết từ để dùng rồi hả?

-Thôi không nói nữa.

Đúng là đáng ghét, sao con nhỏ này lúc nào cũng thích châm chọc người khác thế nhỉ? Nó khen tôi lấy một câu thì trời sắp chác, cứ khen thử coi trời có sắp nổi không.

Nhưng mà ý nó cũng đúng chỉ là lời lẽ của nó chưa lạnh và đáng ghét thôi.

.....

Lại bọn chó săn vây xung quanh công ty Trúc Mai, Trúc Mai, công ty dành cho chị gái và tôi. Thấy thật tự hào. ^ _ ^

May nhờ có vệ sĩ mà tôi thoát khỏi miệng lưỡi tò mò của bọn phóng viên, đúng là ngu mới đi làm nghề đó để bị người ta mắng cho. Nhắc tới lại bức đám báo lá cải, đám rửa tôi chết, tôi mà chết tôi giết tam tộc nhà đứa nào viết mấy bài nhăng nhit đó.

Bước đến phòng họp của hội đồng, tìm tôi đập như trống dồn. Nói thật là tôi rất sợ, tuy họ không lột da xé xác tôi nhưng đảm bảo những lời họ nói cũng đủ để tôi có chết cũng không toàn thân mà trở về.

Đi cùng tôi là trợ lý thân tín nhất của ba tôi, một người con trai trẻ nhưng chắc cũng hơn tôi kha khá, trông anh chàng khá hiền lành với đôi mắt kiếng trên mắt. Nhìn như cục đất vậy.

-Tiểu thư Mai An...

-Tôi là Trúc Linh.

-Tôi xin lỗi, tiểu thư Trúc Linh, tôi nghĩ rằng khi vô trùng cô sẽ cảm thấy rất căng thẳng và bức bối, nhưng cô hãy dùng lí lẽ và những suy nghĩ thực sự của mình để họ hiểu cô đủ khả năng để tiếp nhận cơ đồ của Tổng giám đốc quá cố, những trường hợp bất trắc nhất thì cô nên dùng biện pháp mạnh.

-Biện pháp mạnh?

-Đó là...lớn tiếng một chút để họ thấy cô không hề dễ bị bắt nạt.

-OK.

Anh chàng này hay đấy, nếu không phải tôi đã luôn có hấn bám theo thì tôi thử làm quen với anh ta cũng được, nhìn kĩ thấy cũng không đến nỗi tồi, chỉ là sự thật hấn là người đẹp trai nhất mà tôi từng gặp. Khốn kiếp, sao trời lại phú cho hấn cái bản mặt cuốn hút chết người đó nhỉ? Tôi không tin cả đời này tôi không gặp nổi một người đẹp trai hơn hấn. Tôi thật dè trai quá chừng, đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng thế này tôi còn nghĩ đến hấn rồi lại còn cả anh trợ lý hiền thực này nữa. Đúng là điên tỷ độ.

Cánh cửa phòng mở ra, đáng run sợ, đáng kinh hãi, cả một lũ những ánh mắt dồn về phía tôi, ngay sau lũ ánh mắt đó là thái độ chum đầu thì thầm này nọ, giờ tôi mới biết hội đồng quản trị của Trúc Mai còn hơn hấn cả hội đồng học sinh lắm điều nhiều chuyện. Đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn. Người xưa thật thông sư thái.

Tôi ngồi xuống ghế chính giữa dành cho chủ tịch hội đồng và cũng là Tổng giám đốc, chính là chỗ ngồi thân thuộc suốt bao nhiêu năm của ba tôi. Thấy thật ấm. Vị trí cao nhất chẳng ấm chứ sao. ^o^

Hầu thuận sau lưng tôi là một đoàn vệ sĩ, và ngồi cạnh tôi là...

Các bạn nghĩ là ai? Là hấn.

Aaaaaaaaaa!

Mắc bẫy rồi, là anh trợ lý chứ ai. Nghĩ sao mà hấn có mặt ở đây chứ? ^o^

Trêu chọc người đọc là một thú vui không chỉ của tác giả mà còn là của chính nhân vật, nhất là với một kẻ mặt dày mày dạn như tôi. ^o^

Tôi chưa kịp làm gì hay nói gì thì tất cả mọi người trong hội đồng đã gần mặt tôi.

-Chúng tôi không muốn nói nhiều, chúng tôi đều là những người đã góp rất nhiều công sức vào việc kinh doanh của công ty, chúng tôi không thể để một cô gái trẻ người non dạ như cô điều hành cả công ty được.

-Cô không có một chút kinh nghiệm gì về việc kinh doanh cả, cô lấy gì để duy trì hoạt động của công ty?

-Cô mới chỉ hai mươi tuổi, học còn chưa xong thì sao có thể quản lí công ty?

-Cổ phần của tất cả chúng tôi đủ để loại cô ra khỏi hội đồng quản trị.

...

Cả tấn muối đổ vô đầu tôi, họ hết nói nặng lời lại đến nói đều, rồi xĩa xối tôi. Khi ba tôi chết rồi họ đổ đốn ra như thế đây, ba ơi ba hãy đội mồ mà dậy coi họ đối xử với ba và với con như thế nào đây. Nếu họ mà cứ thế này thì đúng là ba tôi sẽ đội mồ sống dậy và mẹ tôi vì thế cũng sẽ đội mồ lên theo.

Tôi không nói được gì, tôi thấy sợ cái thái độ gớm lạnh của họ, những ánh mắt như đầy thù hận. Bộ tôi lên nắm quyền thì mấy người sẽ chết sao phản ứng dữ dội vậy?

-Tôi...

Tôi không nói lên lời, đừng nói là tôi sợ đến mức cầm khẩu luôn nhé. Trời ơi, không khéo họ khiến tôi tu lên mất. T_____T

Quá đáng dám thông đồng với nhau ức hiếp một cô gái nhỏ bé đáng thương như tôi, một lũ người lớn tuổi cả rồi mà sao hẹp hòi nhỏ mọn thế không biết.

-Đừng sợ.

Bỗng có tiếng thì thầm bên tai tôi.

Tôi quay sang, cảm giác thật bình yên. Không lẽ lại là...

Là hần còn ai vô đây nữa, nhưng sao hần lại ở đây?

Hần mặc đồ đen, là vệ sĩ cho tôi hả? Tên này đúng là lăm trò.

Nghe câu nói của hần thấy thật cảm kích.

Hần lại tiếp tục thì thầm bên tai tôi.

-Bộ mày dày hơn cả da bò thường ngày của cô giấu đâu rồi vậy?

CÁI GÌ???

>"< hần=" " dám...=" " thật=" " là=" " ngu=" " khi=" " tôi=" " vừa=" " cảm=" " kích=" " hần=" " hết=" " đối,=" " đúng=" " là=" ">

Tôi điên lên bèn đứng dậy đập bàn và quát lớn.

-CÁC NGƯỜI LÀ AI MÀ DÁM NÓI TÔI THỂ HẢ? ĐỪNG TƯỞNG TÔI KHÔNG NÓI GÌ LÀ TÔI SỢ NHÉ!!! TÔI NÓI CHO CÁC NGƯỜI BIẾT, TÔI ĐỦ KHẢ NĂNG ĐỂ THAY BA TÔI TIẾP QUẢN CÁI CÔNG TY NÀY. AI PHẢN ĐỐI THÌ ĐỪNG TRÁCH TÔI KHÔNG BÁO TRƯỚC.

Lửa bắt đầu nguội dần. +_+

Tất cả đều nhìn tôi sợ hãi, cả hội đồng, cả anh trợ lý và tôi đoán chắc cả hần và những vệ sĩ cũng đang mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi.

Thật oanh liệt. =_ =

26. Chap 7.3

Tôi nổi điên vì hần và rồi tôi đổ hết sự tức giận lên đầu cả hội đồng. Kể ra cũng thấy có hiệu quả trong việc thu phục bọn họ.

Không biết những người này có giống tôi không nhỉ? Đại loại như họ bắt mẫn với

vợ và đến đây xỏ hết lên đầu tôi.

Thật là cuộc sống tươi đẹp.

Chính tôi cũng thấy bất ngờ với mình, tôi dám ăn nói như một con nhỏ không biết điều với những người đáng tuổi ba và ông tôi. Tại họ bức ép tôi quá.

Thế không phải tại hần hả? ^o^

Vớ vẩn, làm việc của mình đi.

-Các vị có không đồng ý thì cũng ko thể làm được gì, về mặt pháp luật tiểu thư của chúng tôi đủ quyền hạn để thừa kế công ty này, hơn cả cổ phần của cô ấy là 40%, gấp mấy lần cổ phần mà mỗi vị ở đây có.

Hần ném xuống bàn một tập gì đó như tập hồ sơ.

-Đây là di chúc của Tổng giám đốc và cũng là chủ tịch hội đồng quá cố, trong đó ghi rõ tất cả cổ phần và tài sản của ông ấy đều giao lại cho con gái út của mình là tiểu thư Trần Trúc Linh đây. Di chúc này có bảo hộ của pháp luật và có hiệu lực kể từ khi chủ tịch qua đời. Giờ thì các vị có thể ngoan ngoãn tuân theo người có cổ phần lớn nhất ở đây rồi chứ?

-Cậu là ai, sao dám ăn nói vô lễ ở đây hả?

-Một vệ sĩ mà có quyền lên tiếng trong buổi họp này sao? Tiểu thư Trúc Linh, lẽ ra cô không nên cho nhiều vệ sĩ vô đây như thế, họ làm ảnh hưởng rất nhiều đến không khí buổi họp đấy.

-Anh ta không phải vệ sĩ mà là chồng chưa cưới của tôi.

Không hiểu sao không muốn hẳn bị sỉ nhục.

Nhưng cũng đâu cần nhất thiết phải nói chồng chưa cưới, thật điên rồ, có thể nói hẳn là trợ lý riêng của tôi, là vệ sĩ đặc biệt, hoặc là gì đó cũng được, sao lại là ba từ mà hẳn rất thích đó chứ, đúng là ngớ ngẩn và ngu ngốc.

Thế mà tôi vẫn tiếp tục trò lơ của mình.

-Tôi đủ khả năng để lập thân cũng như đủ khả năng để tiếp quản và điều hành công ty này, xin các vị hãy tin tưởng ở tôi.

-Chúng tôi lấy gì ra để tin tưởng ở một người như cô?

-Các vị đều đã là ba là ông, chắc các vị hiểu cảm giác của một người ba khi phải bỏ đứa con ruột thịt do mình sinh ra đi để gia đình bớt khó khăn, ba mẹ của...à của Trúc Linh đã rất đau khổ khi họ phải làm thế hơn nữa người con gái lớn lại ra đi quá sớm vì thế nên họ chỉ còn có thể bù đắp lại cho cô ấy, và để cô ấy có một cuộc sống tốt đẹp hơn là cách duy nhất.

-Tôi có thể chưa đủ kinh nghiệm và khả năng để làm công ty hoạt động tốt trở lại như trước, nhưng tôi còn có sự giúp đỡ của các vị. Các vị đều là những người bạn tốt của ba tôi, mong các vị hãy hiểu cho nỗi lòng của ông ấy. Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể của bản thân. Tôi rất cần sự trợ giúp của các vị để giúp công ty của ba tôi tiếp tục phát triển.

Cả hội đồng im lặng nhìn nhau.

Tôi thấy hồi hộp. Những lời tôi nói đều là thật lòng, mà hiếm khi tôi nói những lời thật với lòng mình nên mong là họ biết trân trọng.

-Chúng tôi sẽ chờ đợi sự cố gắng của tiểu thư, à quên...Tổng giám đốc.

Tôi cười và quay lại nhìn hẳn cũng đang cười nhìn tôi. Mọi chuyện đã suôn sẻ. Mà sao tôi lại cười với hẳn chứ, thà cười với anh trợ lý hiền thực kia còn hơn.

Mà dù sao cũng nhờ hẳn mà tôi đã không bị công kích đến nỗi thua trận trở về.

Nghe cái từ Tổng giám đốc từ họ thấy còn ngọt hơn cả từ tiểu thư. Làm Tổng giám đốc oai hơn mà. Nhưng Tổng giám gì đâu mà chẳng biết một mống gì về kinh doanh. Nói cho có với họ vậy thôi chứ tôi dù cố gắng cật sức thì chắc gì đã khiến công ty hoạt động nổi nói chi đến hoạt động tốt trở lại. Không xong rồi. Không sao, tôi còn có anh trợ lý, có hẳn, và cả nhỏ Bảo Chi, con nhỏ giỏi kinh doanh lắm đó, nó thông minh mà, không biết tôi đã nói chưa rằng nó là thủ khoa trường tôi – ĐH Luật. Chúng tôi tương lai sẽ là những luật sư, kể ra luật sư cũng khổ.

Nhưng mà việc kinh doanh thì cần gì đến mấy thứ luật, nếu có thì cũng chỉ là vài đề phòng cho việc kinh doanh thuận lợi và không gặp trục trặc thôi.

Mãi diễn thuyết vớ vẩn về những thứ không có liên quan.

Cuộc họp kết thúc, chiến thắng nghiêng về phần tôi. Oh yeah!!!

Khi ra khỏi phòng họp người đầu tiên nói với tôi là...là ai? Là anh trợ lý. ^o^

-Tiểu thư à quên Tổng giám đốc rất có tác phong của một vị sếp tổng.

-Cảm ơn. ^-^

Thấy thật vui.

Nhưng mà tạm gác mọi chuyện lại, bây giờ là tác chiến với đám nhà báo phóng viên. Trời ơi, một lũ hỗn độn đang vây kín cổng công ty. Toi rồi!!! T_____T

Tuy vệ sĩ đã vây kín lấy tôi và cả hấn cũng ở bên cạnh tôi nhưng bọn nhà báo vẫn cứ bám lấy như đĩa không chịu buông tha, khiến giao thông của tôi tắc nghẽn.

-Thưa tiểu thư, tình hình buổi họp thế nào rồi, có phải cô đã gặp rất nhiều khó khăn khi đối mặt với các cổ đông trong hội đồng.

-Họ đã nói gì với cô, họ có phải phản đối cô không?

...

Lại bị tra tấn, mà bị tra tấn bởi bọn này thì còn nặng nề và khủng khiếp gấp bội so với việc đối mặt với hội đồng.

-Xin lỗi, chúng tôi đã nói là sẽ thông báo mọi việc với các vị tại buổi họp báo cuối tuần này, xin các vị hãy đợi.

Một vệ sĩ mà tôi nghĩ là thân cận và là thủ lĩnh của các vệ sĩ khác lên tiếng, thật oai

phong, tác phong của cô ấy còn cao quý hơn kẻ mặt chuột, mặt chợ mà mang tiếng là tiểu thư như tôi. +__+

-Ah, đại thiếu gia Trương Hoàng Nam, anh ấy cũng có mặt ở đây.

Một người trong đám phóng viên la um lên và chỉ tay về phía hấn đang đứng sau

lưng tôi.

ACKK! Lộ rồi.

Cả đám bắt đầu bu lấy và hỏi dồn dập.

-Thiếu gia cũng có mặt ở đây, liệu có phải hai người đã cho qua chuyện của đại tiểu thư Mai An?

-Thiếu gia có giúp được gì cho người yêu mình trong việc giành lấy chiếc ghế Tổng giám đốc – chủ tịch hội đồng quản trị của Trúc Mai?

-Mối quan hệ của hai người đã tiến triển đến mức nào rồi ạ?

...

Những câu hỏi thật gây ức chế.

Chợt hấn nắm lấy tay tôi, len trong dòng người đông như kiến lửa và chạy trốn.

Cảnh này thật hoành tráng và hoa lệ, một tiết mục chạy trốn không phải vì tình yêu mà vì...đơn giản là thoát khỏi móng vuốt của lũ chó săn ghê gớm đáng ghét.

Hấn kéo tôi chạy vào xe một cách nhanh chóng, cái bọn này còn bám lấy xe làm gì, xe tôi mới rửa xong, khỏi cần lau lại chi ắt công, tôi không có bo tiền đâu.

Tôi nguyên rửa tên nào đã phát hiện ra hấn. Mà kể ra hấn cũng dễ bị phát hiện, thứ nhất vì độ hot của hấn còn hơn cả tôi, thứ hai vệ sĩ của tôi đều là nữ không dừng đâu lòi ra một tên con trai rất đáng bị nghi ngờ, và thứ ba hấn đẹp trai cao ráo như thế bị nhìn thấy là phải (tụi tôi toàn là con gái cao đến mấy cũng chỉ dám ngửa cổ lên coi).

Thoát khỏi bọn nhà báo, tôi còn cố ngoái cổ lại coi bọn họ có mặt dày hơn tôi đuổi theo không. Rất may da mặt tôi vẫn là dày nhất.

Nghĩ tới mặt dày lại thấy bực lúc trong phòng họp, hấn đúng là một tên trơ tráo, mặt hấn tôi đã nói rồi dày hơn cả da mông của một con hà mã ấy chứ, chứ da mặt tôi dày như da bò có thấm vào đâu.

-Anh đến đây chi?

-Muốn bảo vệ cô.

-Tôi có vệ sĩ rồi, mà tại sao vệ sĩ của tôi lại không có phản ứng gì khi thấy người lạ đột nhập vô bản doanh nhỉ?

-Người lạ? Tôi ấy à? Chồng chưa cưới của cô sao?

Tôi biết sẽ thế mà, hắn có vẻ rất hí hửng với ba từ đó. Đồ đáng chết, i chết nè. Oái đau wá!! #_#

-Dù sao cũng cảm ơn anh vì đã giúp tôi trước mặt hội đồng quản trị.

-Giúp vợ chưa cưới của mình là chuyện thường tình mà. Chúng ta lấy nhau chắc còn đình đám hơn là vợ chồng hoàng tử William gì đó.

-Đồ điên.

Nghĩ mình là ai mà sánh với hoàng tử?

-Cô cứ cười như thế có phải tôi cũng thấy dễ chịu không?

Bộ tôi ko cười thì hắn khó chịu lắm chắc?

-Biết tôi tại sao lại quyết định yêu cô nhiều hơn Mai An không?

-Tại sao?

-Vì tôi yêu nụ cười của người tên Bảo An và thứ tình cảm chân thành mà cô dành cho những người ở trại trẻ.

-Thế chị tôi không thế à?

-Mai An khác, vì cô ấy luôn cười như thế, còn cô chưa bao giờ cười như thế khi ở bên cạnh tôi. Cô có thể hứa sẽ luôn dành cho tôi nụ cười đó không?

-Không.

-Sao?

-Tôi không thích.

-Sao không thích?

-Vì tôi không thích.

-Nhưng sao lại không thích chứ? Ko phải cô đã từng rất thích tôi sao? Còn tính tỏ tình với tôi cơ mà.

ACKK!!! +_+

100% con nhỏ Bảo Chi tiết lộ chuyện này, ngoài tôi và nó ra không còn một ai trên đời này biết về bí mật đó. Tôi thì điên gì mà nói với hắn chuyện đó, con nhỏ này, lần này thì là cái thế gì đây? >”

-Đấy là chuyện của một năm trước.

-Thế chẳng lẽ giờ không còn thích chút nào, thậm chí bây giờ tôi nói yêu cô mà cô cũng không có chút gì?

-Ờ thực ra thì...

-Thì sao?

-Thấy anh...

-Thấy tôi sao?

-Thấy anh rất phiền. ^o^

Nhìn cái bộ mặt hắn là muốn lặn ra mà cười.

-Tôi đã nói là xử lý xong việc của mình tôi sẽ cho anh một câu trả lời khiến anh vui lòng. OK?

-Cuối tuần là xong phải không?

-Cũng không hẳn, còn chuyện làm ăn của công ty nữa, tôi cũng phải làm quen với công việc của một Tổng giám đốc cũng như CEO, làm CEO khó lắm đó, tôi lại chẳng có chút kinh nghiệm gì.

Tự nhiên thấy mình thật đáng yêu giống những lúc ở cạnh Bảo Chi. Không, tôi đang ở cạnh hắn, sao lại tỏ ra như thế?

-Tôi yêu cô lắm.

Một câu nói thật trẻ con hết đời.

.....

27. Hết Chap 7. Tôi Yêu Cô Và Tôi Vẫn Đang Đợi

-Đến công ty sao?

-Ừ, tao bận lắm.

-Khoe mẽ.

-Mày có đi cùng không, tao cần mày giúp đỡ đấy.

-Hôm nay tao có việc ở thư viện rồi, tính rủ mày nhưng chắc phải đi một mình.

-Không bỏ được à?

-Không, tao còn phải học, đời mày giờ thì sướng rồi.

-Nói thật, làm người giàu có rồi mới thấy nó chẳng sung sướng gì.

-Thôi khỏi, tao đến thư viện đây.

-Có cần người chở đi không?

-Cũng được, ăn ké sự giàu sang của mày thấy cũng đã. ^__^

Bạn bè là thế đó.

-Tao cũng phải đến công ty. Đi cùng luôn một đoạn vậy.

Lái xe đưa Bảo Chi đến trường rồi sau đó là nhiệm vụ mệt nhọc của tôi bắt tay vào việc kinh doanh, đầu sao...à mà tôi chưa nói nhỉ, công ty Trúc Mai chuyên về mỹ phẩm, ít ra mỹ phẩm thì cũng không phải là khó nuốt, may sao ba tôi không làm về bất động sản hay mấy thứ chứng khoán chứng từ gì đó.

-Tổng giám đốc, việc đầu tiên là biết cách xử lý những hợp đồng và dự án của công ty, tiếp đó là tập cách nêu ra những ý kiến và ý tưởng cho các sản phẩm. Đôi khi đích thân Tổng giám đốc sẽ phải đi giám sát công việc và tiến trình của các nhân viên trong khâu sản xuất đóng gói sản phẩm. Hơn nữa trong nhiều trường hợp hợp đồng bị huỷ hay dự án thất bại thì phải nghĩ cách giải quyết và thu hồi vốn. Doanh thu cũng là một vấn đề quan trọng mà hàng tháng chúng ta đều phải quan tâm và không ngừng cải thiện các chương trình quảng cáo...

Nói một hồi mà tôi chẳng hiểu gì sất, cái gì mà nghĩ cách xử lý rồi còn nêu ý tưởng, giám sát, thu hồi vốn, cải thiện doanh thu...trời ơi, có ai không cứu tôi với, mới có ngày đầu tiên đến công ty mà đã thế này rồi.
T_____T

Những tháng ngày tiếp theo tôi sẽ phải sống tiếp thế nào?

-Tổng giám đốc nghe thấy gì không đấy?

-À...có, tôi vẫn đang nghe.

Nghe thấy chết liền, hiểu chết ngay tấp lự. +__+

-Nếu Tổng giám đốc không làm tốt thì các cổ đông không chắc sẽ còn tin tưởng đâu ạ, vì thế Tổng giám đốc hãy cố gắng.

-Tôi biết rồi.

-Vì là hôm đầu tiên và cũng mới tiếp

xúc với việc kinh doanh này nên tôi sẽ chưa đưa ra vội những dự án tồn đọng của công ty mà chủ tịch quá cố đang làm dở. Đợi đến khi Tổng giám đốc xử lý xong những vấn đề riêng tư về buổi họp báo thì chúng ta sẽ bắt đầu làm việc nghiêm túc.

TT_____TT

Tôi không biết chi hết.

Sao anh chàng này lúc làm việc lại nghiêm túc đến thế, cứ hiền lành như bình thường có phải hơn không.
==_==

.....

Buổi họp báo mong đợi cuối cùng cũng đã đến.

Hoan hô!

TT_____TT

Tôi đang vui thay cho cánh nhà báo. >_

Trong khi họ háo hức chờ đợi để săn tin thì tôi đau khổ và thật chua xót.

Biết nói gì với họ chứ, họ hỏi tôi không biết sẽ phải trả lời sao, câu nào nên trả lời thẳng và câu nào nên trả lời một cách khéo léo và câu nào nên từ chối một cách thẳng thừng. Thật đau đầu nhức óc.

Quá sợ hãi tôi đã kéo theo cả nhỏ Bảo Chi đi theo để có thể nói đỡ cho tôi, có cả anh trợ lý nếu họ có hỏi đến công việc tôi còn có đường mà tháo chạy.

-Giới thiệu với anh, đây là Bảo Chi bạn thân của em. Còn đây là anh Trung – trợ lý của tao.

-Cái lão mà mày nói là bình thường hiền như đất nhưng khi làm việc lại cứng nhắc như đất nung ấy à?

Ôi trời con nhỏ này, xấu hổ quá! Dù là tôi có nói thế thật thì nó cũng phải biết giữ ý cho tôi chứ, đường đường là một vị Tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị của cả một công ty lớn mà lại đi buôn chuyện bán xấu trợ lý của mình với bạn thân như mấy bà buôn dưa bán mắm ngoài chợ sao?

* _____ *

-Không sao.

- ^ - ^

Hai người làm quen với nhau khá nhanh.

Hôm nay tôi không cho hẳn đến vì nghĩ chắc thể nào bọn nhà báo cũng sẽ hỏi chuyện của tôi và hẳn, và hẳn thì bị bệnh ngứa miệng mãn tính sẽ lại ti toe đủ thứ cho coi, thế nên cho hẳn đến buổi họp báo là coi như tự chui vô cái trống mà bọn nhọ báo đã buộc sẵn lên trần nhà.

Vừa bước vào giờ chính thức của buổi họp báo cả lũ nhà báo phóng viên đã tung đầy đủ các chiêu ra khùng bổ tôi, chắc là đã chuẩn bị rất kỹ càng việc giết tôi trước mặt mọi người bằng lời nói không dao của họ. Nhà báo thật ghê gớm, tiếc là trong bộ luật lại không có luật nào phạt người khác tội giết người bằng lời nói.

Biết ngay là sẽ hỏi đến việc công ty đầu tiên mà, tôi khá thông minh và khéo léo trả lời lại tất cả các câu hỏi của họ nhưng rất tiếc là không khơi ra việc tại sao các cổ đông lại thay đổi quyết định của mình nhanh như thế, chẳng lẽ tôi lại nói là nhờ có sự giúp đỡ là câu khen ngợi da mặt tôi của hẳn mà tôi đã điện tiết lên khiến họ sợ rồi lại còn việc hẳn đã đích thân ra mặt giúp tôi trước mặt các cổ đông. Không thể được, tôi ngu sao khai ra chứ.

Và sau đó bọn họ bắt đầu chuyển chủ đề sang hẳn. Tôi biết, tôi đã đoán trước được và tôi vẫn chưa thể tự tin cho những câu trả lời của mình về hẳn. Chính tôi còn thấy khó trả lời cho những câu hỏi của trái tim mình về hẳn.

-Lần trước tôi có hỏi tiểu thư cảm thấy thế nào khi biết người yêu của mình chính là người yêu của chị gái hai năm trước và cũng là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cái chết của chị cô?

-Đó là câu hỏi của lần trước, đã một tuần trôi qua...

-Ý tiểu thư sẽ không trả lời câu hỏi đó.

-Cũng không nên suy diễn quá như thế, tôi đâu có nói là không trả lời.

-Chúng tôi muốn nghe một câu trả lời thật lòng.

-Tất cả những câu trả lời của ngày hôm nay từ tôi đều là thật lòng, trước mặt rất nhiều các nhà báo phóng viên thế này tôi đâu thể không nói thật, các vị sẽ tha cho tôi sao? ^__^

Tôi cười tươi thân thiết, nhưng thực chất chắc những kẻ thông minh dặt dào và mũi thính như dòng họ chó săn thì sẽ hiểu ra ý nghĩa tôi muốn nhắn gửi đến họ.

-Xin tiểu thư hãy trả lời.

-Thực ra khi mới phát hiện ra sự thật đau lòng đó tôi thực sự rất shock, cảm thấy vừa đau lòng vừa khó xử, tôi cũng muốn kết thúc với người ấy nhưng mà tôi hiểu vì sao cả hai chị em tôi lại cùng yêu một người con trai mà không sao thoát ra nổi.

-Vì sao ạ?

Câu hỏi tu từ của người ta.

Bộ mấy người không hiểu câu hỏi tu từ là gì à? Là câu hỏi được đặt ra nhưng không mong nhận được câu trả lời. Trời ơi, ai cần các người trả lời hỏi đáp làm chi? >”

-Các vị thật là khéo đùa, tất nhiên là vì sức cuốn hút của anh ấy rồi. ^__^

-À...

Cả căn phòng rộ lên tiếng cười, vui đấy.

Nhưng rất tiếc những lời tôi nói chỉ có 10% là thật lòng, còn lại đều là nói cho nó có cảm xúc vậy thôi.

-Tiểu thư có cảm thấy trở ngại nào không khi gia thế của người yêu mình không được bình thường.

-Gia thế là một chuyện khác, yêu nhau không phải là hoàn cảnh hay vì điều gì, các vị khi yêu thường yêu vì điều gì?

-Con người.

-Đúng, tôi cũng thế.

-Thật đáng ngưỡng mộ.

Những ánh mắt thán phục nhìn tôi. Tôi giả bộ mà cũng tin. ^o^

-Kể ra người đáng ngưỡng mộ hơn chính là chị gái tôi, chị ấy cũng không hề quan tâm đến gia thế của người chị ấy yêu, và hơn cả chị ấy còn sẵn sàng bỏ trốn vì tình yêu của mình.

-Nếu như...chúng tôi nói không phải...nhưng nếu ba mẹ tiểu thư không gặp sự cố tai nạn đó thì nếu ba mẹ phản đối tiểu thư có làm như chị gái mình đã làm?

-Đó chỉ là một giả thiết, và xin thứ lỗi tôi không muốn nhắc đến những vấn đề có liên quan đến ba mẹ đã khuất của tôi.

Một buổi họp báo khá tốt đẹp hơn sự mong đợi của tôi.

Mọi thứ với tôi giờ đã sang một thời kì mới, giờ nhiệm vụ cuối cùng của tôi là việc với hẳn.

Quả thực là nói chuyện với những nhà báo tôi mới thấy mình có một chút gì đó đã che giấu về hấn, thực sự thì tôi vẫn còn thích hấn nhưng không quá nhiều. Nhưng nghĩ đến việc hấn vẫn đang chờ tôi tôi lại thấy rất xót xa và rất muốn đồng ý lời tỏ tình suốt từ đầu của hấn.

Vớ vẩn, tôi...nhưng mục đích hiện giờ của tôi thì không còn nữa cần đến nữa. Giờ tôi đơn giản là không còn cần tiền nữa, lừa tình thì cũng không nên vì tôi đã biết tình cảm của hấn với chị tôi sâu sắc thế nào nên chắc hấn sẽ không dối với tôi như với những bồ thường xuyên của hấn, mà lâu rồi không thấy hấn đi với ai hay cũng không thấy hấn hôn em nào đó ở những nơi công cộng.

Tóm lại là mục đích hiện giờ của tôi không còn.

Không còn thế chẳng lẽ lại yêu hấn. Thôi tốt hết là cứ suy nghĩ kĩ coi tình cảm với hấn thế nào đã, dù nào thì tôi cũng có lí do nói dạo này bận việc công ty nên chưa có thể giải quyết triệt để được vấn đề với hấn. Một lí do ổn.

Tôi chuẩn bị ra về thì nhìn thấy hấn đang đứng nhìn tôi với đôi mắt thật khó diễn tả.

Không lẽ...hấn đã đứng nghe tất cả những gì tôi nói?

Đừng tin nghe, tôi nói không có thật đâu à, đừng có tưởng bở nhiều.

Hai chúng tôi cứ đứng nhìn nhau một hồi lâu.

Một cảm giác chạy khắp cơ thể tôi mà không biết đó là gì, tôi cảm nhận thấy những chuyện sắp xảy ra.

Vẫn chưa kết thúc.

*

* *

28. Chap 8. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!

8. Tôi ghét cô, đừng có yêu tôi!

Không có học viên, không có người nấu nướng, không có bất kì âm thanh sôi nổi nào, không có gì cả.

Canteen mà thế này sao?

Có lẽ nó vẫn sẽ còn là canteen trước khi có mặt của chúng tôi. Chúng tôi là ai thì các bạn biết rồi đấy. Tôi và hấn.

Lí do tại sao canteen lại biến thành nhà hoang thế này thì khỏi cần nói. Cả tôi và hấn đều phô trương danh thế bằng cách dẫn theo thật nhiều vệ sĩ và đuổi hết mọi người ra khỏi canteen để tạo không gian cho “riêng hai chúng tôi”.

Thật vớ vẩn, chẳng qua người ra lệnh đuổi tất cả đi chỉ có hấn là dám mà thôi.

Một người là đại thiếu gia, một người không chỉ là tiểu thư mà còn là Tổng giám đốc của cả một công ty lớn. Thế mà cả hai lại cùng ngồi ăn trong canteen.

Không có vấn đề gì cả, tôi vẫn muốn mình là Bảo An ngày xưa, chỉ có điều không hiểu sao rất thích cái mùi xã hội đen nên tôi mang theo vệ sĩ cho nó hoành tráng. ^-^

-Có nhất thiết phải đuổi tất cả đi như thế không, kể cả đầu bếp?

-Tại sao chúng ta đều là những kẻ có điều kiện lại cứ phải ngồi nói chuyện trong canteen thế này? Một nhà hàng không được sao?

-Thế thì tại sao chúng ta đều đã đủ tuổi để lập thân mà vẫn phải ngồi tại canteen của một trường học để học tập...

-Khách sạn không được sao?

Ý tôi gần giống như thế. Mà cái gì??? Khách sạn? Anh chán sống rồi hả?

Mà kể ra hình ảnh so sánh của tôi chính là nguyên nhân để hấn có cơ nói câu đó. Sao tôi không kiếm ra hình ảnh nào khác chứ? Đồ ngu!

Có mùi khét.

Tất nhiên là có mùi khét, khói trên đầu tôi đang bốc lên này.

Mà sao hôm nay tự nhiên thấy rất khó chịu với những lời của hấn mặc dù bình thường những lời của hấn còn khôn nặn hơn.

-Chuyện của tôi cô suy nghĩ đến đâu rồi?

-Chuyện gì?

-Chuyện của tôi.

-Chuyện của anh là chuyện gì?

-Cô tính quýt luôn câu trả lời chứ gì?

-Tôi đã nói rồi, dạo này tôi bận lắm không có thời gian nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn của anh đâu.

-Ah, ra thế, tiểu thư Tổng giám đốc Trúc Linh bây giờ thật là danh giá, mấy việc của kẻ hèn mọn này đâu thể có chỗ cho tiểu thư.

Hấn cười vẻ đêu cáng, tôi cũng cười đáp lại vẻ thân thiết :

-Đúng thế.

-Cô nghĩ giờ cô cao giá lắm rồi nên không thèm để ý đến tôi nữa hả?

-Kể ra thì bây giờ tôi cũng có nhiều người hâm mộ chứ nhỉ?

-Đồ ăn cháo đá bát.

-Cái gì, ai ăn cháo của anh khi nào mà kêu tôi đá bát hả?

Mà bộ hấn nghèo đến nỗi tiếp đãi người mình yêu món cháo chắc.

-Tôi đã từng bên cạnh cô khi cô chỉ là một con nhỏ nghèo khó, ủng hộ và giúp đỡ cô để cô có được vị trí của một vị Tổng giám đốc, thế mà bây giờ được mọi thứ rồi cô lại rũ tay như không hề quen biết, lỡ bỏ rơi một đại thiếu gia đẹp trai danh giá như tôi.

ACKK!!!

Hấn đang kể công của mình với tôi sao?

-Ủng hộ và giúp đỡ tôi. OK. Ủng hộ bằng cách nói đừng sợ một cách ngọt ngào và rất dễ nghe rồi sau đó giúp đỡ tiếp bằng câu “bộ mặt dày hơn da bò thường ngày của cô giấu đi đâu rồi?”. ^__^

- ^__^

Da mặt hấn đúng là dày hơn da mông hà mã mà.

-Mai tôi cần câu trả lời.

-Làm chi?

-Thì mai cô cứ trả lời đi.

-Không được, nếu ngày mai thì tôi sẽ chỉ có thể nói là vẫn chưa thích anh thôi. Mà sao anh nói vẫn đang đợi, cố đợi cho tới khi tôi quen với công việc của mình đã.

-Sao tôi có thể đợi đến khi đó.

-Sao?

-Cô đầu óc đơn giản thế đến phởn ợn chơi ván nào thua ván nấy thỉ lấy đầu ra IQ để mà học làm CEO? Tôi mà đợi nữa thì chắc đến hết đời cô cũng không quen nổi với công việc.

>"< tên=" " khốn,=" " không=" " một=" " lời=" " nào=" " từ=" " miệng=" " hấn=" " chui=" " ra=" " mà=" " dễ=" " nghe=" ">

-Cứ thế nhé, mai tôi đợi cô ở công viên lần trước chúng ta tới.

Rồi hấn bỏ đi.

Mai sao? Thật vợ vẩn. Mai ấy à? Thật chẳng ra sao. Mai? Thật điên khùng.

Tôi sẽ không thể cho hấn một câu trả lời mà hấn mong đợi, một ngày làm sao mà tôi có thể suy nghĩ kĩ cho được và làm sao có thể quyết định được?

Mặc xác hấn, chắc hấn đang dọa tôi đây mà, tưởng là nói kiểu gấp rút nghiêm trọng và gây shock đó có thể lừa được tôi sao? Nếu thế thì chú em lầm rồi.

.....

-Sao mày không đồng ý với hấn luôn cho rồi, con nhỏ này, yêu hấn rồi còn không chịu nhận.

-Yêu hồi nào? Bộ tao giống người đang yêu hấn lắm sao? Bây giờ tao không cần tiền của hấn nữa đá hấn đi là vừa lại còn có thể lừa tình hấn nữa. Lợi cả đôi đường. Mày thấy thế nào?

-Con điên này, đầu óc mày có vấn đề à? Dù nào thì hấn cũng là người yêu của chị mày trước kia, mày tính làm thế mà được sao?

-Hấn là người yêu chị tao, có phải của tao đâu.

Bóc!

-Mày đúng là đồ ăn cháo đá bát.

Lại ăn cháo đá bát.

-Tao có cảm tưởng như mày đang yêu.

-Gi?

Con nhỏ có vẻ bất ngờ, chắc không hiểu câu hỏi của tôi đây.

-Mày và hấn như thế đang yêu nhau.

-Cái gì? >_

-Ăn nói giống hệt nhau vậy, có vẻ rất tâm đầu ý hợp.

-Cái con nhỏ này, ăn nói thế hả? Nghĩ tao là ai mà lại yêu tên đó?

-Thế tao là ai mà mày nghĩ tao yêu hấn hả? Mày hãy ngoan ngoãn kiếm lấy một thằng nào đó đi, đừng lúc nào cũng ở đó ép dầu ép mỡ người khác.

-Không phải nói nhiều mày hãy yêu hấn đi.

-Mày khùng hả? Tao không yêu hấn sao làm được.

-Có thật là không yêu?

-Không chắc.

-Thì đó, không chắc thì mày cứ thử coi sao có thiệt gì đâu chứ, làm người yêu một người như hấn hạnh diện phết.

Con nhỏ Bảo Chi này có vấn đề thật rồi, sao cứ không ngừng gán tội với hấn.

Cóc thêm nói với nó nữa, thật là ức chế, khó chịu.

Ngày mai ở công viên giải trí.

Biết trả lời hấn sao? Có yêu hấn không nhỉ? Hình như nếu thật sự ra thì nói không là hơi dôi dối, nhưng nếu nói có thì có hơi không chuẩn. Có không nhỉ? Có không ta? Có không?

Cho qua, vớ vẩn, người xưa có câu “việc ngày mai chớ làm hôm nay”. Còn những một ngày lặn nữa cơ mà, lo gì.

Công việc của tôi rất bận, hấn nghĩ sao mà một kẻ như hấn có thể chiếm hết thì giờ trong tâm trí tôi chứ, sai lầm rồi, đừng quá tự tin khi mình không hề có gì cả, chỉ tự tin khi nào mình thực sự tốt đẹp như...tôi chẳng hạn. ^o^

.....

Một ngày dài đã kết thúc, một ngày mới lại lên.

Đó là một quy luật.

Thì đúng nó là một quy luật.

Quy luật thì sao ta?

Chẳng sao cả, đó không phải là việc của tôi.

Thật vớ vẩn. Xìiiiiiii!

Mà đã hết một ngày rồi ấy à? Nhanh nhỉ? Chưa chi đã hết một ngày.

Mà hết một ngày thì sao?

Chẳng sao cả, đâu có hề hấn gì cho tôi.

Thật vớ vẩn. Xìiiiiiii!

Mà không, một ngày lại đến. Ôi không, câu trả lời của tôi với hấn.

-Tin shock, cực shock.

Hội buôn dưa lại làm việc hiệu quả, hôm nay lại là vụ gì đây, không tôi thì hấn, không tôi và hấn thì lại là mấy vụ xì căng đờ gì đó. Thì đã nói là hội buôn dưa mà lại.

-Đại thiếu gia...đã trở thành...trẻ mồ côi.

-Gi???

O_o O_o O_o o_o O_o O_o O_o???

Âyyyzaaa, cái bọn này lại hết chuyện để bàn đây mà, dù có hết chuyện để bàn cũng đừng mang chuyện hệ trọng đại sự đó của người khác ra mà nói chứ, lại không phải ai khác mà là hấn.

Thật bức bối thay!

-Mới mua thịt vịt ở đâu đấy?

-Vịt cái đầu mày, tin sốt dẻo và hot nhất trong giới xã hội đen cũng như giới...nói chung là tin cực chính xác. Vớ vẩn.

-Mới có một ngày mồ côi cái khỉ gì?

-Không biết là xã hội đen có thể chết bất cứ khi nào à, lại còn làm ăn phi pháp?

-Không lẽ thật?

-Không tin sao? Tin này là giả tao chết liền.

-Nhưng sao lại mồ côi?

-Ông nội thì bị bọn xã hội đen khử, ba anh ta bị phát hiện làm ăn phi pháp là casino ẩn danh dưới các nhà hàng, mẹ anh ta là sát thủ đã có đầy đủ bằng chứng, ba mẹ hắn tính bỏ trốn nhưng bị cảnh sát bám đuổi ráo riết suốt đêm, cuối cùng sau khi giết chết cả chục cảnh sát, mẹ anh ta bị bắn chết, ba anh ta thì đáng lẽ đã có thể chạy trốn nhưng lại tử tử để đi theo vợ.

-Thế còn anh ta và chị gái, sao không bị bắt, chủ quán bar vũ trường mà?

-Ba mẹ anh ta đã lo xếp tất cả để hai đứa con của mình không bị sờ gáy trước khi ra đi, tất cả biệt thự bị niêm phong, các quán bar nhà hàng thì đều bị giải thể và phá bỏ để xây dựng nơi vui chơi.

-Chỉ sau một đêm?

-Đúng thế, chỉ sau một đêm mà từ một đại thiếu gia, đại tiểu thư của nhà họ Trương danh giá, anh ta cùng với chị gái bỗng biến thành trẻ mồ côi.

-Nhà họ Trương đâu hết rồi, sao không ra tay giúp đỡ?

-Cảnh sát mà đã ra tay thì không động vô được. Nghe nói phụ trách vụ này là một nữ công tố viên, cô ấy thấy đồn là người con gái duy nhất còn sống bởi vụ giết người bí ẩn không manh mối năm năm trước.

-Giết người bí ẩn không manh mối? Là...

-Đúng, chính là mẹ anh ta, nữ sát thủ duy nhất để lại hiện trường vụ án những xác chết mà không một chút manh mối gì cả. Cô công tố viên đó đã quyết tìm cho ra bằng chứng để tố cáo cả gia đình tội lỗi đó vô tù bóc lột hoặc là chịu hình phạt lớn nhất.

-Một nữ công tố viên, thật tài năng.

Nói tiếp về hắn đi sao tự nhiên chuyển sang công tố viên gì chứ? >”

-Mồ côi, vô gia cư thế giờ anh ta và chị gái ở đâu?

-Mấy cậu quen là người yêu chị gái anh ta là ai à?

-Ah...kể ra thì cũng không đến nỗi, như thế lại còn tốt hơn cho anh ta, sống trong một gia đình như thế nguy hiểm kinh.

-Mà anh ta cũng đâu có lo, người yêu anh ta giờ cũng là một con nhỏ giàu có đại sự còn gì.

-Không dựa dẫm vào chị thì lại là người yêu, thấy cũng xót xa cho anh ta.

-Mà biết đâu được con nhỏ đó lại ăn cháo đá bát bỏ rơi anh ta thì sao?

-Ừ, chắc lúc trước làm bồ anh ta chỉ vì tiền, giờ không cần tiền nữa nên anh ta bị sao chắc cũng mặc kệ thôi hà.

-Khổ thân quá, bị đã rồi không biết anh ta có tìm bồ mới không nhỉ?

-Tuy không được giàu có như trước nhưng dám đảm bảo là còn nhiều người yêu hơn ấy chứ.

-Mà liệu có thật không, chắc chắn không đấy?

-Không chắc thì cứ đợi anh ta là biết. Nếu anh ta không đến trường thì chắc là còn phải làm tang cho ba mẹ. Mà nhìn anh ta là biết liền, lúc nào cũng có cô công tố viên kia bám theo giám sát, vì anh ta vẫn chưa bị hết nghi vấn, còn chị gái anh ta thì lại bị giám sát bởi một cảnh sát khác.

Thật là một lũ đáng ghét, nếu chuyện đó là thật thì tôi sẽ không tha ấy người dám ăn nói hàm hồ cả về tôi lẫn hắn.

Chứng thực xong vụ này tôi sẽ quay lại tính sổ với mấy người sau.

Cầu cho chuyện bọn nói chỉ là nhăng nhít.

Sao tôi thấy sợ thế này? Sợ vì cái gì? Tại sao lại sợ?

Nếu biết tôi đã chẳng phải hỏi.

Vừa thấy nhỏ Bảo Chi tôi đã hỏi chuyện nó.

-Mày biết chuyện gì đang xảy ra không? Về chuyện của hần?

-Mày biết rồi à?

Vậy chuyện đó...là có thật? Không thể nào.

-Chuyện đó, tao cũng không ngờ.

Rồi nó đưa cho tôi một tờ báo. Tin của gia đình hần được đăng lên trang nhất, có cả cảnh cái chết của những người trong gia đình hần và những lời lên án phê bình hết mức.

Tôi không tin vào mắt mình nữa. Chỉ sau một đêm, mới chỉ có một đêm, sao có thể như thế? Tôi không tin, không tin. Sao chuyện tàn nhẫn và khó khăn như vậy lại có thể xảy ra với hần?

Hần không đi học, đúng là thật rồi.

Sao chính tôi thấy đau thế này? Thấy thật khó thở.

Tôi đã không thể tập trung học được, lời hứa với hần hôm nay sẽ trả lời.

Tôi đến công viên giải trí mong sao sẽ thấy hần ở đó.

Rất lâu, rất lâu chờ đợi nhưng chỉ trong vô vọng, hần không thấy đâu cả.

Tôi muốn nhìn thấy hần, muốn chắc chắn rằng hần không sao cả, và cả gia đình hần cũng sao hết, chỉ cần như thế thì tôi có thể sẵn sàng nói yêu hần hay làm bất kì điều gì hần muốn.

Nhưng hần không đến, hần đã mất gia đình chỉ còn lại người chị gái, hần đã mất hết rồi.

Tôi phải làm gì cho hần bây giờ, hần đang bị tổn thương.

Tôi gọi cho hần nhưng không được, hần không nghe máy.

Tôi đành gọi cho Bảo Chi.

-Mày biết tang lễ được tổ chức ở đâu chứ?

-Khách của người yêu chị hần.

-Biết rồi.

-Mày tính đến đó hả?

-Không hỏi chi?

-Hần đang cần mày lắm đấy.

Tôi đến khách sạn của người yêu chị hần.

Sau một hồi tìm kiếm trong lo lắng như lần tôi chịu hoàn cảnh đó tôi lại chứng kiến một cảnh đau lòng hơn. Tang lễ vắng vẻ, người thân họ hàng không có nhiều, những người mặc đồ đen cũng không thấy đâu, chỉ còn lại một vài vệ sĩ của hần mà tôi đã quen mặt. Một tang lễ tan thây hần bao giờ hết.

Hần và chị gái đang ngồi quỳ trước linh vị, hần chỉ quỳ, còn chị hần khóc nức lên thật tội nghiệp, tôi biết hần cũng đang khóc chỉ là không khóc ra ngoài thôi, khóc trong tim còn thấy đau và khó chịu hơn rất nhiều.

Bất giác nước mắt trong tôi trào ra, sao tôi thấy đau thế này, khi ba mẹ tôi chết tôi cũng không đến nỗi đau như thế này. Có lẽ hần còn thân thiết hơn những người mà tôi chỉ biết họ là ba mẹ tôi khi họ đã qua đời, tình cảm của tôi với hần...phải chăng là nhiều hơn?

Tôi không biết mình đang nghĩ gì lúc này, chỉ là tôi có cảm giác như mình đã yêu hần thật rồi, một cảm giác rõ nét.

Vì yêu là thấy đau khi người ấy đau.

Tôi yêu hần rồi, nhưng tôi biết làm gì cho hần bây giờ?

Tôi muốn đến bên cạnh hắn và an ủi hắn nhưng lại sợ những lời an ủi của mình khiến hắn càng phát khóc hoặc buồn nôn luôn ra đấy, muốn cho hắn thấy tôi sẽ luôn ở bên hắn nhưng lại sợ hắn nói tôi nhân lúc hắn đang đau khổ lừa hắn giải sầu.

Tôi thật là một kẻ ngu ngốc, cứ những lúc quan trọng lại không làm được gì nên hồn, tính ra cũng chỉ do cái miệng xui xẻo của tôi đã rửa ba mẹ hắn chết khi hắn lỡ miệng nói thế, thật không ngờ không chỉ ba mẹ hắn chết mà còn kéo theo cả suất ông nội của hắn cũng chết luôn. Tôi đúng là một kẻ tồi tệ, chính tôi là thủ phạm hại chết những người yêu thương của hắn, tôi là kẻ giết người bằng lời nói. Đúng là một mối nguy của xã hội, nếu không phải do tôi thì hắn đã được hạnh phúc.

Phải làm sao đây? Tôi sẽ chết để chứng minh sự hối lỗi của mình. Tôi sẽ chết.

Nhưng mà tôi chưa muốn chết.

Phải làm gì được chứ?

TT_____TT

.....

29. Chap 8.1. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!

Tôi ngồi bần thần trong phòng, mắt hồn, mà thực chất hồn của tôi đang ở bên cạnh hắn, vì kẻ con người hèn nhát này không dám dẫn xác đến gặp hắn, thấy tội lỗi đây mình, thấy xấu hổ với bản thân, thật đáng ghét. Tôi...T_____T

-Mày có nói gì với hắn không?

Bảo Chi hé cửa bước vô phòng tôi.

Lòng tôi đang rối tung đây, nhỏ này có gỡ nổi không?

-Hắn chỉ quỳ ở trước linh vị, tao không có đến gần hắn.

-Sao không?

-Tao đã hại ba mẹ và ông hắn, chính là tao.

Tôi lại bật khóc như một đứa trẻ hôm tang lễ ba mẹ tôi.

Tôi yêu hắn thật rồi.

-Sao mày lại hại chứ?

-Chính tao đã rửa ba mẹ hắn chết, thế mà tao không ngờ ông hắn cũng chết luôn, tao không có cố ý.

-Biết rồi, có thể thôi mà, đúng là con ngốc. Vài hôm nữa rồi mày hãy đến gặp hắn để an ủi, những lúc thế này hắn rất cần có mày bên cạnh.

Rồi nhỏ Bảo Chi ôm lấy tôi.

Thấy trong lòng thật trống vắng.

Mấy hôm nữa tôi sẽ gặp hắn, tôi sẽ nói tôi cần hắn cũng như hắn cần tôi, tôi muốn ở bên cạnh hắn vượt qua những khó khăn tiếp theo, tôi sẽ nói tôi yêu hắn. Liệu có phải đúng lúc không? Làm thế chắc có lẽ sẽ khiến hắn cảm thấy yên lòng hơn. Mong là thế.

.....

Đã ba ngày rồi hắn vẫn không đến trường, tôi gọi hắn cũng không nghe.

Cả trường lúc nào cũng chỉ nói về hấn. Một lũ sâu bọ đục khoét nỗi đau người khác để mua vui, một lũ đáng ghét. >”

Không biết bây giờ hấn thế nào? Tâm trạng hấn đã khá hơn chưa?

Tôi muốn được gặp hấn, được nhìn thấy nụ cười đáng ghét đầy ỨC CHẾ cùng những lời nói khó nghe hoặc đầy kích thích từ hấn, chỉ có như thế tôi mới biết hấn đã trở lại là hấn của trước kia hay chưa.

Tôi...nhớ hấn rất nhiều. * _____ *

Tôi muốn đến khách sạn nơi hấn đang ở để gặp hấn, để nói ra tất cả những gì mà mình nghĩ thế nhưng tôi lại không đủ dũng khí.

Và rồi chỉ chờ một câu nói từ Bảo Chi tôi đã phóng như điên đến khách sạn đó.

Đứng trước cửa phòng hấn, tim tôi đập rất nhanh, vừa vì mệt vừa vì hồi hộp, gặp hấn rồi tôi sẽ nói gì với hấn, nói những lời thật lòng để hấn yên lòng hay nói những lời khó nghe để hấn thấy tâm trạng khá hơn.

Tôi lấy hết sức gõ cửa phòng, liệu hấn có ở trong phòng?

Cánh cửa mở ra, một hình ảnh thân thuộc mà mới mấy ngày không gặp tôi đã thấy nhớ kinh khủng, một gương mặt hốc hác và tiêu tụy rất nhiều nhưng vẫn đầy vẻ hấp dẫn, người ta nói khi yếu đuối con trai trở nên hấp dẫn vô cùng.

Không hiểu sao tôi quên hết những điều mình nghĩ là sẽ nói. Chỉ đứng nhìn hấn.

-Cô...

Tình cảm bị kiềm chế bùng ra thành hành động.

Một hành động hấn luôn chờ đợi.

Tôi níu lấy cổ và hôn hấn, điều duy nhất mà tôi có thể làm cho hấn lúc này là chủ động hôn hấn như hấn vẫn mong muốn.

Hôn ngay trước cửa. Tôi thực sự không nghĩ mới có mấy ngày mà da mặt mình lại dày nhanh đến như thế.

Nhưng rất nhanh sau đó từ ngoài cửa chúng tôi tiến vào phòng và hôn nhau trên ghế. +_+

Chính tôi đã bắt đầu nụ hôn này theo một cách mà tôi nghĩ là sẽ không bao giờ tôi hôn như thế, nhưng giờ có lẽ chính tôi là người không thể dừng nụ hôn đó lại được.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hấn được hôn tôi theo đúng nghĩa (trừ cái buổi ở biệt thự của hấn ra, hấn không có nhớ) nên hấn cũng có vẻ không muốn kết thúc.

Có lẽ sẽ không thể còn là một nụ hôn đơn thuần mất, tự nhiên người tôi nóng lên, nếu giờ hấn có muốn tiến xa hơn thì chắc tôi cũng sẽ không ngần ngại gì mà đồng ý ngay mất, đây là khách sạn, thật là phù hợp.

+_+

Hấn đẩy ra tôi ra. O_O ???

Thực sự tôi rất bất ngờ, một người luôn nói thích tôi, yêu tôi, muốn có được trái tim và con người tôi, một người luôn muốn tôi chủ động làm thế này thế mà lại là người chủ động chấm dứt nụ hôn mà tôi không nghĩ là có thể giữ nguyên cho nó là một nụ hôn bình thường.

Thực sự hấn làm tôi rất bất ngờ.

Có lẽ cũng bởi hoàn cảnh của hấn lúc này không cho phép hấn làm thế, dù nào thì ba mẹ tôi và ba mẹ hấn cũng đều mới mất, không nên như thế.

Đánh chết những suy nghĩ bấy bọ. Tôi thật điên rồ thật mà.

-Cô đến đây làm gì?

Hơ...sao hấn lại lạnh lùng đến thế, lẽ ra câu đầu tiên hấn phải hỏi là tại sao tôi lại làm thế, có phải đã yêu hấn rồi không, sao lại hỏi câu đó với một giọng điệu như thế?

-Tôi...

-Yêu tôi rồi hả?

Tôi bỗng thấy khó xử.

-Thật ngây thơ mà.

Cái nụ cười của hần...không ức chế, chỉ thấy cực kì khó chịu.

Da mặt tôi bắt đầu lạnh dần, toàn thân cũng lạnh toát, nóng cái nổi gì??? >”

-Thế mà cô cũng bị lừa rồi sao?

-Anh nói vậy là ý gì?

-Từ trước tới giờ tôi chưa từng yêu cô, cô chỉ là thay thế cho chị cô thôi. Cô nghĩ sao mà tôi lại quên chị cô dễ như thế để yêu một kẻ mặt dày mà dễ tiện như cô...

Bộp!

Chỉ cần nghe đến thế thôi cùng điệu cười của hần tôi đã muốn tát hần rồi, hần nói tôi mặt dày thì tôi còn có thể chấp nhận được vì tôi quen rồi, nhưng...dễ tiện, hần dám nói tôi dễ tiện.

Hần quay lại nhìn tôi.

-Tôi ghét cô, đừng có yêu tôi.

Hần...hần là tên khốn.

-Mục đích của cô là tiền sao? Giờ cô đã giàu có, còn tôi thì chỉ là một kẻ sống dựa vào chị gái, chẳng còn tiền cho cô nữa rồi, thẻ Bạch Kim à...

Hần lấy trong ví ra một đồng thẻ Bạch Kim và đổ xuống sàn.

-Giờ chỉ là một đồng phế thải, tôi không còn gì cả, cô vẫn yêu tôi à? Đồ ngốc. Hãy đi mà yêu thằng nào yêu cô thật lòng ấy. Với tôi cô cũng chỉ là kẻ thay thế cho Mai An mà thôi, không bao giờ cô có thể thế chỗ Mai An trong lòng tôi.

-Anh...đã nói...

Tôi thấy mũi mình bắt đầu cay nồng lên.

-Cô vẫn muốn tiếp tục à? Vậy thì hãy chứng minh đi.

Rồi hần lại như ngày đầu vác tôi và lẳng lên...giường.

Hần nhìn tôi và cởi từng cúc áo của mình.

Tôi nằm trơ ra nhìn hần cởi áo, cởi xong áo hần sẽ...

-Tôi muốn có được con người cô...

Những lời đó hôm nay nghe thật buồn nôn và bức bối.

Tôi liền bật dậy và chạy ra khỏi phòng.

Hần là một kẻ khốn kiếp, hần dám đối xử với tôi như thế.

Thật là tiếc trước khi đi không giáng cho hần một phát tát nữa cho cân xứng, không còn kịp, nếu chạy không nhanh thì sẽ chết luôn chứ chẳng còn tát với chẳng đấm.

Cái gì thế này? Cái này là cái gì?

Nước mắt???

Thật điên rồ, sao tự nhiên từ đâu chui ra thế hả? Sao chưa cho phép mà đã tuôn ra hả? Đồ vô kỉ luật.

Nước mắt có gì hay ho lắm sao? Vừa mặn vừa đắng vừa chát, không uống giải khát được cũng chẳng thể giải sầu, thế chảy ra để làm gì? Tổn phí năng lượng. Yêu cầu mi hãy chảy ngược lại mau trước khi ta báo cảnh sát. Nhưng mà không có bộ luật nào của cấm nước mắt không được phép cản quấy làm ảnh hưởng người khác. Được rồi mi hãy đợi đấy, ta sẽ trừng trị mi đúng cách.

Nước mắt sao? Chẳng để làm gì sất.

Tôi ghét tất cả, ghét tất cả...>”

.....

30. Chap 8.2. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!

Tôi nằm ỉu rũ trong phòng. Sao tôi phải ỉu rũ. Điên sao? Hắn không thật lòng với tôi mà tôi thấy khốn khổ thế này sao? Mà điên thật rồi, Bảo An...mặc kệ Bảo An hay Trúc Linh, mà đều là một con ngu ngốc điên khùng, thật là đáng ghét.

Đúng rồi, từ đầu hắn đã luôn nhìn tôi dới ánh mắt dành cho chị Mai An, lúc ở thý viện một năm trước và đến tận bây giờ, chị tôi đã chết vì hắn nghĩ sao mà hắn có thể dễ dàng quên chị ấy nhanh nhậy vậy chứ?

Ýc gì tôi không gặp được một kẻ * * * như hắn, một kẻ sâu bọ hơn cả bọn buôn dưa ở trường, đục khoét trái tim tôi để vui vẻ, thật sai lầm, sai lầm trầm trọng khi tôi lại trao cho hắn nụ hôn đầu tiên của tôi (nụ hôn đầu tiên tôi chủ động với một người con trai, mà thực ra thì tôi chưa bao giờ có ai tỏ tình hay cảm nắng bí mật nên tôi chẳng thể chủ động hôn ai được, suy cho cùng nhờ hắn mà tôi không bị ế, vớ vẩn, nếu không phải hắn thì cũng còn khối thằng khác tốt hơn mà tôi có thể gặp).

Tim tôi sao đau thế nàyyyyyyyyyyy??? >”

* * * * * Tôi ghét hắn...

Tôi sẽ không bao giờ nghĩ tốt về hắn nữa, tôi, từ nay, sẽ cho hắn vô danh sách đen, một kẻ nguy hiểm với tôi và không bao giờ tôi được phép xiêu lòng vì hắn nữa.

Giờ hắn không còn tiền cho tôi nữa, những chiếc thẻ Bạch Kim quý giá của hắn đã bị vô hiệu hoá, hắn giờ chỉ là một kẻ sống bám phụ nữ, không làm được việc gì, hắn sao có thể xứng với một tiểu thư giàu có như tôi chứ. Mơ đi, sự thật là hắn không xứng với tôi, chính tôi mới là kẻ đá hắn nè.

Nhưng tôi vẫn thấy rất buồn.

Thật vớ vẩn, buồn cái khi gì?

Đi ngủ.

Cộc cộc cộc.

-Ai vậy?

-Tao nè.

-Vô đi.

Bảo Chi bước vô trong, vẻ dè dặt hết đổi, làm gì mà dè dặt thế chứ, thật chẳng giống Bảo Chi khó ưa thường ngày.

-Sao trông mày thảm hại thế hả?

-Câu đó phải để tao hỏi mày mới đúng.

-Tao sao? Tao rất tốt, rất ổn.

-Bộ mày nghĩ tao là ai mà không biết lúc này mày thế nào?

Mày thì hiểu tao đang nghĩ gì chắc, mày đâu có biết hấn đã làm gì và đối xử với tao như thế nào, kể tòi tệ đó...

-Gặp hấn về mà trông mày...chắc hấn vẫn rất buồn, vì thế mà mày buồn theo à?

-Tao mà buồn vì loại người đó sao? Hấn như thế ba mẹ hấn chết sớm là phải.

-Sao vậy?

-Hấn...mà không...tao đá hấn rồi.

-Sao lại thế, không phải mày đang bắt đầu với hấn sao?

-Giờ hấn không còn là địa thiếu gia của nhà họ Trương danh giá nữa, cả dòng họ hấn cũng chỉ hèn nhát bỏ rơi hai chị em hấn khi gia đình hấn gặp nạn, một gia đình như thế thật cận bã, và hấn cũng thế, hấn không còn xứng với tao nữa rồi.

Tôi đã nói khi lửa trong tôi bắt đầu phun trào.

-Mày sao thế?

-Chẳng sao cả, tao không yêu hấn, hấn không xứng với một người giàu có như tao, giờ hấn không còn tiền, tao cũng cóc thèm lửa tình hấn nữa, tao muốn chấm dứt, mục đích của tao giờ đã không còn cần thực hiện nữa, tao với hấn giờ không còn gì cả, tao ghét hấn, ghét hấn...

Sau một hồi nói liên hồi không ngừng cuối cùng thì tôi bật khóc. Khóc cái gì? Ba mẹ tôi đã chết mấy tuần rồi mà còn khóc, chị tôi đã chết hai năm rồi khóc cái gì, có lí do gì để khóc? Người thân chẳng còn ai để đáng khóc thay, khóc gì mà khóc, khóc hộ Bảo Chi vì nó đang trong nguy cơ bị ế à? Diên khùng!!! >”

Tôi cứ thế khóc như một con bé bị bạn lấy mất cái kẹo mút mà mình vừa tính cho vô miệng chưa kịp mút lấy một miếng, trả kẹo mút cho tao, tao đã mút đâu, đồ hèn, đừng có mút kẹo của tao. TT_____TT

-Hấn đã làm gì mày?

-Hấn nói hấn chưa bao giờ yêu tao, chỉ là thay thế...

Lại còn thế nữa, con nhỏ yếu đuối bị ma nhập này, ăn lộn cái gì mà trở nên hèn hạ thế này? Con người đó không đáng để mày phải đau khổ và khó chịu như thế. Quên hấn đi, quên đi...

Bảo Chi chỉ ôm lấy tôi, vỗ nhẹ lên lưng tôi một cách bình yên. Tôi thấy thoải mái, nhưng lại buồn vô hạn.

Nó im lặng khiến tôi cảm thấy thật chẳng giống nó chút nào, sao nó không an ủi tôi không trách móc tên kia một cách nặng nề.

Tôi buồn ngủ, tôi muốn đi ngủ, tôi không muốn nhớ gì đến hấn cả, mong sao tất cả chỉ là một giấc mơ, và khi tỉnh giấc tôi sẽ không còn biết Trương Hoàng Nam trên đời này. Tôi không biết hấn...

.....

Hấn xuất hiện, trường học tự nhiên sôi động hẳn lên, mà không cần hấn xuất hiện cái trường này cũng đủ sôi động rồi, trường Luật là nơi tu dưỡng và ươm mầm cho những kẻ to mồm lớn miệng nhất, hơn cả cãi dai thì không ai bằng.

Mà hấn xuất hiện hay không thì liên quan gì đến tôi, giờ chuyện của hấn đâu có liên quan gì tới tôi nữa. Tôi và hấn đã chấm dứt hoàn toàn, chỉ tiếc là chấm dứt với một nụ hôn từ tôi, thật đáng tiếc thay. My kiss! Chưa xót wá...!!!

Giờ toán hấn không còn ngồi cạnh tôi. Không ngồi cạnh tôi thì sao? Càng tốt, đỡ phải bận tâm, học hành lại càng tập trung.

Nhưng tôi không sao tập trung được, hấn cứ lớn vồn trong suy nghĩ của tôi, đuổi thế nào cũng mặt dày không chịu biến đi.

Kết quả là tôi chẳng biết được gì của bài học hôm đó, tôi còn chẳng biết là mình đã chép được những gì.

Không thấy hắn đến canteen, không còn là đại thiếu gia công tử nhà giàu nhưng hắn cũng kiên quyết không ăn ở canteen.

Không ăn thì thôi, lại càng ngon miệng, gặp hắn không chừng tôi lại thấy muốn ói hết ra. Bộ mặt nhìn thấy nôn.

Nhưng rồi tôi lại phản ứng ngược lại với suy nghĩ, tôi chẳng biết là suất cơm của mình có những cái gì, mùi vị ra sao và tôi có ăn hết cơm của mình không, và tôi đã mang khay đi từ khi nào?

Trời đất ơi, tôi sao thế này?

Đến thư viện để thư thái đầu óc, những nơi thanh cao cũng khiến tâm hồn ta thấy thanh cao hơn.

Một đồng sách, tài liệu, các sách luật mới ban hành sớm nhất hiện nay, tất cả, tôi cố nhồi vô đầu. Vẫn là cái bản mặt hắn trong đầu. >”

Sao lúc này không gặp cảnh tượng lúc trước nhỉ? Hắn đang hôn một con nhỏ nào đó một cách tích cực mà chẳng để ý đến ai, nếu thấy hắn như thế tôi sẽ còn thấy thoải mái hơn bây giờ và dễ khiến hắn biến mất khỏi đầu óc hơn.

Không thể tập trung để đọc sách, càng không thể tập trung cho việc coi các bộ luật.

Tôi mang cát chúng trở lại sau một hồi lâu cố nhồi nhét vô đầu.

-Anh yêu em, cưng của anh.

Một giọng nói quen thuộc, quen thuộc bởi nó khiến tôi ớn lạnh và buồn nôn.

Tôi quay ra nhìn, hắn và một con nhỏ lạ hoắc đang hôn nhau sau giá sách.

Gặp cảnh này thiệt sao? Tôi chỉ nói thế thôi mà.

Câu nói “Anh rất thích cưng” ngày xưa giờ đã phát triển thành “Anh yêu em, cưng của anh” sau một năm.

Sao tôi lại không thấy thoải mái như lúc này tôi nghĩ, thấy lạnh lẽo và đau. Tay tôi bắt đầu run run, tôi chỉ đứng yên nhìn hắn và con nhỏ kia cứ thế hôn nhau mà không chịu dừng, bộ phải để tôi đến đó và tách hai người ra hả?

Nhỏ bỏ mồm của hắn đẩy hắn ra và nhìn tôi.

-Bỏ cữ của anh hả?

-Ừ, nhưng cho nghỉ hưu rồi, trông già quá.

Cái gì? Nghỉ hưu??? Nghĩ tôi là gì của anh mà nghỉ hưu hả? Già sao? Ít nhất cũng già như anh thôi.

-Mặc kệ cô ta đi, chúng ta tiếp tục chứ?

-OK.

Tôi không thể cứ đứng thế này mà nhìn hai người họ hôn nhau như thế, mũi tôi bắt đầu nóng lên. Tôi không thể nói gì, càng không thể làm gì, chẳng lẽ tôi lại để hắn thấy đúng là tôi dè tiện mặt dày cổ nứu hắn thật trong khi hắn đã đá phăng tôi đi. Không, tôi không có điên, với lại không phải hắn đá tôi mà là tôi không muốn tiếp tục với hắn nữa, bề ngoài là hắn bỏ tôi trước nhưng sự thật là chính tôi đã chưa bao giờ đồng ý hắn, từ đầu đến giờ chỉ toàn hắn nói thích tôi yêu tôi, có khi nào tôi nói thế chứ, chỉ là một nụ hôn đầu thế chứng minh rằng tôi cũng thích hắn, yêu hắn, hôn xã giao giống người phương Tây thôi mà, chỉ là hôn xã giao.

Tôi bỏ đi, mặc hắn muốn làm gì thì làm, tôi đã không còn có thể quan tâm đến mấy chuyện của hắn nữa, giờ chúng tôi đơn giản chỉ là bạn cùng trường, cũng không thể là bạn, chỉ là học cùng một trường mà thôi.

Tôi ghét hắn.

.....

31. Hết Chap 8. Tôi Ghét Cô, Đừng Có Yêu Tôi!

-Có chuyện gì mà kéo tao vô phòng thế này?

-Đừng nhiều chuyện, ngoan ngoãn lén theo lời tao đi không thiệt thời gì đâu mà lo.

-Nhưng có chuyện gì mới được?

-Chuẩn bị đưa mày đến một nơi.

-Đi đâu?

-Lát nữa thì biết, sao hỏi lảm thế?

Sao hôm nay con này điên thế nhỉ? Mập mà mập mờ chẳng ra sao? Rút cuộc đang có mưu đồ gì đây? Đừng có nói là có hấn xen vô. Nếu có hấn thì tuyệt đối tôi sẽ không nghe theo.

-Chuẩn bị đồ trước đã.

Bảo Chi lật lật từng bộ đồ và coi, vẻ rất tỉ mỉ kĩ lưỡng, lại còn đích thân chọn đồ cho tôi nữa, không phải chuyện đùa đâu.

Tò mò quá nhỉ.

-Phải chọn bộ nào cho dễ cởi nhất.

-Cái gì??? O_O O_o O_o O_o ???

-Váy liền thì rất phức tạp, tốt nhất là áo sơ mi và váy ngắn, vừa nhẹ nhàng vừa nhanh gọn.

-Này, mày đang có ý đồ gì đấy, cái gì mà dễ cởi?

-Mày hãy đi chứng minh với hấn đi.

-Cái gì??? O_O O_o O_o O_o ???

Nhỏ đó vừa kêu tôi đi đâu?

Đi chứng minh với hấn, chứng minh với hấn sao? Có làm không đấy?

Kêu tao đi bán mình cho kẻ đó chỉ vì cái thứ tình yêu vớ vẩn ngắn ngủi chẳng ra sao này ư? Kêu tôi làm việc đó lúc này sao? Với hấn?

Không, không bao giờ. Nghĩ sao mà tôi lại có thể làm thế?

Con nhỏ này bị tẩu hỏa nhập ma rồi, học nhiều quá nên khủng luôn rồi.

Thật đáng sợ, học nhiều cũng khiến người ta điên lên như thế này sao? Thật may là tôi không có chăm chỉ học hành cho lắm.

-Áo sơ mi trắng và váy sáng màu ngang đầu gối, rất tiểu thư, rất hợp với mày. Mặc vô đi.

-Nè, mày có lẽ bệnh vì học quá sức rồi, nên đi nghỉ ngơi đi.

-Nghỉ ngơi cái đầu mày, đừng lằng nhằng, mặc vô đi.

Rồi con nhỏ lôi tôi vô phòng tắm và khoá cửa phòng lại. Gì thế?

-Mày làm cái khỉ gì thế hả? Mở cửa ra mau, đây là nhà tao mà mày làm càn thế hả?

-Thay xong thì ra.

-Mày điên à.

-Lẹ lên.

Con nhỏ này điên thật rồi.

-Xong rồi.

-Có mặc không đó?

-Rồi.

Bắt buộc tôi phải mặc vô nếu không với tính con nhỏ này sẽ không bao giờ cho tôi ra ngoài dù tôi có tông cửa, nó lại còn cao thủ hơn tôi, đấu với nó tôi chỉ có thua đầy mình. +__+

-Được rồi, giờ thì tới kiểu tóc, sexy một chút.

-Gi???

Nó học đâu ra cách nói mấy từ gớm ấy thế?

Tôi bị nó lôi tóc đến trước gương, đồ bạo lực.

-Buộc chéo thì sẽ rất hấp dẫn đây.

Những lời như thế từ con nhỏ này mới thực sự thấy ớn, vì nó chưa bao giờ nói thế.

Nó làm mọi thứ cho tôi mà tôi không kịp phản kháng hay thắc mắc gì, chỉ kèm với những hành động của nó là những câu nói hết sức kinh dị.

-OK, đã xong.

-Tao có thể được hỏi là tao đang được làm gì không?

-Thì tao nói rồi đó, muốn mày đi chứng minh với hần.

-Mày điên sao, tao với hần đã hết rồi, còn chứng minh chứng thực cái gì nữa.

-Mày hãy đi kéo hần lại đi.

-Tại sao chứ, hần giờ không...

-Thôi đi, mày đừng tự dối mình như thế, mày là người duy nhất hiểu mình đang thực sự nghĩ gì muốn gì. Tự mày không thấy là mày đang bị hần làm ất hờn à? Đau khổ như thế thì hãy kéo hần trở lại.

-Hần ta đâu có thật lòng.

-Chỉ một mình mày thấy thế thôi.

-Chính hần ta nói thế.

-Thì tất nhiên hần sẽ nói thế, vì hần không muốn mày cảm thấy hổ thẹn, hần không muốn mày bị giới báo chí nêu khiếm khuyết, như vậy sẽ bất lợi cho việc thừa kế của mày, hần đã không còn cao quý như trước nữa, lại còn bị họ hàng bỏ rơi, hần thấy không còn xứng đáng với mày nên mới phải nghĩ cách đẩy mày ra. Tất cả đều là vì nghĩ ấy. Đúng là một con ngốc, mới thế mà đã tin hần rồi.

Nghĩ cho tôi, thật điên rồ, nghĩ cho tôi mà thế sao? Có dog nó tin.

-Một người yêu mày nhiều như hần mà lại dễ dàng bỏ mày như thế sao? Thực ra hôm sinh nhật mày tất cả đều do hần sắp đặt, bức tranh đó là hần và mọi người vẽ, hần rất thật lòng, chẳng tội gì một đại thiếu gia khi đó như hần lại mất công tốn sức chỉ để lừa một con nhỏ như mày, trong khi mày đã nói rõ sẽ làm bỏ hần chỉ vì tiền.

Tôi không nói gì, thì ra là hần làm sinh nhật cho tôi, hần thật lòng với tôi, đó chính là lí do vì sao trước khi nói đá tôi hần vẫn còn nhận tình cảm tôi dành cho hần.

-Bây giờ mày hãy đến khách sạn hần ở để chứng minh, có thể sẽ không đến nổi bị làm thịt đâu nhưng tao vẫn phải phòng trường hợp hần không kiềm chế được và mày cũng không làm chủ được bản thân.

-Sao mày nhiều kinh nghiệm thế hả? Lại còn...mày đang yêu hả?

-Cái gì? Yêu...tao mà yêu, không...tao không có...

Sao con nhỏ tự nhiên bối rối thế nhỉ? Không lẽ bị nói trúng tim đen?

-Khai ra mau là ai?

-Vớ vẩn, chuyện của mày cứ lo cho xong đi rồi tính tiếp chuyện khác.

Bảo Chi đẩy tôi ra khỏi phòng. Tôi chần chừ.

-Có nhất thiết phải chứng minh không, chỉ cần nói rõ là được rồi.

-Cần chứ sao không?

-Sao bây giờ mày thông thoáng thế hả? Lỡ tao bị dính thì sao?

-Lo xa, đi mau đi.

Tôi cắn rứt bước ra khỏi nhà để đến khách sạn hần đang ở.

Thật là run, lại như lần trước, nhưng lần này khác trước nhiều.

Trước khi tôi đi nhờ Bảo Chi còn nhấn mạnh nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng về nhà, lại còn dọa tôi nữa đấy, nhà tôi chứ nhà nó đâu mà lớn tiếng.

Đứng trước cửa phòng hần, tôi lại e dè không dám gõ cửa. Sợ quá, có nên làm thế này không, tôi vẫn còn trẻ.

Cộc cộc cộc...

Lúc nào hành động của tôi cũng ngược lại với suy nghĩ.

Không thấy hần mở cửa hay đáp lại.

Ồ...cửa phòng không khoá.

Tôi bước vô trong, trong phòng cũng không có ai hết, hần đi đâu ta?

Có nên gọi cho hần không? Mà gọi chắc gì hần đã nghe máy.

Tôi lấy máy gọi cho hần “người đàn ông của cô”.

Lúc nào hành động của tôi cũng ngược lại với suy nghĩ.

Có tiếng chuông điện thoại của ai trong phòng reo lên. Cửa ai ta?

Tôi đi đến nơi phát ra tiếng chuông. Điện thoại hần, có người gọi đến. Là ai gọi đến cho hần chứ? Ah, là tôi. Thế mà không nghĩ ra. +_+

Tôi sững sờ với dòng chữ trên màn hình phone của hần.

Không phải my girl, không phải my woman, cũng không phải my lady, càng không phải my wife mà là...rất thuần Việt và cũng rất simple “Bảo An’s calling”.

Vâng, là Bảo An. Chỉ đơn giản là tên tôi, cái tên mà tôi chỉ một lần duy nhất được nghe thấy từ hần một cách ngọt ngào nhất là hôm sinh nhật. Chỉ đơn giản thế thôi nhưng nó lại khiến tôi thấy tin tưởng vào tình cảm của hần.

Trời cũng đã sắp tối, tôi bắt đầu thấy thiếu tự tin.

Ngồi đợi hần một lúc lâu thì chợt nghe thấy có tiếng bên ngoài.

Là hần.

Tôi đứng nép sau cánh cửa đợi hần vô phòng.

Cánh cửa vừa mở ra và hần vừa bước vô trong thì tôi đã ôm chặt lấy hần từ phía sau.

Lại chủ động. +_+

Mặt tôi dày thật mà, bị hần mắng đến thế mà vẫn còn mò đến chủ động. Có ai như tôi không?

Trên đời này có một kẻ duy nhất da mặt dày hơn tôi nhưng có lẽ lại không bê bối như tôi vì ít nhất người đó cũng đã biết kiềm chế khá nhiều lần. Hắn còn hơn cả tôi.

Thực ra theo các số liệu tìm hiểu được của các nhà khoa học thì lòng ham muốn của con gái cao hơn khá nhiều so với con trai, chỉ là sự kiềm chế của con trai kém hơn và cũng một phần là vì tự trọng của mình mà con gái ít bị hiểu lầm hơn về mấy vụ ham muốn này nọ. Nhưng đến lúc cần thiết thì...#_#

Hắn nắm lấy tay tôi gỡ ra khỏi người hắn và quay lại nhìn tôi.

-Cô đến đây chi?

-Tôi...

-Sao tự tiện vô phòng tôi hả?

-Tôi thấy cửa phòng không khoá.

Trời ơi, lúc nào rồi mà tôi còn nói như thế, ngây thơ dễ sợ.

-Tôi...sẽ chứng minh.

-Chứng minh gì?

-Điều anh muốn tôi chứng minh.

-Cô về đi.

Hơ...+_+

Thật khủng khiếp!

Bảo Chi ơi, mày hại tao rồi, chuẩn bị kĩ càng thế này làm gì?

TT_____TT

*

* *

32. 9. Tôi Sẽ Chứng Minh

9. Tôi sẽ chứng minh

Tôi đã tự nhận mình là dê để tự dẫn xác vô hang sói, thế mà sói ta lại làm kiêu chê thịt tôi hông có được ngon đuối tôi về.

Thật xót xa, trước khi đi chết tôi còn chuẩn bị mang theo rất nhiều gia vị để sói kia ăn thịt tôi được ngon và dễ tiêu sau này.

Tại sao??? Tại sao chứ? Thịt tôi cũng ngon lắm mà. T_____T

Tôi đang ở đâu thế này?

Một ngày mới lại đến rồi sao?

Trên kia chính là một câu chuyện có tên “dê và sói”, một câu chuyện được cách tân cải tiến dựa trên những điều có thật của cuộc đời đen tối tôi đây. Đen tối không phải vì tôi đã bị tên sói từ chối việc ăn thịt tôi mà là vì giờ tôi đã bị thịt và tôi...đang nằm cùng hắn trên giường tại khách sạn mà hắn ở.

Chính xác là tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi sói đuối dê tội nghiệp về thì dê đã làm gì, van xin sói hãy ăn thịt nó đi à? Điền thật.

“-Cô đến đây chi?

-Tôi...

-Sao tự tiện vô phòng tôi hả?

-Tôi thấy cửa phòng không khoá.

Trời ơi, lúc nào rồi mà tôi còn nói như thế, ngây thơ dễ sợ.

-Tôi...sẽ chứng minh.

-Chứng minh gì?

-Điều anh muốn tôi chứng minh.

-Cô về đi.

-Anh đang giận tôi về cái tát hôm đó à?

-Đúng thế, nếu giận thì sao?

Nếu giận thì anh hãy tát lại tôi đi, chỉ cần tát xong anh làm thịt tôi là được. ==

-Nếu thế thì anh...hãy trả nợ lại.

-OK.

Cái gì? Tính tát thật hả? Đồ vũ phu, anh tính tát một người con gái thật sao? Tôi

chỉ là nói thế thôi, câu nói tu từ, anh chưa nghe đến bao giờ à? Là câu nói mà không mong nhận được câu trả lời hay đáp lại.

Hắn giơ tay lên. Thế là tôi nhắm vội mắt lại. Lúc tôi tát hắn khá là đau nên có lẽ hắn sẽ tát lại đau dữ lắm, suốt mấy ngày rồi lã mẹ đẻ lã con chắc phải tăng lên ghê lắm, lã kếp là hot nhất hiện giờ mà. *_____*

Áaaaaaa...

Ố...bị tát...da mặt không đau hay tê rần rần mà...môi lại có cảm giác...O__O

Tôi mở mắt ra, không thấy hắn đứng trước mặt tôi. Tất nhiên rồi, có bao giờ nhìn thấy người đang hôn mình đứng trước mặt mình chứ. What??? He is kissing me???

Nụ hôn này thật giống nụ hôn “ngôi sao” của Jang Geun Suk và Park Shin Hye trong You are handsome tuy nhiên nụ hôn của hắn dành cho tôi thì đẹp hơn và khiến tôi thấy thích hơn vì nó là my kiss, for me.

Nụ hôn này của hắn là nụ hôn đầu tiên thành công mà hắn chủ động (bỏ qua vụ ở biệt thự) nên có lẽ vì thế mà nó khác hoàn toàn với những nụ hôn khác. Một nụ hôn thuần khiết và nhẹ nhàng đến nỗi không một cơn gió nào có thể nhẹ hơn được nữa. Một nụ hôn khiến tôi cảm thấy ngọt hơn mọi thứ, hơn bất kì một nụ hôn nào của tôi và hắn (dù chúng tôi mới chỉ có ba nụ hôn chính thức nhất gọi là hôn).

Nụ hôn này khiến tôi chỉ muốn dừng lại ở đó.

Kế hoạch của nhỏ Bảo Chi đã thất bại. ^o^

Nhưng thực chất ý nghĩ của tôi đã lệch quỹ đạo.

Vị trí tập kết giờ đã là chiếc giường nhỏ nhắn nhưng thừa chỗ cho hai người nằm.

Hắn nhìn tôi dịu dàng, bàn tay nhẹ vuốt tóc tôi.

-Tôi có thể chứ?

Hắn vẫn thế luôn xin phép khi muốn làm một việc gì đó với tôi.

Tôi chỉ khẽ gật đầu.

Thật bất ngờ, tôi không nghĩ nụ hôn mạnh mẽ lúc trước của tôi lại chỉ khiến chúng tôi đứng yên trên bờ và nhìn ra mặt biển, còn nụ hôn nhẹ nhàng và thuần khiết thế này lại khiến chúng tôi dám nhảy lên thuyền và đi ra tận giữa biển.

Thật kì lạ!”

Một nụ hôn môi đánh thức tôi.

Tôi mở mắt ra nhìn hắn. Hắn đang nằm chống tay nhìn tôi và cười.

Rồi lát sau hắn lại cúi xuống và tiếp tục một nụ hôn môi thứ hai.

Tôi lại nhìn hắn nhưng lần này là vẻ khó hiểu.

Hắn lại tính cúi xuống và thực hiện tiếp nụ hôn thứ ba nhưng tôi đã kịp thời stop hắn lại.

-Làm cái gì vậy?

-Hôn.

-Sao hôn lắm thế hả?

-Bù đắp thiệt hại.

-Thiệt hại gì?

-Của cái tát.

-Bù đắp quá nhiều rồi cơ mà.

-Tát người ta đau mặt thì ít mà đau tim thì nhiều à.

Trời ơi cái giọng của hắn kìa, lại tính quyến rũ tôi đây.

Rồi lại không để tôi làm gì thêm hắn đã lại cúi xuống thực hiện tiếp third kiss.

Tôi đẩy hắn ra.

-Không định đi học hả?

-Bùng học đi.

Không, tôi không muốn bùng học để hôn hắn tại khách sạn thế này với tình trạng trên mình không một mảnh vải che thân ngoại trừ chiếc mền ra. TT_____TT

-Thật trẻ con, chuẩn bị đi học thôi.

-Không muốn.

Hắn như con mèo lười muốn được chủ cưng chiều và ôm ấp rồi vuốt lông xoa cổ. Một con mèo với ham muốn đầy mình.

-Tôi yêu cô.

Hắn thì thầm bên tai tôi thật ngọt ngào, sao bây giờ mới thấy giá trị của câu đó thế nhỉ? Hắn vẫn nói suốt mấy câu đó thế mà tôi lại chẳng có chút cảm giác gì hay ho.

Tôi cũng muốn nói cho hắn biết rằng tôi cũng thế nhưng tôi lại không thể nói, không biết tại sao.

Tôi và hắn cứ thế nhìn nhau, cái mặt nhau nhìn nhiều lắm rồi nhưng sao vẫn thích nhìn và nhìn hoài hổng có chán.

-Tối qua...

-Sao?

Mặt tôi hơi đỏ lên, ngượng quá.

Kích thích, những lời nói quá kích thích. Kích thích cái gì? Kích thích máu bò tót trong tôi. >”

Cười cái con khỉ, đồ đáng ghét.

Đợi hần vô phòng tắm tôi mới ngồi dậy cuốn mền quanh mình và xuống giường.

ACKK!!! Nhìn cái mớ hỗn độn trên sàn kia. +_+

Không lẽ tôi lại mặc lại bộ đồ hôm qua. Thật là điên, nếu biết trước thế này tôi đã mang theo đồ dự phòng để thay. Một suy nghĩ thật chu đáo và...điên rồ.

Cạch!

Giật mình.

Hần lộ đầu ra từ phòng tắm nhìn tôi.

Tên này...

-Trong tủ có đồ cho cô đấy.

-Sao có?

-Chuẩn bị phòng khi có ngày này.

+_+ * _* =_ = #_#

-Tôi nghĩ thế nào rồi cô cũng đến đây để chứng minh nên chuẩn bị đồ cho cô trước.

-Sao anh biết?

-Vì cô yêu tôi.

Tên khốn, anh ta nghĩ mình là ai chứ, lại còn đoán trước được tôi sẽ đến thế mà còn bày đặt giở trò đuổi tôi về, chắc muốn tôi chủ động chứ gì? Đồ tồi tệ, đồ tồi.

Tôi đứng như một con điên giữa phòng với chiếc mền trên người.

Thì ra hần lừa tôi, biến tôi thành một con nhỏ xấu xa dám cả gan làm chuyện người lớn, tôi còn trẻ, tôi vẫn còn là con nít, hần dám lừa tôi. Con người trong sáng thuần khiết là thế như tôi mà lại thành ra thế này, đồ mất dạy. Huhuhu...

Tôi và hần ra khỏi phòng, thật là xấu hổ thay.

-Tự mình muốn thế giờ lại thấy xấu hổ như vậy là sao nhỉ?

Còn nói được hử tên lừa đảo họ Trương kia?

Tôi không nói gì chỉ thấy mây đen kéo đến đầy ruột.

Chợt tôi phát hiện ra tôi và hần như thể đang bị ai đó theo đuôi. Chắc chắn mà, giác quan thứ sáu của con gái nhạy lắm.

Tôi liền lén quay ra sau coi có ai không thì...một cô gái trẻ xinh đẹp đang đi theo sau chúng tôi. Hần mới tuyển vệ sĩ mới sao, là con gái ấy à, lại rất xinh đẹp. Thấy khó chịu trong lòng. Đang ghen chằng, điên mới ghen. Thật vớ vẩn. Xìiiiiiii!

-Kẻ bám đuôi thật dai như đũa.

Hần có vẻ hơi khó chịu.

Kẻ bám đuôi? Là sao?

Ah, không lẽ lại là...cô công tố viên đã liên một lúc sau một đêm làm gia đình hần tan nát, cô nàng kinh khủng khiếp đó.

-Lúc nào cũng bám theo anh à?

-Muốn tôi vô nhà đá đây mà, đợi kiếp sau nhé, giờ tôi còn gì nữa đâu mà bằng chứng phạm tội.

Lúc nào cũng bám theo hấn, không bao giờ rời mắt khỏi hả?

-Cô ấy đóng cọc luôn ở đây hả?

-Phòng cạnh đối diện phòng tôi.

Phòng cạnh đối diện sao? Vậy thì cũng tiện lợi nhỉ? Mọi nhất cử nhất động của hấn đều được quan sát kĩ càng.

Mà sao? Phòng cạnh đối diện??? Không phải là...cái hôm tôi hôn hấn ngay trước cửa cô công tố viên đó cũng...nhìn thấy? Và việc tôi không đứng đầu sáng nay lại ra khỏi phòng cùng với hấn...cũng.... Ôi không, tôi sẽ bị nghĩ là cô gái tùy tiện và xấu xa mất, thực sự tôi không có như thế, xin đừng nghĩ xấu về tôi.

Tôi quay lại đúng lúc cô ấy cũng đang nhìn tôi. Tôi giật mình còn cô ấy thì...

Thật khủng khiếp, không thể như thế được. TT_____TT

.....

-Thế nào rồi, ổn cả chứ. À mà...ổn thật rồi.

-Sao?

-Tối qua mày mặc gì tao chẳng biết, hôm nay lại còn đi học cùng hấn...

Lại là cái điệu cười man rợ ấy, một người cười như thế là đủ lắm rồi.

-Sau vụ đó thì đảm bảo thách hấn dám đá mày nữa.

-Tao bị hấn đá hồi nào?

-Vâng, không bị hấn đá, là mày chán hấn rồi. Chán rồi sao còn đem hôm đến chỗ hấn chi?

Mày có tin tao đánh ày bay đầu không hả? Đồ bạn bè quá đáng.

-Mày ghét mấy việc sống chung nhưng cuối cùng vì mấy cái thẻ lại lừa tao đến nhà hấn, mày lại ghét đặc cái mối quan hệ xa đũa không đúng tuổi thế mà cuối cùng cũng lại ép tao đi hiến thân trao tặng. Thực ra mày có mục đích gì, có phải mày với hấn lại thông đồng giăng bẫy tao? Hấn ày cái gì? Chủ ý của hấn đúng không?

-Không phải thế.

-Thế là gì?

-Mày thật điên rồ, giờ mọi chuyện cũng đã qua, nhắc lại chi? Chủ ý của ai thì cũng làm mọi việc trở nên tốt đẹp hơn.

Con nhỏ này thật đáng nghi.

.....

Công viên giải trí, tôi và hấn đều thích nơi này, ở đây vừa vui vẻ vừa thoải mái, tôi và hấn khi ở đây sẽ không còn là đại thiếu gia hay thiên kim tiểu thư gì nữa sất, ở đây mọi thứ đều bình đẳng, ở đây tôi và hấn là một cặp tình nhân. Chúng tôi yêu nhau. ^__^

Một điểm đặc biệt của chúng tôi là tuy yêu nhau nhưng cách xưng hô thì chẳng khác nào những người bình thường, tôi – cô, tôi – anh. Có sao, thấy vẫn dễ nghe là được, chứ bình thường xưng hô như thế thành thói quen rồi, tự nhiên chuyển sang xưng hô anh – em thấy thật chẳng ra sao.

-Cô muốn thay đổi cách xưng hô ko?

-Anh?

-Bình thường nghe người khác gọi anh nhiều quá rồi, không muốn cô cũng giống như những người đó.

-Tôi cũng không thích gọi anh là anh, khó chịu lắm.

-Đừng có khó chịu vì một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ phải gọi nhau như thế thôi, chứ không lẽ lấy nhau sinh con vẫn cứ xưng hô như trước thì không có hay.

Lại còn lấy nhau sinh con, suy nghĩ xa xôi quá nhỉ?

Ồ nhưng mà...có thể kế hoạch sẽ bị rút ngắn lại rất nhanh...

Suy nghĩ vớ vẩn, cho qua.

-Nhìn ai giống như bạn cô.

-Đâu?

Tôi quay lại phía hắn đang chỉ tay. Bạn tôi à? Chỉ có Bảo Chi là hắn biết thôi. Con nhỏ này đến đây chi? Đi chơi một mình ấy à?

O__O O__o O__o O__o O__o O__O ???

Không tin nổi, nó không đi một mình, đi với một người con trai, nhưng lại không phải một tên con trai bình thường mà là...

-Nhìn người đi cùng giống trợ lí của cô nhỉ?

Giống cái gì? Là anh ta, là cái anh chàng hiền như cục đất đó, tôi cứ nghĩ chỉ khi làm việc anh ta mới thành đất nung ai dè gặp cô gái mình thích anh ta cũng biến hoá khôn lường, thật shock, bạn tôi và anh trợ lí, anh trợ lí và bạn tôi.

Thật không thể tin được.

Hai người đó mới gặp nhau một lần ở buổi họp báo, và một vài lần nhỏ giúp tôi tại công ty, sao hai người đó có thể tiến nhanh đến như thế. Bảo Chi mà tôi biết ngoài chuyện học hành ra thì không bao giờ bỏ học chiều để đi chơi hay làm việc gì đó. Mới đây thôi thì tôi còn biết cùng với việc học hành của nó là chuyện của tôi. Nhưng giờ tôi lại khai quật được thêm một việc với nó là quan trọng nữa đó là...date with my personal assistant.

Nó đã giấu nhem tôi chuyện nó có bạn trai. Tôi cảm thấy mình bị phản bội. T_____T

-Hai người đó là một đôi sao? Nhanh hơn chúng ta cơ đấy.

Nhanh hơn? Chỉ nhanh hơn thôi sao? Là cực kì nhanh. Thế mà mấy ngày trước tôi còn nghĩ nó sẽ ế cơ đấy.

Thật là một con nhỏ đáng ghét, bạn bè gì loại ấy hả?

Hai người này...được lắm, giờ thì đến việc của hai người, tôi sẽ xử đẹp với hai người, my close friend and my personal assistant.

.....

Tôi, anh trợ lí và nhỏ Bảo Chi. Chúng tôi có thể đang ở đâu khi tôi phát hiện ra họ đang giấu tôi một bí mật. Hôm ở công viên giải trí họ có vẻ rất tình cảm và vui vẻ.

Chúng tôi đang ở công ty. ^-^

Tôi đã nói là sẽ xử đẹp họ mà, không nên đánh rần động cỏ, cứ phải bình tĩnh mà xử tội.

-À, anh Trung, anh có bạn gái chưa?

Tôi làm ra vẻ vô tình nghĩ ra việc đó. Rất tài năng. ^__^

Về mặt anh chàng có vẻ đã thay đổi.

-À...tôi...tôi...chưa có...Tổng giám đốc hỏi có chuyện gì sao?

-Đừng căng thẳng quá như thế, tôi chỉ là muốn giới thiệu anh với một người, người bạn này của tôi đang muốn có một người bạn trai nhưng chưa có tìm được, tôi thấy anh cũng rất hợp với cô ấy nên có ý...anh không thấy khó xử hay phiền gì chứ?

-À...tôi...không cần đâu ạ...tôi muốn tự mình...

-Có gì đâu cứ thử gặp coi sao? Biết đâu được lại hợp ý cô ấy mà cũng hợp ý anh luôn, anh sẽ đi?

-Tôi...

-Tự tin nên chút coi.

Thực sự hiền lành quá đáng. Thế mà lại چرا đồ con bạn thân của mình.

-Tôi...sẽ đi thử coi sao.

-OK, mấy nữa tôi hẹn với cô ấy và báo với anh địa điểm gặp mặt nhé.

Kế hoạch đã được một phần ba.

Trên đường về nhà.

-Tính cho anh Trung đi coi mắt hả?

-Cũng gần giống thế.

-Liệu anh ấy có thích không?

-Chắc là thích rồi, con bạn này của tao rất được, nó có thể khiến anh chàng hiền như đất đó đổ rụi.

-Bạn nào của mày mà tao không biết?

-Bồ cũ của hần.

-Cái gì? Bồ cũ của hần ta thì có con nhỏ nào lên hôn, toàn một lũ...nhìn đã ghét.

-Thì thế mới nói sẽ làm anh trợ lí kia đồ cái rằm. Mà anh ta đi coi mắt chứ có phải bạn trai mày đâu sao sốt sắng thế làm gì?

Về mặt nó trở lại bình thường.

Khả năng diễn xuất tốt, cả tôi và nó.

Kế hoạch đã được hai phần ba.

.....

34. Hết Chap 9. Tôi Sẽ Chứng Minh

-Mày đến nhà hàng Island đi, đợi tao lát tao tới, hôm nay ăn trưa ở đó.

-Sao không về nhà?

-Chiều nay tao còn phải đi chơi với hần, không muốn về nhà xa lắm.

-Có xe chở mà.

-Bảo ăn ngoài thì cứ ăn đi, sao kêu nhiều thế hả?

-Đồ tiểu thư.

-Mày cứ đến đó nói người phục vụ là Bảo Chi thì họ sẽ chỉ chỗ ày, tao đặt chỗ trước rồi.

-OK.

Một chút nữa thôi là hoàn thành.

.....

Chắc giờ này hai kẻ phản bội tôi đã gặp nhau, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau và nhận ra sai lầm của mình khi đã che giấu một người thông minh và tinh tế như tôi.

Coi mắt ư? Đi ăn ư? Lừa lại các người với cái giá rẻ thế còn gì.

Kế hoạch đã được ba phần ba.

Dù nào thì tôi cũng đã làm được một việc rất tốt. ^__^

Giờ thì còn ngồi chờ kết quả chung cuộc.

-Mấy nữa đi dự lễ cưới chị gái tôi nhé.

-Cưới sao? Mà anh đang mời tôi đấy à? Với tư cách gì đây?

-Em vợ tương lai được chứ?

-Còn hơi sớm.

-Vì những việc chúng ta đã làm không hề muộn chút nào.

Anh thích ăn đám à? Đừng có nhắc đến chuyện đã qua, lại còn là chuyện tối kị.

-Tổ chức lễ cưới ở đâu vậy? Khách sạn của anh rẻ hả?

-Không, khách sạn PRD.

Ackk! Điên thật. Đó là khách sạn tổ chức tang lễ cho ba mẹ tôi.

-Tôi biết cô không thích nơi đó nhưng đó là ý của gia đình bên đó vì không muốn tổ chức tại khách sạn của gia đình họ. Tôi không thể làm gì được.

-Có sao. Nghe nói Giám đốc chủ của khách sạn đó là một người đẹp trai vô cùng đẹp trai. ^o^

- >”

-Phải tận mắt chứng thực lời đồn mới được, mấy khi.

-Cô đúng là một kẻ tham lam, có người yêu đẹp trai cỡ tôi rồi còn ham hố, trên đời này còn ai đẹp trai hơn tôi chứ?

Lâu lắm không bị hấn làm cho buồn nôn.

-Bao giờ thế?

-Một tuần nữa.

-Cũng sắp rồi nhỉ? Phải về nhà chuẩn bị tiền cưới thôi.

-Cỡ tiểu thư giàu có như cô thì phải đi thật nhiều vô.

-Mà tôi hỏi nè.

-Sao?

-Anh sống bám vô người yêu và chị gái đều là phụ nữ một kẻ đàn ông con trai như anh không thấy nhục sao mà còn nói ra câu đó hả?

-Xin lỗi nha nhưng da mặt tôi dày mà.

Đúng là da mặt dày thiệt.

-Tôi vẫn chưa nghe thấy cô câu nói đó.

-Câu nào?

-Đáng lẽ ra khi chủ động hôn tôi cô phải nói luôn câu đó thì có phải tôi đã không có ý định bỏ cô. Nhưng mà cũng không sao vì thế mới biết được cô đen tối đến thế nào.

- >”

-Giờ tôi muốn nghe câu nói mà cô chưa nói đó.

-Tôi không biết. Câu gì cơ?

-Tính giả nai hả?

-Tôi đã nói là không có biết, chủ động hôn anh thì tôi cũng đã làm rồi, chủ động trao thân hiến thịt thì cũng không có bỏ sót, anh còn đòi hỏi cái mốc gì nữa hả?

-Đồ hèn, tôi nói suốt thì chẳng sao vậy mà có mở miệng nói đúng một câu mà cũng không dám.

-Anh mới là đồ hèn, con trai gì đâu ép bức con gái phải chủ động đủ thứ, muốn tôi nói câu đó ấy à? Còn khuya nhé.

-OK, tôi sẽ đợi đến đêm khuya nghe cô nói câu đó, tôi nay đến khách sạn của tôi.

-Đừng có làm tôi muốn ới.

-Muốn ới là có tin vui. Không lẽ mới có thể mà đã muốn ới rồi, nhanh dữ thế hả?

Tôi đánh bốc cho hấn một vài quả ra trò, hấn dám mang chuyện xấu hổ ngàn năm đó của tôi ra để trêu chọc tôi à, tôi sẽ cho hấn biết thế nào là lễ độ.

Đang đánh hấn chợt tôi bị vấp cái khốn kiếp gì đó, thế là ôi ôm chăm lấy hấn theo quán tính hay phản xạ chi đó (tôi kém Lí lắm). Đúng là một tình thế căng thẳng.

Tôi và hấn lại cứ thế nhìn nhau.

-Tôi yêu cô.

Nói hoài, nhưng sao dạo này mỗi lần nghe câu đó đều thấy rất thích.

.....

-Mày...

Nhỏ Bảo Chi nhìn tôi đầy cảm kích, hai hàng nước mắt rưng rưng, rồi nó khóc um lên như một con nhóc.

Lại tưởng tượng linh tinh. +_+

Nó mà thế tôi chết liền.

Nó đơn giản chỉ nhìn tôi.

-Sao rồi?

-Mày biết rồi à?

-Mày nghĩ tao là ai mà lại để hai người qua mặt hả?

Lên mặt chút. ^o^

-Giờ thì đường đường chính chính mà qua lại nhé, rõ khổ, nói với tao thì mày chết sao mà không dám nói ra. Bạ bẻ như thế đáng lẽ tao nên trừng trị gắt gao lắm nhưng nể tình việc mày giúp đỡ tao với hấn nên tao tha cho.

Cảm giác lên mặt với người khác thật là sướng kinh lên.

-Cảm ơn mày.

-Ôi nhìn kia, gớm, làm như tao là đáng tối cao vậy. Đừng làm tao thấy phổng mũi. Hahaha...^o^

-Con nhỏ đáng ghét. >_<>

Bảo Chi cười rất tươi, giờ thì tôi biết cảm giác của nó như thế nào khi giúp tôi đến với hấn. Rất hạnh phúc và ấm áp.

^ _ ^

*

* *

35. [final Chapter] Chap 10. Tôi Cũng Yêu Anh

10. Tôi cũng yêu anh.

Khách sạn PRD.

Nơi cất giấu một anh chàng đẹp trai kinh khủng.

Nghe đồn là Giám đốc Ken đẹp trai đó vô cùng lạnh lùng và khó tính, người ta chỉ thấy anh ấy dịu dàng với duy nhất một người, đó là...vợ anh ấy.

Vợ???

Đúng thế anh chàng đẹp trai và bằng tuổi tôi đó đã có vợ, tưởng vợ là ai máu mặt lắm, ai dè chỉ là một con nhỏ thua tôi một tuổi. Số nhỏ đó thật là may mắn, mới 19 tuổi đã gặp được một người như Giám đốc đẹp trai giàu có kia, tất nhiên là anh ta giàu có rồi, chủ của tập đoàn quản lý khách sạn PRD lớn nhất cả nước cơ mà. Tại sao lại không phải là chuyện tình của tôi và anh ấy chứ?

TT_____TT

Vợ anh ta là Hemi, khá nổi tiếng tại trường Nghệ thuật với tài năng piano và... nổi tiếng nhờ là vợ của Ken.

Cô nàng này đang ghen tỵ với nhân vật của tôi sao?

Ah, họ xuất hiện rồi, cả vợ chồng Giám đốc luôn.

Nhìn họ kể ra cũng đẹp đôi đấy chứ?

Wa, nhìn Giám đốc trẻ đẹp kia, tôi chưa thấy ai đẹp trai như thế sắt, hần ấy à, biến đi. @_@

Đúng là một con người khác biệt.

Còn vợ anh ấy, xinh, trông cũng có phong cách của một người vợ giàu có. Nhưng mà nghe đồn nữa là cô ấy rất hiền lành ngây thơ và cũng rất ngốc nghếch, dễ bắt nạt. Phải không vậy? Vợ của Ken mà lại thế ấy à? Có điểm gì hấp dẫn từ một cô gái ngốc nghếch đại dốt nhỉ?

-CÁC NGƯỜI LÀM ẶN KIỂU GÌ THẾ HẢ? MỘT KHÁCH SẠN UY TÍN MÀ LẠI ĐỂ XẢY RA SỰ CỐ VỚI KHÁCH HÀNG THẾ SAO? >”

Một giọng nói vang lên thủng tai đầy vẻ khó chịu và đoán chắc là được phát ngôn ra từ một người khó tính.

Một người khó tính? Là Ken rồi.

Nhưng đó là giọng con gái mà.

Con gái? Có ai đủ tư cách để mắng nhân viên tại khách sạn này chứ? Trừ khi người đó là...phu nhân Giám đốc???

Tôi quay vội ra nhìn về phía có giọng nói vừa vang lên.

ACKK!!!

Khó lòng tưởng tượng nổi.

Cô gái hiền lành ngốc nghếch ngây thơ mà người ta đồn là thế này đây hả?

*Chính tôi đang rất shock, cực kì shock với sự thay đổi của nhân vật của mình, mới có chưa đầy một tháng không gặp mà Hemi ngày nào ngây thơ trong sáng đã biến thành một phu nhân Giám đốc khó tính đến

mức mắng nhân viên như tát nước vô mặt. Có phải lấy chồng rồi người ta đều thoái hoá biến chất đi như thế không nhỉ?

Có lẽ tôi phải đi viện nghỉ dưỡng vài ngày vì shock mất thôi.

Ôi, tôi thấy trong người khó chịu.*

Bóc!

-Cái gì vậy?

-Cô làm gì ở đây hả?

-Làm gì? Sao anh dám ướm tôi hả?

-Không phải ở đây mà ngắm cái tên Ken đó, chuẩn bị đến giờ làm lễ rồi đấy.

-Anh ấy thật là đẹp trai, anh chỉ có thể xách giày cho anh ấy mà thôi.

-Vợ của anh ta thì thật là cá tính và xinh đẹp, đến lúc cần thì lại thật là dịu dàng, cô thì chỉ đủ để chạy theo xe cô ấy thôi.

Tên đáng ghét, yêu hần thế nào thì vẫn thấy hần rất đáng ghét.

Vì ghét nhiều thế nên mới yêu nhiều như vậy đấy.

Vớ vẩn, lượn đi, tác giả mà sao cứ ỉn cái quyền chõ mõm vô chuyện của nhân vật thế hả?

*Cái gì???

-Đi thôi, không đòi co nhiều.

-Đừng có kéo áo tôi như thế, tên dâm tặc này.

Mặc cho tôi la oai oái tên dâm tặc đáng ghét đó cứ kéo vai áo tôi đi. Những người xung quanh nhìn chúng tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

Bỏ tay ra, lộ hết hàng tôi rồi, tôi biết anh nhìn thấy hết rồi nhưng cũng không cần để tất cả cũng phải nhìn thấy đâu.

Giám đốc Ken cũng nhìn chúng tôi, ánh mắt lạnh lùng vô cảm đến chết người trông thật nam tính. Anh ơi, đừng hiểu lầm, em và tên này không có gì cả, từ lâu em đã hâm mộ một người đẹp trai giàu có như anh rồi nhưng không hiểu sao em lại bị dính vô cái tên rắc rối này, nếu không thì em đã giành được anh từ tay của con nhỏ Hemi kia rồi.

Bỏ tôi ra, người trong mộng của tôi đang nhìn kia. Giá mà tôi gặp Ken có phải hơn không, nhà anh ấy giàu như thế lại còn làm ăn chính đáng không lo bị nguy hiểm gì cả, tôi và Ken đảm bảo sẽ được coi là cặp đôi đẹp nhất trong chốn thương trường.

Tại sao tôi lại dính vô cái gã Nam Nam này nhỉ?

-Đồ dâm tặc, anh ta đẹp trai hơn tôi thì thấy chán tôi à?

Cũng không hẳn, nói thế thôi chứ tôi có gì với anh ta đâu, vả lại tôi và anh còn bị ràng buộc không thể chấm dứt được. #_#

-Sao không nói gì hả?

-Đẹp trai hơn nhưng tôi không có yêu anh ta.

Đồ đáng ghét, ép người quá đáng.

-Thế thì cô yêu ai?

A, đang tính ép tôi nói “tôi yêu anh” đây mà, đúng là cáo già. Lúc trước khi chưa cưới được tôi thì hần là hồ li tinh là cáo chín đuôi quyến rũ tôi, bây giờ cưới được tôi rồi thì trở thành cáo già mưu mô quỷ quyệt. Anh được lắm, rất được, tôi sẽ lấy lông của anh làm áo, nghe nói áo lông cáo cực kì đắt giá. ^o^

-Vô dự lễ cưới thôi, sắp đến giờ rồi.

Đừng hòng tôi trả lời anh nhé.

Không làm gì được tôi hấn ta bèn ngâm ngùi vô lễ đường tổ chức lễ cưới.

Tôi và hấn ngồi tại bàn trên cùng, vì hấn là người thân thiết duy nhất của chị gái hấn mà, còn tôi là em dâu tương lai của chị ấy mà. ^^

Trông chị hấn thật xinh đẹp hay là cứ làm cô dâu thì đều xinh đẹp như thế nhỉ?

Ba mẹ hấn đã không còn, nên người nắm tay chị gái hấn tiến đến lễ đường là ba chồng chị ấy, nhìn anh rể cũng đẹp trai đấy. Áyyyy, đừng nghĩ tôi xấu thế chứ, chỉ là khen một câu thôi mà.

Tôi chợt nghĩ đến một ngày khi tôi và hấn cưới nhau (+__+) thì ai sẽ nắm tay tôi dắt đến lễ đường, tôi và hấn đều là trẻ mồ côi. Chắc là mẹ tôi rồi.

Mà thôi nghĩ đến ngày đó chi, ngày đó còn xa lắm.

Điệu nhạc cưới vang lên quen thuộc và vui vẻ, giữa lúc đó tôi thấy cái cô công tố viên đang đứng chễm chệ cạnh cửa với một cô gái khác.

-Chuột nhất lại xuất hiện, ngày này cũng không để người ta bình yên nổi sao?

Mà quả thực cô ấy cứ phải cố tìm ra bằng chứng làm gì, có cần khổ sở thế không, mặc dù đúng là hấn vẫn đang trong thời gian bị giám sát nhưng cũng đâu cần đích thân một công tố viên danh giá phải đi làm việc đó chứ?

Lễ cưới không tổ chức vào buổi sáng mà khoảng chiều tối mới tổ chức, thật đặc biệt, chắc còn chọn giờ đẹp nữa.

Kết thúc lễ cưới thì tôi và hấn ra ngoài đường đi dạo buổi đêm.

Thật lãng mạn phết đấy.

Tuy là đi dạo với nhau lấy không khí lãng mạn nhưng thực sự lãng mạn sao nổi khi cứ có một người đi theo không chịu dứt. Thật là hỏng không khí quá.

-Phiền thật. Tôi và cô cắt đuôi cô ta nhé.

-Thế nào?

-Giả bộ hôn nhau, cô ta chẳng vô duyên đến nổi trơ mắt ra nhìn.

-Nhưng mà hôn giả chứ gì?

-Khi cô ta vừa quay đi thì tôi và cô sẽ chạy nhanh nhất có thể để cắt đuôi cô ta. OK?

-OK.

Thế là hấn ta ép tôi vô một bức tường gần đó và dùng hai tay chặn tầm nhìn của cô công tố viên kia. Rồi hấn cúi xuống mặt tôi.

Tôi hơi ló đầu ra nhìn thì thấy cô ấy quay đi thật.

Tôi khẽ thì thầm.

-Chạy thôi.

Và hấn nắm lấy tay tôi, cả hai chạy như điên giống như đang bỏ trốn gia đình vậy.

36. [final Chapter] Chap 10.1 Tôi Cũng Yêu Anh

Bỗng nhiên thấy lúc này mọi thứ như dừng lại, tôi thấy mình giống chị Mai An khi xưa vì quá yêu hắn mà bỏ trốn ba mẹ, nhưng chắc lần này tôi và hắn bỏ trốn cô công tố viên kia sẽ không đến mức chết.

Sau một hồi chạy tả tơi, tôi và hắn dừng lại vì không thấy cô công tố viên kia đuổi theo, vài năm nữa là đồng nghiệp với nhau rồi mà cô ấy chẳng nể nang gì sắt.

Tôi và hắn đều thở như điên, hồi Trung học môn tôi sợ nhất là TD đấy, tự nhiên làm tôi trở về ngày xưa à, tôi và hắn thì giống học sinh bị phạt còn cô công tố viên kia thì giống ông thầy khó tính bắt phạt hai học sinh tội nghiệp chạy 10 vòng sân. Một cắt cổ, muốn giết người sao mà 10 vòng sân lận? >”

(Chú thích một chút với những ai chưa bao giờ đọc truyện của mình là Ken và Hemi là hai nhân vật chính trong fic Ngày mai có nắng (Tomorrow is sunny) sắp được post khi truyện này hết).

Tôi và hắn nhìn nhau cười. Ủa, mà sao thấy giống con nít quá vậy, nhìn – nhau – cười, sao tôi có thể phát ngôn ra câu đó được nhỉ?

-Giờ thì có thể hôn nhau rồi.

-Là sao? Cắt đuôi bà chị ấy để làm thế hả?

-Tất nhiên là thế rồi, bộ cô thích hôn trước mặt bà ta hả? Kể ra mặt càng ngày càng dày thì phải.

-Anh mới là kẻ mặt dày, tưởng cắt đuôi để làm chi, để hôn thoải mái hơn.

Tôi nói giọng mỉa mai, hắn ta thật điên rồ.

Nhưng rồi hắn khiến tôi cũng điên theo, nhìn hắn dưới ánh đèn buổi tối thế này thật là hấp dẫn, tôi nói rồi hay sao nhỉ, rằng những lúc thế này mới thấy hết vẻ đẹp của hắn.

Hắn cúi xuống và nhắm mắt lại trước, tôi vì thế cũng xuôi theo dòng nước.

Tụi tôi chạy cắt đuôi và chạy trốn công tố viên để được thoải mái hôn nhau mà không bị ai nhìn thấy nhưng lúc này chúng tôi lại đang đứng giữa công viên, có rất nhiều người qua lại. ++

Vừa mới sẵn sàng với ý định của mình chưa kịp làm gì thì đã có cảm giác bất an.

Cả hai chúng tôi đều dừng động tác và quay sang bên.

++

Biết ngay là thế mà. Hắn tức tối.

-Cái bà này, bộ cứ phải nhìn thấy tụi tôi hôn nhau bà mới yên lòng hả? >_

-Sao cứ phải trốn làm gì? Ngày xưa tôi từng vô địch chạy marathon đấy.

-Mặc xác bà muốn vô địch gì thì vô địch, để yên cho tụi tôi cái.

-Tôi chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi.

-Bà hại chết cả ba mẹ tôi rồi mà vẫn chưa hài lòng hả? Muốn diệt cỏ tận gốc luôn sao?

-Còn mẹ cậu thì đã giết cả nhà tôi không sót một ai, ba cậu là kẻ hại người một cách đáng ghê tởm nhất, cả gia đình cậu đã phải chịu hậu quả như thế từ lâu rồi. Cậu là một kẻ ăn chơi, chủ của các quán bar, đừng tưởng ba mẹ cậu đã sắp xếp tất cả gọn ghẽ thì tôi không tìm ra.

Rồi cô công tố viên lại quay sang tôi.

-Cô không nên ngốc nghếch như thế, yêu một kẻ như hắn ta chỉ làm hại đời cô mà thôi, một tiểu thư danh giá như thế thì thiếu gì người để yêu.

-Ầyyyy, cái bà này, sao châm chọc vô chuyện đời tư của tôi hả? Cứ làm tốt nhiệm vụ của bà đi, đừng có nói những lời vô nghĩa với người yêu tôi.

Rồi hấn quay sang tôi và không thèm để ý đến cô công tố viên nữa. Kể ra bà này phiền thấy gớm, lại còn ăn nói độc mồm độc miệng, tôi yêu ai mắc mớ chi đến bà, điên thật. Không biết gì về hấn thì đừng có ăn nói hàm hồ, tôi mà không nể tình bà là công tố viên thì đã mắng cho bà te tua rồi. Thấy uất ức thay cho hấn.

Không chỉ thế bà này còn vô duyên không chịu nổi, người ta đang muốn hôn nhau, cứ đứng đó chi?

-Hai người làm ơn giữ gìn nơi công cộng dùm, đây là Cộng hoà xã hội chủ nghĩa, không phải Hoa Kỳ hay nơi nào khác mà muốn hôn nhau tùy tiện khi nào cũng được.

-Cái bà này, đây là công viên buổi đêm.

-Công viên buổi đêm thì sao?

Hỏi một câu rõ ngu, thực sự phải nói là như thế. Chắc chú tâm vào gia đình hấn suốt bao nhiêu năm mà không còn biết gì đến xã hội nữa rồi.

-Công viên buổi đêm là nơi dành cho những đôi yêu nhau đấy, bà chị chắc ế nên mới không biết giữa đất SG này có một nơi gọi là công viên buổi đêm.

^o^, nhìn cái bộ mặt của bà ta kìa. Ngơ ngác nhìn xung quanh. Rất nhiều những cặp đôi không ngồi chuyện trò tâm sự thì lại là hôn nhau. Có cảm giác như khói trên đầu bà ta đang bốc lên dữ dội.

-TẮT CẢ DỪNG LẠI HẾT CHO TÔI!!! >”

-Gì thế?

-Cái gì vậy?

-Bà chằn này ở đâu chui ra thế hả?

Một đồng những tiếng cằn nhằn và những ánh mắt khó chịu hướng về phía cô nàng công tố viên. ^o^

Bà này thật là không biết tự lượng sức mình.

-Tôi là công tố viên của viện kiểm sát...

Diễn thuyết đủ thứ về giữ gìn môi trường đô thị trong sáng...

Đúng là bà này ế thật rồi.

Tôi và hấn chuồn lẹ mà bà không có biết, hăng hái với nghề tâm huyết với nghiệp.

Một đoạn đường vắng. Hấn ép tôi vô tường, lần này dám đảm bảo hấn sẽ hôn tôi thật, thích hôn tôi lắm đó, tôi thật đáng khâm phục. ^-^

-Hết chịu nổi rồi, thật là phiền toái.

-Thế sao không về phòng?

-Thích thử cảm giác hôn nhau ngoài đường cơ.

Lại cái giọng làm nũng dễ thương thế không biết.

Nụ hôn của hấn thật ngọt như mật ong vậy, mà mật ong có gây nghiện không mà sao cứ ăn vô rồi thì lại không có muốn dừng lại cứ muốn ăn tiếp thôi à.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao cả tôi và chị Mai An đều yêu hấn đến nỗi có thể từ bỏ cả người thân, thực sự mà nói tuy từ đầu hấn luôn là người thổ lộ với tôi nhưng người yêu nhiều hơn lại chính là tôi, tôi lúc nào cũng phủ nhận việc tôi yêu hấn, tự tôi nói dối mình rằng tôi không yêu hấn, tôi đã yêu nhưng đã quên nhưng sự thật là tôi luôn yêu hấn, đã yêu và chưa bao giờ hết yêu cả.

Hấn thật lợi hại vô cùng, ngay từ đầu đến giờ tôi đã công nhận là hấn lợi hại, nhất là trong khả năng thu hút con gái, một mình hấn cướp mất trái tim của cả hai chị em tôi.

Giờ thì mục đích của tôi là...yêu hấn, cùng hấn sống hạnh phúc đến hết đời, kế hoạch tiền và lừa tình dù có khả quan cũng loại bỏ.

-Hôm nay là ngày gì?

-Ngày gì?

Hôm nay là ngày gì quan trọng sao? Nhớ là không mà.

-Valentine mà cũng không biết hả?

-Thật sao?

Nhưng Valentine qua rồi mà, hay hôm nay Valentine trắng, cũng không phải, qua rồi, bây giờ đã là tháng tư, chẳng lẽ còn có Valentine gì nữa sao?

-Sinh nhật tôi chính là Valentine của chúng ta.

Vớ vẩn, mỗi sinh nhật anh thì là Valentine chắc, sinh nhật tôi cũng là Valentine.

Mà sao? Sinh nhật anh?

-Hôm nay sinh nhật anh hả?

-Đúng thế, sinh nhật cô tôi tặng một đôi giày đắt cắt tiết, sinh nhật tôi tha hồ trả, nhanh lên kéo chuẩn bị sang ngày mới.

-Anh lại muốn bày trò gì đây?

-Đòi quà thôi.

-Muốn quà gì?

Đảm bảo lại bắt tôi làm cái này cái nọ kinh khủng cho coi, lúc trước thì là hôn, giờ thì cũng đã làm hết tất cả những thứ mà chúng tôi đã có thể làm còn bắt tôi làm gì được nữa. Nhưng mà chí tiến thủ và bắt nạt người khác của hần rất lớn, lại còn mưu mô cáo già nữa, cứ nên đề phòng.

-Tôi muốn...cô hãy làm vợ tôi.

O_o O_o O_o O_o O_o ???

37. [final Chapter] Hết Chap 10. Tôi Cũng Yêu Anh

-Hãy làm vợ anh!

Hần quỳ xuống và giơ ra trước mặt tôi một chiếc hộp đựng bên trong một chiếc nhẫn. Trời tối nhưng tôi vẫn nhìn thấy sự lấp lánh của chiếc nhẫn cũng như của đôi mắt hần đang nhìn tôi. Câu nói của hần và đại từ “anh” lần đầu tiên được hần nói ra thật lòng với tôi khiến tôi thấy thật rung rinh. Tôi đang được nhận một lời cầu hôn. Một lời cầu hôn từ hần. Tôi thấy khó diễn tả.

Tôi khẽ gật đầu và mỉm cười nhìn hần, lập tức hần đứng dậy và đeo nhẫn cho tôi (đeo tượng trưng thế thôi, mấy nữa lại tháo cất đi để đợi đến ngày cưới ^^).

Một không gian thật yên lặng, không biết vì từ trước hay có hai chúng tôi ở đây mà không khí trở lên thật tĩnh tại và bình yên.

Lòng tôi vừa nhẹ nhàng vừa rạo rức.

Hần lại khẽ thì thầm bên tai tôi một câu nói chưa bao giờ tôi được nghe.

-Anh yêu em, Bảo An.

Dịu dàng, ngọt ngào, tình cảm. Đó là câu nói hần dành cho tôi, Nam Nam của tôi dành cho tôi, tuy không quen lắm nhưng tôi vẫn cố gắng đáp lại.

-Em cũng yêu anh, Nam Nam.

Tôi biết mọi chuyện đã thực sự tốt đẹp với cả tôi và hân.

Dù chúng tôi biết đứng đằng xa là bà công tố viên phiền phức nhưng chúng tôi vẫn hôn nhau, đó là điều cần thiết sau một lời cầu hôn ngọt như mật hoa (mật hoa thì vừa thơm vừa ngọt và có vị ngon một cách nhẹ nhàng).

Tôi yêu hân, tôi đã nói thế.

Hân yêu tôi, hân cũng đã nói thế.

Vì hân yêu tôi, hân đã cầu hôn tôi.

Vì tôi yêu hân, tôi đã nhận lời cầu hôn của hân.

Vì chúng tôi yêu nhau nên chúng tôi muốn đến với nhau.

Vì chúng tôi yêu nhau nên chúng tôi sẽ cưới nhau.

Vì lúc này không một thế lực nào có thể chia rẽ hai người chúng tôi.

Tôi và hân, những kẻ mồ côi sống và yêu thương nhau bằng cách bù đắp cho nhau những tổn thương và khoảng trống trong lòng.

Sau tất cả những nỗi đau và tổn thương, cuối cùng hai người yêu nhau cũng sẽ đến được với nhau như bao cái kết của những câu chuyện cổ tích xưa.

Giống như tôi và hân, công chúa và hoàng tử sinh ra là để thuộc về nhau.

Một năm sau:

Tên ten ten ten, tên tên tên tên...

Nhạc cưới.

Đúng là nhạc cưới.

-Thượng đế quyền uy đã đưa tình yêu của hai con ghép lại làm một. Và kể từ giây phút này hai con chính thức trở thành vợ chồng. Hãy yêu thương nhau cho đến khi cả hai đều không còn hơi thở, hãy yêu nhau cho đến khi tất cả đã đi vào tiềm thức, hãy yêu nhau như những gì hai con đã thề trước Thượng đế.

Một năm trước hân cầu hôn tôi, một năm sau chúng tôi cưới nhau. Các bạn có tò mò gì không rằng tại sao chúng tôi lại cưới nhau chậm chạp như thế trong khi rất yêu nhau?

Tò mò là chuyện đương nhiên, vì có rất nhiều lí do.

Không phải là chúng tôi không tin tưởng vào tình yêu của mình (không tin tưởng mà giờ còn cưới à?) mà vì...

+Thứ nhất: Ba mẹ hai bên đều mới mất vào thời điểm đó nếu chưa gì đã lấy nhau luôn thì hơi không phải, chị hân thì khác, có lí do đặc biệt.

+Thứ hai: ...

Ôi zời, nói chung là chúng tôi khi đó đều đã đủ tuổi, ngoài cái lí do thứ nhất kia ra thì còn vài lí do lặt vặt không có đáng kể.

Cái mà quan trọng nhất cần nhắc đến ấy à? Là...

-Oe...oe...oe...

-Em à, đứa nhỏ sao mà khóc hoài không chịu ngớt, chị đỡ hoài hông có được.

Là con chị dâu???

-Thấy chưa anh nói là để con ở nhà không nghe.

Anh rể đang nói???

-Chắc nó thấy ba mẹ nó hôm nay cưới sẽ hưởng tuần trăng mật bỏ nó một mình nên nó quấy khóc đấy.

Người tiếp theo???

Câu trả lời ngắn gọn đơn giản nhất...

Đứa trẻ là con tôi và hấn, một tuổi.

^ _ ^

Shock ghê!

Tất cả mọi người trong lễ đường đều nhìn chúng tôi.

-Chuyện này là sao thế?

-Đứa nhỏ là con ai vậy?

-Ah, bé ngoan, đừng khóc để bác bế.

Một cô gái xuất hiện.

Thực sự là chị ta ế thật.

Công tố viên phiên toái là khách mời của tôi và hấn, chị ấy rất thích bé Min của chúng tôi, bé Min cũng quý chị ấy lắm.

Mà thôi cho qua, chắc tất cả đang bất ngờ và sững sờ lắm. ^-^

Một lí do nữa khiến chúng tôi hoãn lại một năm mới cưới là không may khi chuẩn bị tiến đến lễ cưới thì tôi phát hiện ra tin động trời này và thế là chúng tôi muốn sau khi bé Min ra đời mới làm lễ cưới.

Thật khủng khiếp đúng không?

Nhưng chơi trội chút cũng không đến nỗi tồi, giúp chúng tôi biết trước cảm giác làm một gia đình.

Kể qua chút về bé Min đáng yêu của chúng tôi, nó rất may mắn khi có rất nhiều người muốn nhận nó làm con, Bảo Chi nè, anh Trung nè, và cả cô Hoàng công tố viên rắc rối, phiền phức.

Thật hạnh phúc!

-Lạy Chúa, con đang nhìn thấy gì thế này?

Tiếng cha xứ vang lên ngỡ ngàng.

-Hai con...hai con...có con trước khi cưới...lại là một đứa bé đã lớn một năm tuổi?

Tất cả đều cười. Vị cha xứ đáng kính làm dấu và than:

-Thượng đế, xin Người hãy tha thứ cho giới trẻ hiện nay.

^ _ ^

Hấn lại thì thầm bên tai một câu quen thuộc :

-Tôi yêu cô.

Lần cuối cùng tôi nói câu này.

-Tôi cũng yêu anh.

*

**

THE END.

D.K

38. Lời Tôi Muốn Nói

Đây là câu chuyện hoàn thành đầu tiên trên W của tôi nên cảm giác thật khó diễn tả. ^^

Trong khi tôi còn rất nhiều những dự án chưa thực hiện nhưng tôi vẫn muốn bắt tay vào viết truyện này, và thật là một sự nỗ lực có hiệu quả.

Câu chuyện này nhiều lúc hơi lố nhưng đó là câu chuyện dễ viết nhất của tôi, không phải vì tôi đen tối nên viết dễ mà vì giọng văn của câu chuyện này hợp với tôi, nó là lời ăn tiếng nói thường ngày của tôi, nó gần với tôi, và vì thế nó có nhiều yếu tố hài hơn.

Một điều đáng chú ý là câu chuyện này có một cái kết nhẹ nhàng nhất mà tôi từng viết, một cái kết đơn giản và bình thường như bao cái kết khác, không có gì đặc biệt ngoài việc hai nhân vật chính có con trước khi cưới.

Qua câu chuyện này tôi muốn nói một vài lời với các bạn.

Trong truyện hai nhân vật chính lần lượt thay thế vị trí cho nhau, người là đại thiếu gia thì thành trẻ mồ côi, người là trẻ mồ côi thì lại thành tiểu thư của một gia đình giàu có. Tuy nhiên tình yêu của hai người vẫn không thay đổi, nó khiến chúng ta thấy rằng dù trong cuộc này bất cứ lúc nào cũng có thể có nhiều chuyện bất ngờ, đột ngột xảy ra nhưng chỉ cần chúng ta tin tưởng lẫn nhau và cùng tin tưởng vào tình yêu của mình thì có thể lại cùng nhau đi tiếp con đường dài đang trước mắt.

Chính tôi cũng luôn tin tưởng vào tình yêu của bản thân với một điều gì đó để tiếp tục là mình và sống với những thứ mình mong muốn.

Cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ tôi hoặc mới bắt đầu ủng hộ tôi.

Xin chân thành cảm ơn! (Cúi đầu thành kính).

D.K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-thich-co>